

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

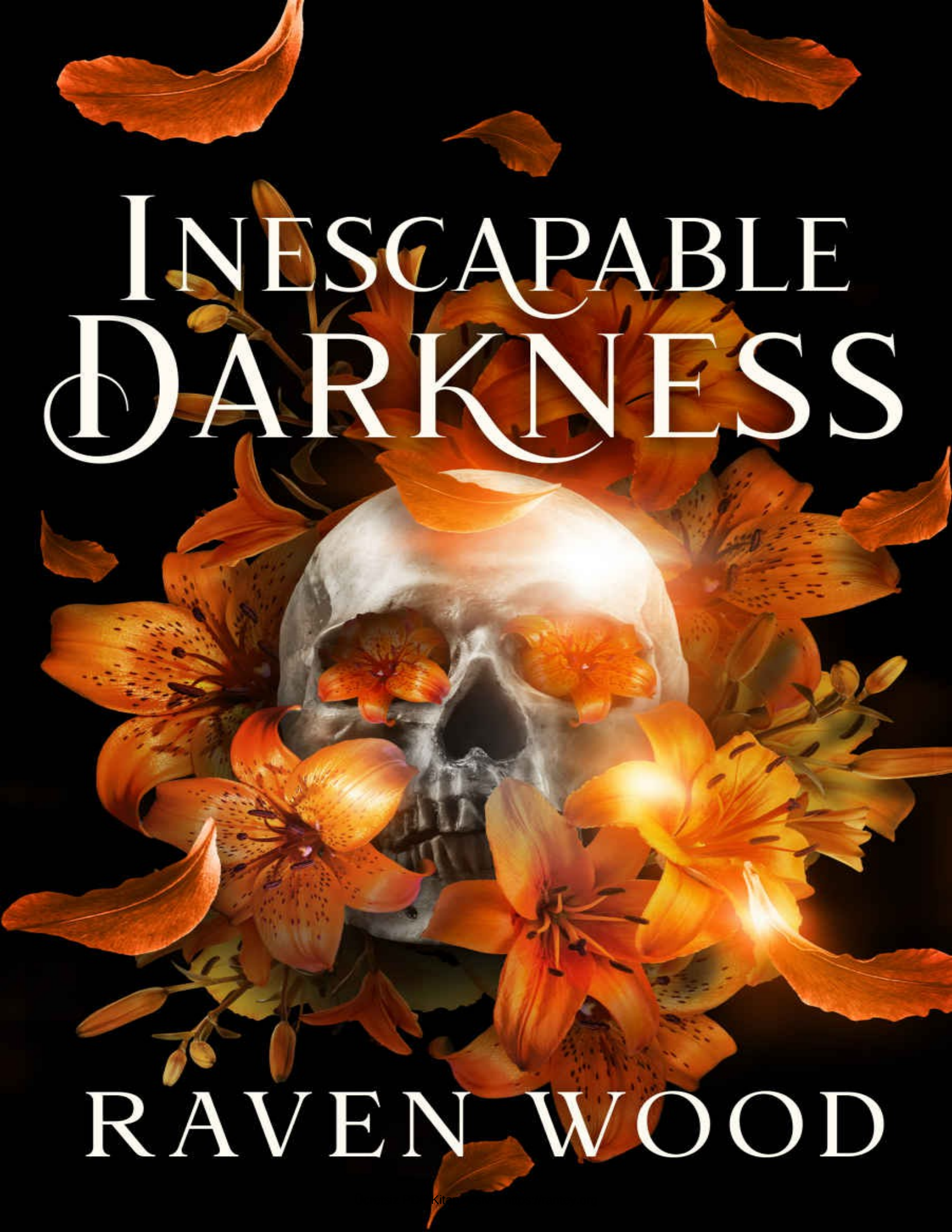
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The image is a book cover with a black background. In the center is a human skull, its eye sockets filled with small orange flowers. The skull is surrounded by a dense arrangement of large, vibrant orange lilies with dark spots on their petals, and several autumn leaves in shades of orange and brown are scattered around the flowers. The title 'INESCAPABLE DARKNESS' is written in a large, white, serif font across the top half of the image.

INESCAPABLE DARKNESS

RAVEN WOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAÇINILMAZ KARANLIK

OceanofPDF.com

RAVEN AHŞAP

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik uyarıları _

1. Isabella
2. Rico
3. Isabella
4. Rico
5. Isabella
6. Rico
7. Isabella
8. Rico
9. Isabella
10. Rico
11. Isabella
12. Rico
13. Isabella
14. Rico
15. Isabella
16. Rico
17. Isabella
18. Rico
19. Isabella
20. Rico
21. Isabella
22. Rico
23. Isabella
24. Rico
25. Isabella
26. Rico
27. Isabella
28. Rico
29. Isabella
30. Rico
31. Isabella
32. Rico
33. Isabella
34. Rico
35. Isabella
36. Rico
37. Isabella
38. Rico

39. [Isabella](#)

40. [Rico](#)

41. [Isabella](#)

42. [Rico](#)

43. [Isabella](#)

44. [Rico](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus sahne](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 by Raven Wood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa pasajlar alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için info@authorravenwood.com adresiyle iletişime geçin.

ISBN 978-91-988025-9-7 (ciltsiz)

ISBN 978-91-988025-8-0 (e-kitap)

Kapak tasarımı: Krafıgs Design

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.authorravenwood.com

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARILARI

Kaçınılmaz Karanlık, olgun okuyucular için tasarlanmış karanlık bir kabadayı romantizmidir. **Dublaj** da dahil olmak üzere şiddet ve grafik cinsel içerik içerir. Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.authorravenwood.com/content-warnings

OceanofPDF.com

*Kendi hayatının gerçekten başlamasını beklerken kurgusal karakterler
aracılığıyla yaşayan herkes için*

OceanofPDF.com

ISABELL A

Be görünmez. Gözlerimi açtığım günden beri içime işlemiş olan kural budur. Bu, hayatım boyunca bağlı kaldığım kuraldır ve hâlâ hayatta olmamın nedenidir. Şimdi, buna uymak daha çok Her zamankinden daha önemli, çünkü bana bu hayati kuralı öğreten insanlar kan peşinde. Özellikle de benim.

"Dinleyin!"

Bakışlarımı kapının yanındaki eğitmen Bayan Saber'e çeviriyorum. Koyu renk saçlı ve otuzlu yaşlarında görünüyor ama gri gözleri çeliği kesecek kadar keskin. Birkaç hafta önce Blackwater Üniversitesi'ne başladığımızdan beri sınıfımız onunla ilk kez karşılaşılıyor ama şimdiden herkes ondan korkmuş görünüyor.

Tam itaat bekleyen diktatör bir adam tarafından yönetilen gerçek bir tarikatta büyüdüğüm için, ondan özellikle korkmuyorum. Tam tersine. Ondan oldukça hoşlanıyorum, çünkü saçma sapan bir tavrı ve cesur bir özgüveni var ama zalim değil. Ve bu iyi bir kombinasyon.

"İçgüdüleriniz panik olmanız için bağıırırken sakın kalma yeteneğinizi test etmek üzeresiniz," diye devam ediyor Saber. Hafifçe dönerek parmak eklemlerini arkasındaki metal kapıya vuruyor. "Bu kapıdan geçtikten sonra kenar boyunca sıraya girin."

Grupta gergin bir hava esiyor. Birinci sınıfların hepsi bu ders için hazır değil. Bu sabah, her grupta sadece on beş kişi olacak şekilde birkaç gruba ayrıldık. Buna dayanarak, yapmak üzere olduğumuz şeyin oldukça sınırlı bir alanda gerçekleşeceğini varsayıyorum.

"Neyin kenarı?" diye soruyor solumdaki adam tereddütle.

Ona doğru bakıyorum.

Yukarıdaki Tanrılar, çok genç görünüyor. Hepsi çok genç görünüyor. Çoğu muhtemelen yirmi yaşında, çünkü Blackwater'a liseden hemen sonra kaydoldular. Ben onlardan sadece iki yaş büyüğüm ama yaptığım her şey yüzünden kendimi beş yaşımdan beri yetişkinmişim gibi hissediyorum.

"Oraya gittiğinizde göreceksiniz." Bayan Saber kolu tutuyor ve kapıyı iterek açıyor. "Hadi bakalım."

Kapıdan içeri klor kokusu yayılıyor.

Grubun arka yarısında kalarak diğerlerini takip edip eşikten geçiyorum ve ilerideki odaya giriyorum. Geniş bir alan, dikdörtgen şeklinde. Ve tıpkı kokunun işaret ettiği gibi, ortasında bir havuz var.

Diğerlerinin sıralandığı uzun kenara doğru dikkatlice ilerlerken, hem suyu hem de çevremizi inceliyorum. Metal tribünler odanın bir tarafı boyunca uzanıyor, ama terk edilmişler. Aslında tüm oda öyle. Suyun yüzeyi bir ayna kadar pürüzsüz. Tek bir dalgalanma bile onu rahatsız etmiyor.

Panik yaratmak için bize ne yapmak üzere olduklarını anlamaya çalışarak bakışlarımı tekrar etrafta gezdiriyorum.

Kılıç da odaya girdiğinde metal kapı arkasından çarparak kapanıyor. Diğer herkes havuzun kenarı boyunca dizilmiş durumda. Havuza gireceğimizi bilmediğimiz için herkes normal kıyafetler giymiş. Birkaç kişi sanki ıslanınca çok ağır olacağından endişeleniyormuş gibi giysilerine bakıyor. Ben bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giyiyorum ve çok daha kötü kıyafetlerle yüzerek hayatta kaldım, bu yüzden iyi olacağımı biliyorum.

"Göreviniz çok basit," diye duyuruyor Saber duvarın yanındaki panele doğru ilerlerken. "Havuzdan çıkış yolunu bulun."

Sınıf arkadaşlarımdan birkaçı şaşkınlıkla kaşlarını çatarken, diğerleri hızlıca havuz merdivenlerinin nerede olduğunu kontrol ediyor. Ben bakmadım, çünkü içeri girdiğim anda zaten kontrol etmişim. Ve cevap, hiç merdiven olmadığı. Ancak su seviyesi havuzun kenarından sadece bir ayak kadar aşağıda, yani yine de dışarı tırmanmak kolay olacak.

"Atla dediğimde hepiniz aynı anda havuza atlayacaksınız," diye ilan ediyor Saber. "Atlamayan herkes derhal kovulacak."

Bu birkaç kaşın kalkmasına neden olur, ancak kimse yorum yapamadan veya soru sormadan Bayan Saber emri verir.

"Atla!"

Atlarız.

On beşimiz aynı anda havuza atladığımızda ayna gibi pürüzsüz yüzey paramparça oluyor. Etrafımıza su sıçırıyor ve sonra dünya boğuluyor. Suyun kalın boğucu etkisi sayesinde etrafımdaki insanların hareket ettiğini duyabiliyorum ama gözlerimi açmıyorum.

Tam yüzeye doğru yüzmeye başlayacaktım ki suyun içinden bir ses daha geldi.

Metalik vınlama.

Arkamızdaki duvardan bir metal levhanın fırladığını ve hızla havuzun diğer tarafına doğru ilerlediğini görmek için gözlerimi tam zamanında açıyorum. Suyun içinden geçecek kadar alçak, bu yüzden yüzeye çıkmamızı engelliyor.

Nefesimi tutmakla meşgul olmasaydım, burnumu çekerdim. Demek panik yaratmayı böyle planlıyorlardı.

Ve en yakınımıdaki insanların tepkilerine bakılırsa, işe yarıyor. Metal levhaya ulaşmak için uzuvlarını çırparken hareketleri sarsıntılı. Birkaçı yumruklarını metale vururken donuk çınlama sesleri suda yankılanıyor. Başımı sallıyorum.

Eğitmenlerimizin aslında bizi öldürmeye çalışmadıklarını bildiğim için, en azından aktif olarak değil, dışarı çıkmanın mantıklı bir yolu olduğuna eminim. Ne de olsa sınavın bununla ilgili olduğunu söylemişti. Hayvani hayatta kalma içgüdülerimiz bize öleceğimizi haykırırken sakın kalmak ve sağlıklı düşünmek.

Panikleyen insanlardan yüzerek uzaklaşırken önümdeki alanı tarıyorum. Su her şeyi bulanıklaştırıyor ve çarşaf sağlam olduğu için etraf da karanlık. İlerideki üç nokta hariç.

Işık üç mükemmel daire çizerek aşağı akıyor. Biri sola, biri sağa, biri de dümdüz ileriye. Havuzda ışık olmadığına göre, ışık odanın tavanından geliyor olmalı, bu da metal levhada açıklıklar olduğu anlamına geliyor. Solumdaki en yakın olanı, bu yüzden ona doğru ilerliyorum. Grubumuzun yaklaşık yarısı da aynı şeyi anladı. Ancak diğerleri hâlâ kör bir panik içinde sağa sola saldırıyor.

Eğer düzgün bir insan olsaydım, yanlarından geçtiklerimin omzuna dokunur ve açıklıkları işaret ederdim. Ama ben iyi bir insan değilim. Ve insanlara yardım etmek sadece

dikkatleri üzerime çekmek. Karşılayamayacağım bir dikkat.

Blackwater Üniversitesi'ne başladığım günden beri yaptığım tek şey tüm derslerime sessizce gitmek oldu. Asla geç kalmam. Asla çok erken de gelmem. Asla soru sormam ve sadece biri benimle doğrudan konuştuğunda cevap veririm. Yemek yerken bir grubun kenarında otururum, böylece tamamen yemek yiyerek göze çarpmam

Yalnızım ama gruba da ait değilim ve her gün grupları değiştirdiğimden emin oluyorum.

Sonra doğruca diğer tüm öğrencilerin de yaşadığı yerleşim bölgesindeki daireme geri dönüyorum. Doğrudan davet edilmediğim sürece partilere asla katılmam, çünkü reddetmek dikkat çeker. Ama neyse ki henüz bir partiye davet edilmedim. Mümkün olduğunca dairemin içinde kalıyorum. Birinci sınıfların geri kalanıyla neredeyse hiç etkileşime girmiyorum ve ikinci veya üçüncü sınıftan kimseyle asla.

Ve tüm bunlar sayesinde, beni hayatta tutacak o tek hayati kurala uymayı başardım. Görünmez olmak. Bu yüzden yumruklarını çılgınca metal levhaya vuran panik halindeki öğrencileri tamamen görmezden geliyorum ve bunun yerine en yakın ışık çemberine doğru yüzüyorum.

Ona yaklaştığımda, yanında iki kişi daha vardı. İki kişi.

Çember her seferinde sadece bir kişinin tırmanabileceği genişliktedir. Oraya ilk ulaşan kişi hemen kenarlardan tutuyor ve kendini yukarı çekmeye başlıyor. Deliğe bir sonraki ben ulaşıyorum, bu yüzden sıramı beklerken suya basıyorum.

Birkaç saniye sonra ikinci adam yanıma geldi.

Yüz hatları sudan bulanıklaşmış ama yüzündeki paniği açıkça okuyabiliyorum. Nefesini tutmaya alışık olmasa gerek çünkü panik içinde suyu yutmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

İlk adam dışarı çıktığında, deliğe doğru ilerlemeye başlıyorum.

İkinci adam karnıma yumruk attığında içimde donuk bir acı hissediyorum ve ciğerlerimdeki hava istemsizce dışarı kaçıyor. Nefesim beni terk ederken kabarcıklar yüzeye çıkıyor.

Yumruk beni delikten uzaklaştırdı, ki bunun asıl amacı olduğunu varsayıyorum ve adam hemen yüzerek kenarları yakaladı.

Bana vurmaya cüret ettiği için onu geri çekip bileğini kırabilirdim ama bu da dikkat çekerdi, bu yüzden bu kampüse adım attığım andan beri yaptığım şeyi yaptım. Hiçbir şey yapmadım.

Suya basarak adamın ayağa kalkmasını beklerken ciğerlerim yanıyor. Ama bana öğretildiği gibi paniğimi bastırıyorum ve hayatımın büyük bölümünde bana eşlik eden inanılmaz sabrımı topluyorum.

Bekleyebilirim.

Bunu kaldırabilirim.

Buna dayanabilirim.

Adam nihayet delikten çıkana kadar bunu kafamda defalarca tekrarlıyorum. Bacaklarımı tekmeleyerek yukarıda dalgalanan yüzeye doğru yüzüyorum. Sonunda yüzeye çıktığımda gürültü kulak zarlarıma çarpıyor.

Ciğerlerimi yeniden doldurarak bir nefes çekiyorum. Gözlerimdeki suyu kırıştırırken

uzan ve deliğin kenarlarından tut.

Metal soğuk ve avuçlarımın altında kaygan.

Kendimi ona yaslayarak sudan çıkıyorum ve metal levhanın üzerinde sırt üstü yatacak şekilde yuvarlanıyorum. Birkaç derin nefes daha alırken göğsüm yükselip alçalıyor.

"Aferin Johnson," diyor Bayan Saber solumdaki bir yerden.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda onun bana baktığını görüyorum. Bir nefes daha çektikten sonra övgüsünü onaylarcasına başımı sallıyorum.

"Dışarı çıktığınızda ders bitmiş olacak," diye devam ediyor ve dış duvarın içine yerleştirilmiş başka bir kapıyı işaret ediyor. "Eve dönün ve bir sonraki dersten önce kıyafetlerinizi değiştirin."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim.

Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdıktan sonra ayağa kalkıyorum ve belirtilen kapıya doğru ilerliyorum. Tüm vücudumdan akan su, önce metalin üzerinde sonra da havuzun yanındaki taş zeminde koyu bir iz bırakıyor. Saçlarımdaki suyun bir kısmını sıkıp silkeledikten sonra kapıyı iterek açıyorum.

Arkamda, metal üzerine sıçrayan suyun sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Aferin O'Malley," diyor Saber. "Ders ne zaman biter-"

Ama ben Eylül ayının ılık havasına doğru adımlarımı atarken onun talimatlarının geri kalanı kesildi. Derin bir nefes alıyorum ve başımı birkaç saniyeliğine güneşe doğru kaldırıyorum. Ülkenin bu bölgesinde yaz sıcaklığı bir süre daha devam edecek. Ve şu anda bunun için minnettarım.

Otoparka doğru ilerlerken sırlıklam olmuş kıyafetlerime bakıyorum. Arabam var, bu yüzden yerleşim bölgesine kadar yürümek zorunda kalmıyorum, ancak bu durumda arabama binmek konusunda da çok heyecanlı değilim. Ama daha iyi-

Köşeyi döndüğümde göğsüm birisine çarpınca boğazımdan bir huff kopuyor. Tökezleyerek geri çekildim, bakışlarımı yukarı kaldırdım, dilimde bir özür vardı bile.

Ancak karşımda duran kişiyi gördüğümde sözlerim duraksıyor.
Önümde duran *adam*.

Uzun boylu ve atletik, etkileyici bir dizi ölümcül kası var ama çok hantal değil. Koyu kahverengi saçları uçlarından yumuşak bir şekilde kıvrılıyor. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzünden geriye doğru taranmış saçları ona güç ve kontrolü haykıran sakın bir görünüm veriyor. Kahverengi gözleri ve o kadar muhteşem bir yüzü var ki yasadışı olmalı.

Dehşet damarlarımda buz gibi yayılıyor.

Bu olamaz.

Olmaz.

Bir saniyeliğine, sanki zamanın kendisi durmuş gibi hissediyorum. Çarptığım adam hala ona çarptığım yerden ıslanan gömleğine bakıyor ve benim tek yapabildiğim, zamanın içinde asılı kalan bu bir an boyunca ona bakmak.

Zihnim çaresizce gerçeği inkâr etmeye çalışsa da, en ufak bir şüphe duymadan onun olduğunu biliyorum.

Onun yüzünü hiç unutmadım.

Asla da unutmayacağım.

Çünkü son altı yıldır gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum.

O benim en karanlık sırrımdı. İlk ve tek isyanımdı. En büyük kafa karışıklığımın kaynağıydı. Dünyamı geri dönülmez bir şekilde paramparça eden kişi. Tek bir bakış ve tek bir iç çekişle acı dolu duygularımı benden söküp alan kişi. Ve son birkaç aydır, en büyük pişmanlığım ve içine doğduğum tarikatın şimdi başımı istemesinin nedeni.

Bu altı yıl önce öldürmem gereken mafya prensi.

"Hey," diye tersledi ıslak gömleğinden başını kaldırırken.

Gözleri daha yüzümün yarısına gelmeden, yüz hatlarımı uygun bir özür dileme ifadesine büründürmüştüm bile. Bir saniye önce gerçekten hissettiğim şok ve dehşetten eser kalmamıştı. Onu tanıdığımı dair hiçbir kanıt yok.

Ve o da beni tanımayacak.

Doğal kumral saçlarımı donuk kahverengiye boyadım ve köprücük kemiklerimde bitecek şekilde kestirdim. Gözlerimin gerçek rengi de kahverengi kontakt lensler tarafından gizleniyor. Ve suikastçılar için mükemmel olan nötr yüzlerden birine sahibim.

İnsanların bana kibar ve nazik davranmasını sağlayacak kadar yakışıklıyım. Çünkü kabul edelim ki herkes içgüdüsel olarak güzel insanlara daha iyi davranır. Ama kalabalığın içinde göze çarpacak kadar güzel değilim. İnsanların sokakta karşılaştıklarında bana gülümsemelerine neden olan ama sonra gözden kaybolur kaybolmaz beni unutan yüzlerden biriyim sadece.

Ayrıca, bu kişi beni altı yıl önce karanlık bir odada sadece bir dakikadan daha kısa bir süre gördü. Yani buna bir de kılık değiştirme eklendiğinde, beni şimdi tanımasına imkan yok.

"Nerede olduğuna dikkat et..." diye devam ediyor ama bakışlarımla karşılaşıncaya aniden susuyor.

Gözleri büyür ve ağzı hafifçe açılır.

Panik, soğuk bir zehir bulutu gibi göğsümde patlıyor.

"Sensin," diye ağzından kaçırıyor.

"Özür dilerim." Elimi hızla yüzümde gezdiriyorum, birkaç tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyormuş gibi yaparken başımı hafifçe eğiyorum. "Nereye gittiğime bakmıyordum."

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor, yüz hatlarında tam bir şok ifadesi beliriyor. Bu fırsatı hızla etrafından dolaşmak için kullanıyorum.

Otoparka kadar olan son mesafeyi koşturmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Hızımı normal tutuyorum ve omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direniyorum.

Görünmez

olun.

Görünmez

ol.

Nihayet arabama ulaştığımda, gittiğini teyit etmek için sürücü kapısını açarken arkama hızlıca bir göz atıyorum.

Onu hâlâ aynı yerde durmuş, sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakarken bulduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İronik bir şekilde, bu benim kim olduğumu çok doğru bir şekilde tanımlıyor.

Sürücü koltuğuna kayıyorum, ıslak kıyafetlerim kumaşa yapışıyor ve sırlıklam ayakkabılarım gıcırıyor. Kalbim göğsümde gümür gümür atarken, arabayı çalıştırmak için anahtarları karıştırıyorum.

Beni tanımış olamaz.

Tanıyamaz.

Altı yıl önceydi ve o zamanlar hiç böyle görünmüyordum. Saçlarım, gözlerim, kendimi taşıma şeklim bile artık farklı.

Arabayı çalıştırıp geri vitese takıyorum ve sonra dikiz aynasına bir göz atıyorum.

Kalbim durdu.

Bir çift mavi-gri göz bana bakıyor. Benim

gerçek gözlerime.

Sadece birkaç dakika önce suyun altında mahsur kalmıştım. O zaman paniklemedim.

Ama artık biliyorum.

Dikiz aynasında kendi gözlerime bakarken korkunç, yakıcı panik tüm damarlarımda çatırdıyor. Suyun altında gözlerimi çok uzun süre açık tuttuğum için taktığım kahverengi lenslerin rengi solmuş olmalıydı. Kimse bana fark edecek kadar yakın değildi.

Ama *o* yaptı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

RICO

I Nefesim kesiliyor ve yataktan fırlıyorum, zihnim yetişmeden elim komodinin çekmecesindeki silahın etrafına dolanıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve omurgamdan aşağı ter damlıyor. Tutmak Silahı doğrultup bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum.

Sadece karanlık yatak odam bana bakıyor.

Gerçeklik geri geliyor.

Bir kabus.

Uzun bir nefes almaya zorlayarak, silahı komodine geri koyarken çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Çekmece yumuşak bir gümbürtüyle kapanıyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip enseme götürüyorum ve boncuk boncuk terleri siliyorum. Derin bir nefes daha aldıktan sonra, artık buruşmuş olan çarşafların üzerine uzanıyorum.

Bu kâbusun uykularımı en son rahatsız edişinin üzerinden aylar geçti. Ama hep aynı. Çünkü bu aslında bir kabus değil. Bu bir anı.

Altı yıl önce, ailemin eskiden sahip olduğu büyük malikanede yatağında uyurken aniden bilinçaltımda bir tehlike parıltısı belirdi. Birden ayağa fırladım ve gözlerimi açtım.

Ve kendimi bir silahın namlusuna bakarken buldum.

Alarmı çalmak için ağzımı açtım. Ama ben bunu yapamadan, silahı tutan kişi susturucunun namlusunu sertçe alnıma dayadı. Derime saplandığında ne kadar soğuk olduğunu hala hatırlıyorum. Dondum kaldım. Yatağında tamamen hareketsiz kalarak bakışlarımı yanında duran kişiye doğru kaydırdım.

Bunca yıl sonra bile, o sırada benden daha büyük olamayacak bir kız, bir *genç* olduğunu fark ettiğimde yaşadığım şoku hala hissedebiliyorum. Siyah kıyafetler giymişti ve oda karanlıktı, bu yüzden yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum. Gözleri hariç. Pencerenin dışındaki bahçemizdeki lambalardan gelen ışık panjurumdaki boşluktan içeri girip gözlerini aydınlattı.

Yaşadığım sürece o gözleri asla unutmayacağım. Mavi-gri renkteydiler. Soğuk. Ve sert. Acımasız fırtınalı bir deniz gibi.

Ve o anda, öleceğimi fark ettim.

Silahının susturucusu doğrudan alnıma dayanmıştı. Ben daha çığlık atmak için ağzımı açamadan ya da ona karşı koymak için ellerimi kaldıramadan tetiği çekebildi. Geriye dönüp baktığımda, o noktada muhtemelen dehşete kapılmam gerektiğini biliyorum. Ama tek hissettiğim hayal kırıklığı ve acı bir teslimiyetti.

O sırada gözlerinde bir şey, bir tür duygu titreşmişti. Ama ne olduğunu asla öğrenemedim çünkü koridorun aşağısından susturuculu bir silahın ateşlendiğine dair belli belirsiz bir ses geldi. Sadece bir saniye sonra bir tane daha.

O sırada, silahla vurulan iki kişinin ailemi infaz eden iki başka kişi olduğunu hâlâ fark etmemiştim. Tüm dikkatim kafama silah dayayan kızın üzerindeydi. En azından karşı koymaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama tek yaptığım yatağımda oturup onun bakışlarını tutmaktı.

İkinci silah sesinden üç saniye sonra kendi hamlesini yaptı.

Silahu sola doğru kaydırarak başımın hemen yanına ve yatağın içine doğru ateş etti.

Koridorun sonundan bir erkek sesi geldi. "Öldü."

Bunu başka bir adamın sesi izledi. "Öldü."

Kız "Öldü" diye seslenirken fırtınalı gözlerini benimkilere kilitlemişti.

Odanın diğer ucuna doğru geri geri giderken gözlerini benden ayırmadı, silahı hâlâ bana doğrultmuştu. Kapıya ulaştığında iki saniye durakladı.

Ve sonra gitmişti.

O gece her şeyin değiştiği geceydi. Bir grup bilinmeyen insanın aileme suikast düzenlediği gece. Altı yıl sonra bile hala izini bulamadığımız insanlar.

Şimdiye kadar.

Dün beni gördüğünde hiç şaşırmamış olabilir ama ben ne gördüğümü biliyorum. O gözleri hatırlıyorum.

Burada olması hiç mantıklı değil. Çok güvenli evimize girip ailemi öldüren grubun bir parçası olduğuna göre, daha genç bir kızken bile inanılmaz derecede yetenekli bir suikastçıydı. Yani Blackwater'a kaydolması için hiçbir neden yok. Buranın benim eyaletim olduğundan bahsetmiyorum bile. *Bizim eyaletimiz*. Olmak isteyeceği son yer olmalı.

Ama o olduğunu biliyorum. O olduğunu biliyorum.

Karmakarışık çarşıları iterek ayağa kalkarken bir elimi enseme gezdiriyorum. Telefonuma dokunuyorum. Ekran aydınlanıyor ve bana saatin henüz dört buçuk olduğunu bildiriyor.

Eli burada olsaydı ona gidebilirdim çünkü çoktan uyanmış olurdu. Belki de artık değil, çünkü Raina kucağındayken gece boyunca uyuyor.

Ama Eli bu yaz mezun oldu, bu yüzden şimdi Hunter kardeşlerin fiili lideri oldum ve Kaden ve Jace adlı soysuzların birbirlerini ve diğer herkesi öldürmelerini engellemek zorundayım.

İç çekerek parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve sonra telefonumu elime aldım. Dün, sersemliğimi üzerimden attıktan sonra doğruca idari ofise gittim ve karşılaştığım gizemli kız hakkında sahip oldukları tüm bilgileri talep ettim. Onlar da bu üniversitede neredeyse her şeyden paçayı sıyrabilmemle aynı nedenden ötürü talebimi yerine getirdiler.

Çoktan göndermiş olmalarını beklemiyorum ama yine de e-postamı kontrol ediyorum.

Gerçekten de yönetim ofisinden gelen bir e-posta bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Nabzım hızla atarken, ekledikleri belgeleri çıkardım ve okudum.

Isabella Johnson. O da benim gibi yirmi iki yaşında, yani birinci sınıfta değil üçüncü sınıfta olması gerekirdi. Bu normal değil ama nadir de değil, bu yüzden onu sadece bu yüzden suçlayamam.

Belgenin geri kalanını tarıyorum.

Orta Batı'nın ortalama büyüklükteki bir kasabasında ortalama bir liseye gitmiş ve ortalama notlarla mezun olmuş. Daha sonra buraya gelmeden önce iki yıl boyunca bir süpermarkette kasiyer olarak çalışmış. Ailesi, babasının işi nedeniyle önümüzdeki yıl için Kanada'ya taşınan ortalama orta sınıf bir aile.

Sabıka kaydı yok. Açıklanamayan detaylar yok. Göze çarpan hiçbir şey yok. Isabella Johnson hakkındaki her şey ortalama.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda.

Telefonumu yatağın üzerine atıp, dolabıma doğru ilerliyorum ve çekip açıyorum. Giyindikten sonra telefonumu tekrar elime alıp kapıdan çıkıyorum. Kaden ve Jace uyuyor, odalarının kapıları kapalı, ben de merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyorum.

Gecenin bu saatinde hava hoş bir serinlikte. Derin bir nefes çekiyorum. Ciğerlerim genişliyor, yaz sisi ve çam ağaçları tadında bir havayla doluyor.

Sokaktan aşağı inerken Isabella'nın dosyasını tekrar kontrol ediyorum. Bizim gibi müstakil evlerden birinde yaşamıyor ama yurt odasında da kalmıyor. Bunun yerine, yerleşim bölgesinin ortasındaki dairelerden birini kiralyor.

Bir kez daha, ortalama.

Önünden geçtiğim evlerin çoğu hâlâ karanlık. Sadece birkaç pencere sarı ışıkla parlıyor, bu da en azından benim dışımda uyuyamayan başka insanlar olduğunu gösteriyor. Ya da belki antrenman yapıyorlar. Bu kampüsteki diğer insanları hiçbir zaman soracak kadar önemsemedim.

Isabella'nın dairesinin bulunduğu binaya ulaştığımda duruyorum. Teknik olarak hala gece yarısı olduğu için dış kapı kilitli. Yanında bir tuş takımı var. Yönetici ofisinden şifreyi alabilirim ama henüz hiçbirisi işte değil. Bir nefes çekiyorum.

Kollarımı kavuşturup arkamı dönüyorum ve kapının yanındaki duvara yaslanıyorum.

Ve sonra beklerim.

Saat yedi buçuk civarında insanlar binadan çıkmaya başladı. Çoğu beni orada görünce şaşkınlıkla geri çekiliyor ama kimse orada ne işim olduğunu sormaya cesaret edemiyor. Hepsi sanki sessizce onlar için orada olmadığımı umuyormuş gibi yanlarından geçerken bana bakıyorlar.

Sekize yirmi dakika kala, hedefim sonunda ortaya çıktı.

Herkes gibi Isabella Johnson da eşikten adımını atıp beni karşısında görünce şaşkınlıkla hafifçe geri çekiliyor.

Duvarı itiyorum ve ona yaklaşıyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" Giriş yapmadan söylüyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve bunun bir tür tuzak olup olmadığını kontrol etmek istercesine bir o yana bir bu yana bakıyor, sonra da "Elbette" diye cevap veriyor.

Ona ulaştığında durmuyorum. Bunun yerine ileri doğru bastırmaya devam ederek onu duvara yaslanmaya zorluyorum. Sırtı duvarla birleşirken kahverengi saçları dalgalanıyor, köprücük kemiklerini okşuyor. Ve bu kadar yakınında durduğumda, onunla ilgili bir şeyi daha fark ediyorum.

Ortalama bir kadından biraz daha uzun. Göze çarpacak kadar değil. Ama bir şekilde kendi içinde bir zafer gibi hissettiriyor. Isabella Johnson'da ortalama *olmayan* bir şey var.

Onun bir adım önünde durana kadar hareket ediyorum, böylece onun alanını kalabalıklaştırıyorum. Başımı eğerek yüzünü inceliyorum. Yüzündeki ifade, benim tarafımdan köşeye sıkıştırıldıklarında herkesin sahip olduğu ifadeyle aynı. Endişeli ve özür dileyen. Bana baktığında gözlerinde tanıma, *gerçek* bir tanıma belirtisi yok.

"Ben kimim?" Bastırıyorum.

"Sen Hunter kardeşlerden birisin. Rico." Bakışları yine arkamdaki alanda geziniyor, gergin bir endişenin resmini çiziyor. "Dün sana o şekilde rastladığım için gerçekten özür dilerim. Tamamen benim hatamdı. Lütfen. Özür dilerim."

Sesi çok samimi geliyor. Çok dürüst. Sanki burada olmamın tek sebebinin dün köşede yürürken bana çarptığı için kızgın olmam olduğuna gerçekten inanıyor.

Ama o gözler.

Bu o. O olduğunu biliyorum.

Etrafımda dolaşmaya başladı.

Kolumu kaldırıp avucumu başının yanındaki duvara vurarak yolunu kesiyorum. İrkildi. Altı yıl önce kafama silah dayayan kız böyle irkilmezdi.

Ama bu o.

"Lütfen, özür dilerim," diye tekrarlıyor, yıllar önceki soğuk sertlikten hiçbir şey barındırmayan yalvaran mavi gri gözleriyle bana bakıyor. "Derse geç kalamam."

Sessizce ona bakıyorum.

Kararsızlık içimde bir yılan yuvası gibi kıvrılıyor.

Ben bir karara varamadan Isabella yavaşça tekrar duvardan uzaklaşmaya çalışıyor. Bu sefer ona izin veriyorum.

Kolumun altına girdikten sonra duraklıyor ve bir kez daha "Özür dilerim" demeden önce ellerini sıkıyor.

Sonra aceleyle arka taraftaki park yerlerine giden taş patıkaya doğru uzaklaşıyor. Arkamı dönüp gidişini izliyorum.

Tamamen farklı biri gibi davranıyor. Ve eğer o gözleri olmasaydı, onun gerçekten başka biri olduğuna inanabilirdim.

Ama haklı olduğumu biliyorum. Ve bunu kanıtlayacağım.

Onu gerçekte kim olduğunu açıklamaya zorlayacağım. Altı yıl önce evime girip kafama silah dayayan inanılmaz yetenekli suikastçı olduğunu. Ailemi öldüren grubun bir parçası olduğunu.

Ve sonra istediğim cevapları alacağım. İhtiyacım olan cevapları. Ailemin çok uzun zamandır umutsuzca bulmaya çalıştığı cevapları.

Çünkü benim adım Rico Hunter değil.

Benim adım Enrico Morelli.

Ve resmi olarak altı yıl önce öldüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ISABELL A

E Günün geri kalanında vücudumdaki tüm sinirler alarmdaydı. Rico'nun ortaya çıkıp beni sınıftan sürükleyerek çıkarmasını ve böylece beni biraz daha sorgulamasını bekliyordum. Ama yapmadı. Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım.

buraya geldiğim günden beri yapıyorum. Her derste numara yaptım, asla dikkat çekecek kadar iyi performans göstermediğimden ve asla göze çarpacak kadar kötü olmadığımından emin oldum. Yaptığım her şey ortalamaydı. Her zaman ortalama.

Ama arabamda oturmuş, Blackwater Üniversitesi'nden uzaklaşıp şehre doğru yol alırken, aklım sürekli bu sabah resmi olarak ama aslında ölmemiş olan mafya prensiyle karşılaşmama gidiyor.

Yüzme havuzunun dışında onunla karşılaştıktan sonra, hemen onun hakkında toplayabildiğim tüm bilgileri topladım. Görünüşe göre bu düşündüğüm kadar zor değilmiş. Tüm kampüsteki herkes onun kim olduğunu biliyor. Daha doğrusu, kim gibi *davrandığını* biliyorlar. Rico Hunter.

İlk geldiğimde elbette meşhur Hunter kardeşler hakkında bir şeyler duymuştum. Bu yaz mezun olan en büyükleri Eli'nin ciddi şekilde dengesiz olduğunu ve çok az dürtü kontrolüne sahip olduğunu. Kaden'in tam bir psikopat olduğunu ve bu konuda Eli'nin eline su dökebileceğini. Jace'in gittiği her yere kaos yayan kontrolden çıkmış bir joker olduğunu. Ve Rico'nun hepsini kontrol altında tutan sessiz ve güçlü biri olduğunu.

Bunların hepsini ilk günden beri biliyordum.

Ancak bilmediğim şey, Rico Hunter'ın aslında Morelli mafya ailesinin varisi olan ve tüm resmi belgelere göre altı yıl önce ailesiyle birlikte öldürülen Enrico Morelli olduğuydu.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp kendi aptallığıma kızarak dişlerimi gıcırdatıyorum.

Dersten sonra doğruca eve gitme ve sınıfım dışında kimseyle iletişim kurmama kararım beni gerçekten ısırmak için geri döndü. Onu uzaktan bile görmüş olsaydım, o olduğunu hemen anlardım. Ama onu o kadar yer varken burada bulmayı beklemiyordum. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen burada olmasının sebebi de bu. Tıpkı benim gibi.

Başımı sallayarak köşeyi dönüyorum ve sakın bir sokaktan geçerek önceden seçtiğim bir park yerine doğru ilerliyorum.

En azından bu sabah bana inandığından oldukça eminim. *Makul derecede emin* olmak biraz abartılı olabilir. Ama gitmeme izin verdiğine ve bugün de peşime düşmediğine göre, en azından bana inandığını *umuyorum*.

Yavaşlayarak otoparka giriyorum. Sadece yarısı dolu, bu yüzden çıkışa yakın bir yere park edip kontağı kapatıyorum. Dikiz aynasına bir bakış atıp kendi gözlerimle buluşuyorum. Mavi-gri gözlerimle.

Rico beni artık bu göz rengiyle gördüğü için, kahverengi lenslerimi takmaya geri dönemezdim. Bu çok şüpheli olurdu. Bu yüzden bugün sınıfa onlarsız gittim. Sınıf arkadaşlarımdan sadece birkaçı göz rengimin değiştiğini fark etti ve bunu belirttiklerinde en basit açıklamayı yaptım. Kahverengi gözler daha yaygındır, bu yüzden bir suikastçı için daha iyi bir renk olacağını düşündüm, ancak her gün lens takmak çok fazla zahmetli hale geldi. Bu açıklamayı sorun çıkarmadan kabul ettiler.

Nefes nefese arabamın kapısını iterek açtım ve dışarı çıktım. Arabayı arkamdan kilitledikten sonra caddeden aşağı inmeye ve şehrin biraz yıkık dökük bir kısmından geçmeye başlıyorum. Ben yürürken boyaları dökülmüş evler bana bakıyor.

Bir iç daha çekiyorum ve hayatımın birdenbire ne kadar karmaşık hale geldiğine dair başımı sallıyorum. Rico yüzünden. Ya da Enrico, sanırım. Ama ona böyle hitap etmek nedense yanlış geliyor. Belki de altı yıl önce o kişiyi öldüren ben olduğum içindir. Ya da belki de ona Enrico dediğimde, sadece kendi kafamda bile, Morelli trajedisi hakkında hiçbir şey bilmeyen sıradan öğrenci Isabella Johnson'ın gerçek olmadığını kabul etmiş oluyorum. Ve yalan söyleyerek paçayı kurtarmanın en önemli yönlerinden biri de kendi yalanınıza inanmaktır. Yani, Rico.

İleride insanların yürüdüğü sokaktan sessiz sesler yükseliyor. Oraya ulaşmadan sola dönüp ıssız bir sokağa giriyorum. Altın renkli öğleden sonra güneşi, yolun darlığı nedeniyle buraya zar zor ulaşıyor.

iki bina arasında. Sağ tarafımdaki gri beton duvarın dibinde birkaç boş şişe duruyor ve her yer dökülmüş alkol ve sidik kokuyor.

Buraya hiç kimse gelmez. Kabul haftalarında kasabanın altını üstüne getirdiklerinde bazen buradan geçen sarhoş üniversite öğrencileri hariç. Ya da öyle bir şey. Gerçek bir üniversiteye hiç gitmediğim için ne yaptıklarından emin değilim. Kalabalık bir şehirde olabildiğince ıssız bir yer olduğundan emin olmak için birkaç hafta boyunca ara sokakta keşif yaptım.

Sol tarafımdaki kırmızı tuğla duvara gömülü kapıya doğru yürümeden önce omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Görünürde kimse yok, bu yüzden hızlıca maymuncuklarımı çıkarıp paslanmış metal kapının kilidini açıyorum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde menteşeler hafifçe gıcırıyor.

Gün ışığı kirli pencerelerden zar zor içeri giriyor ama en azından mekânı kısmen aydınlatmaya yetiyor. Kırık bir tahta yığınının etrafından dolanıyorum ve arkadaki metal kutuya doğru ilerliyorum.

En iyi tahminime göre burası yıllardır terk edilmiş. Görünüşe göre birileri burayı yenilemeye başlamış, ahşap kalaslar, sıva torbaları ve uyumsuz aletlerin dağınıklığı bundan kaynaklanıyor, ancak proje daha b a ş l a m a d a n parası bitmiş.

Uygun büyüklükteki kutunun önüne çömelip, üzerine koyduğum asma kilidi açıyorum ve kapağı açıyorum. İçindeki alanın çoğunu siyah bir spor çantası kaplıyor. Benim çantam.

Fermuarı açıyorum ve şifreli cep telefonuma ulaşana kadar para, pasaport ve kimlik kartı yığınlarını bir kenara itiyorum.

Altı yıl önce Rico'nun yaşamasına izin verdikten sonra, tam anlamıyla çılgın bir panik sarmalına girdim. Anne ve babanın öldürüldüğü ama oğullarının öldürülmediği haberi çıktığında diğerlerinin bana ne yapacağını biliyordum. Ancak tüm haber ekipleri hem ebeveynlerin hem de on altı yaşındaki oğullarının öldürüldüğünü bildirerek beni şoke etti. Ancak yine de gerçeğin bir gün ortaya çıkabileceğinden korkuyordum, bu yüzden kendi ağımı kurmaya ve Barış Elleri tarafından sağlananlardan ayrı olarak kendi varlıklarımı işe almaya başladım.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp cep telefonumu açarken bu isimle kendi kendime sessizce alay ediyorum.

Barışın Elleri. Bu tarikatın içinde doğmuş ve büyümüş biri olarak, getirdikleri son şeyin lanet olası barış olduğunu ilk elden biliyorum. Onların ve bizim ardımızda bıraktığımız tek şey ölüm ve yıkım oldu.

Ekran yanıyor. Parmak izimi okutuyorum ve ardından şifremi giriyorum. Yüklenmesi birkaç saniye daha sürüyor. Bittiğinde, özel mesajlaşma uygulamamızda bir bildirim buluyorum. Tam da beklediğim gibi.

Mesajı açıp okurken kalbim göğsümde çarpıyor.

Henüz bir işaret yok.

Uzun bir nefes veriyorum.

Rico'nun hayatını bağışladıktan sonra kendi iletişim ağıma kurmaya başladım. Gerçeğin bir gün ortaya çıkacağını ve o zaman boka batacağımı biliyordum. Ne de olsa kimse Barış Elleri'ne ihanet etmez. O tarikatta sadece iki seçeneğiniz vardır. İtaat edersin. Ya da ölürsün.

O gece ne yaptığımı asla öğrenmemelerini umuyordum ama öğrenirlerse beni öldürmelerinden önce kaçmam gerekecekti. Sonra da saklanmalıydım. Bu yüzden yıllar boyunca, bunu başarmamda bana yardımcı olabilecek ve hem dijital hem de fiziksel dünyayı bir Barış Elleri saldırı ekibinin bana yaklaştığına dair işaretler için taramama yardımcı olacak yetenekli insanlar tuttum.

Neyse ki şu anda buna dair bir işaret yok.

'Alındı' yanıtını gönderiyorum ve telefonu tekrar kapatmadan önce uygulamayı kapatıyorum. Cebime uzanarak, yanımda getirdiğim yeni şarj edilmiş powerbank'i çıkarıyorum ve büyük ölçüde boşalmış olan diğerini değiştiriyorum. Telefona taktıktan sonra çantanın fermuarını tekrar çekip kapağını kapatıyorum.

Kutuyu asma kilitle tekrar kilitlediğimde belli belirsiz bir klik sesi duyuyorum. Sonra ayağa kalkıyorum.

Şehre bu yolculukları yapmak riskli. Kampüste kiraladığım dairede çantamı yanımda tutmayı tercih ederdim. Ama bu da tehlikeli. Üniversite personelinin acil durumlar için tüm konutların anahtarlarına sahip olduğundan oldukça eminim ve dairemi arayıp çantayı bulmaları riskini almak istemiyorum. Bu yüzden ikincil bir yerde tutmak daha iyi.

Ne de olsa ben Isabella Johnson'ım, saklayacak bir şeyi olmayan sıradan bir öğrenciyim.

Ve evimin de bunu yansıtmaması gerekiyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip, donuk kahverengi telleri yüzümden uzaklaştırdıktan sonra kapıya doğru ilerliyorum. Yokluğum fark edilmeden önce Blackwater'a geri dönmem gerekiyor. Daha önce bu konuda endişelenmeme gerek yoktu çünkü orada beni takip eden kimse yoktu. Ama şimdi var. Gerçekten öldürmem gereken o lanet mafya prensi.

Başımı sallayarak tekrar sokağa çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Rico beni araştırmayı bırakmazsa hem beni hem de kendini öldürtecek. Barış Elleri onun hayatta olduğunu biliyor ama henüz nerede olduğunu bilmiyorlar. Ve benim de nerede olduğumu bilmiyorlar. İkimiz de ölüm listelerinin başındayız. Rico çünkü hedeflerinden birinin hala hayatta olmasından utanıyorlar ve kimse Barışın Elleri'ni utandıramaz. Ben de emirlerine itaat etmediğim için ve kimse de Barış Elleri'ne itaat etmediği için.

Eğer ikimizin de Blackwater'da olduğumuzu öğrenirlerse, önümüzdeki iki gün içinde ölmüş oluruz. Ve Rico bu yolda ilerlemeye devam ederse, haber onlara ulaşabilir. Bu yüzden ilgisini kaybetmesini sağlamalıyım. Düşündüğü kişi olmadığımı inanmasını sağlamalıyım.

Şimdi üzerime daha sert geleceğini biliyorum. Ama bana ne yaparsa yapsın, pes etmeyeceğim. Asla kırılmayacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

"S davul çalmaya devam et!"

Gözlerimi kırıştırarak zihnimi çalkalanan düşüncelerimden uzaklaştırıp şimdiki zamana geri dönüyorum. Masanın karşısında, Kaden'in koyu renk gözleri bana bakıyor. Sonra sol elime doğru sivri bir bakış fırlattı. Bakışlarını takip ediyorum. Ve gerçekten de parmaklarımı cilalı ahşap masaya defalarca vurduğumu görüyorum.

Kaden beklentiyle kaşlarını kaldırıyor.

Ona sırtıyorum ve davul çalmaya devam ediyorum.

"Elini bıçakla masaya sabitlemeden önce bunu durdurmak için beş saniyen var," diye uyarıyor Kaden, sesi son derece ciddi.

Sol elimle masaya vurmaya devam ederken, sağ elimle silahımı hızla çıkarıp masanın altından tahtaya vuruyorum. Sırtışıım hâlâ yerindeyken kaşlarımı da kaldırıp meydan okuyorum: "Gerçekten mi?"

Ağırlığını kaydırıyor, masanın altına bir bakış atıyor ve beni silahı bacaklarının arasına nişan alırken buluyor. Normalde çok soğuk olan kahverengi gözleri neşeyle parlıyor ve kıkırdıyor. Silahı kılıfına geri koymadan önce ona bir kez daha gülümsüyorum.

Ve sonra parmaklarımı masaya vurmayı gerçekten bırakıyorum.

"Çok şükür," diyor Kaden ve sandalyesinde arkasına yaslanırken bir elini düz siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Bir süreliğine orada iki Jace varmış gibiydi. Ve sadece bir Jace bile hâlâ çok fazla."

Biz birbirimizi tehdit ederken ağzına makarna tıkıştırmakla meşgul olan Jace sonunda dikkatini yemeğinden ayırıp gözlerini kardeşine dikeyor.

"Öncelikle, canın cehenneme," diyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında. Sonra çatalını Kaden'e doğru saplamadan önce yutkunuyor. "İkincisi, benden asla iki tane olamaz çünkü ben kesinlikle türümün tek örneğiyim. Sınırlı sayıda üretilmiş özel biriyim. Ve üçüncüsü, eğer benden iki tane olsaydı, tam bir zevk kaynağı olurduk."

Kaden bıkkınlıkla başını sallarken ben gülüyorum. Jace, görünüşe göre geri dönüşünden memnun, bir kez daha makarna dağına saldırmadan önce ikimize de sırtıyor. Ben de dikkatimi kendi tabağıma veriyorum ama sadece karıştırmakla yetiniyorum.

"Yine de o kız, değil mi?" Kaden diyor ki. "Isabella Johnson. Parmaklarını huzursuz bir ölüm perisi gibi şakırdatmanın nedeni o, değil mi?"

Sandalyemde geriye yaslanıp uzun bir iç çekiyorum ve "Evet" diyorum.

Dün sabah apartmanının önünde onunla yüzleştikten sonra, bu konuda başka bir şey yapmadım. Bunun için altı yıldır bekliyordum. Sonunda bazı cevaplar alma şansı için. Ve şimdi burada olduğuna göre, bunu mahvetmek istemiyorum.

Kaden'in karanlık gözleri, her zaman çok fazla şey görüyor gibi görünen o gözler, bana kilitlenmiş durumda. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Evet," diye ekliyor Jace bir lokma daha makarna yerken. "Sadece söyle ve biz de varız."

"Aslında düşünüyordum da-" diye başlıyorum, Jace yerinden fırlamadan hemen önce.

"Geliyor," diye tersliyor.

Kaden ve ben onun baktığı pencereye doğru hamle yaptık. Benim elim çoktan silahıma dayanmış, Kaden bıçağını çıkarmış, Jace ise daha önce kanepenin üzerinde bıraktığı sopayı kapmış. Jace'i gürültücü, umursamaz ve dikkat süresi çok kısa olduğu için çok eleştirdiğimizi biliyorum ama o aslında çoğu insanın sandığından çok daha fazla çevresinin farkında.

Evimizin önünde duran siyah Audi A8'e gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu patronun arabalarından biri değil mi?" Jace söylüyor.

Bir kez daha, insanların sandığından çok daha bilinçliyim. "Evet," diye onaylıyorum.

Andrea'nın arabadan inişini izlerken silahımı kılıfına geri sokuyorum. Her zamanki gibi koyu renk bir takım elbise giyiyor ve istese de daha dikkat çekici görünemezdi. Jace ve Kaden bana belirsiz bakışlar fırlatıyorlar.

"Bir şey mi oldu?" Andrea'nın kapımıza doğru yürümesini izlerken Kaden soruyor.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Jace sopasını tekrar yere atarken koltuk minderleri hafif bir huff sesi çıkarır. Kaden de bıçağını kınına geri sokuyor. Sonra kapıya doğru ilerliyoruz. Andrea pek çok şey olabilir ama asla bir tehdit değildir. En azından benim için.

Ondan önce kapıya ulaşıyoruz ve o kapıya doğru yürürken kapıyı iterek açıyorum.

"Bir sorun mu var?" Andrea daha durmadan önce soruyorum.

Bakışlarımla buluştuğunda yüz hatları her zamanki gibi boştu. "Bay Morelli sizi hemen ona götürmemi emretti."

"Bir sorun mu var?" Tekrar ediyorum, bu kez sesime sert bir otorite karışıyor.

Andrea'nın kahverengi gözlerinde kısa bir süre için rahatsızlık titreşir. "Lütfen arabaya binin, efendim."

Bu da ona hiçbir şey söylememe emri verildiği anlamına geliyor. Sinirli bir nefes alıyorum ve ayakkabılarımı almak için dönüyorum.

"Seninle gelmemizi ister misin?" Ayakkabılarımı giyerken Jace soruyor.

Doğruluyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama Andrea benden önce konuşuyor.

"Davetiye sadece senin içindi," diyor, hâlâ sadece bana odaklanmış bir halde. Ona sert bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar Kaden ve Jace. İkisi de sadece bana bakıyor ve cevabımı bekliyorlar. Davet edilmedikleri halde benimle gelmelerinin ne gibi sonuçlar doğuracağını bilseler de, ben istesem yine de bunu yaparlardı.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Jace, Kaden ve Eli benim kan kardeşim olmayabilir ama onlar her açıdan benim kardeşim.

"Sorun yok," diyorum onlara. "Sonra görüşürüz."

Başlarını sallamadan önce birkaç saniye daha bakışlarımı tutuyorlar. Ben de başımı sallıyorum ve Andrea'yı patikadan aşağıya, arabasına doğru takip ediyorum.

Blackwater'dan ayrılışımız sessiz bir yolculuk oldu. Andrea'ya ben gelmeden önce hiçbir şey paylaşmaması söylenmişse, sormanın bir anlamı yok. Bu yüzden orada öylece oturup pencerenin önünden geçip giden tarlaları ve ormanları, yerlerini büyük binalara bırakana kadar izliyorum.

Andrea, ana malikâneye varmadan önce tüm arabaların yapması gerektiği gibi güvenlik kontrollerinde duruyor. Ön kapıya giden yolun hemen dışına park ediyor ve sonra arabanın etrafından dolanarak benim için kapıyı açıyor.

Ben dışarı çıkarken Andrea, "Çalışma odasında," diyor.

Başımı salladım. Andrea arabaya dönerken ben başka bir şey söylemeden kapıya doğru ilerliyorum. Arabayı çalıştırıp düzgün bir şekilde park etmek için uzaklaşırken motor mırıldanıyor. Bakışlarımı önce tertemiz bahçede, sonra da koyu renkli ahşaptan yapılmış üç katlı zarif konakta gezdiriyorum.

Buraya en son geldiğimden bu yana kaç yıl geçti? Gençken buraya her zaman gelirdim. Ama ailemin öldürüldüğü o geceden beri buraya sadece birkaç kez geldim.

Burayı tekrar görmek göğsümde boş bir çukur açıyor. Burası benim için ikinci bir evdi ve şimdi sanki bir yabancıymışım, pencerelerden içeri bakıyor ve kendi hayatım yerine başkasının hayatını görüyormuşum gibi hissediyorum.

Bu korkunç kopukluk hissini bastırıyorum ve kapıya olan son mesafeyi kapatırken derin bir nefes alıyorum. Kapı ev çalışanlarından biri tarafından açıldı. Ben içeri adım atarken bana başıyla selam veriyor.

Evin içi beni daha da kötü hissettiriyor.

Koyu renk ahşap mobilyalar, tablolar ve tarihi objelerle dolu muhteşem bir bina; sanki birisi tüm binayı İtalya'nın tepelerinden koparıp buraya bırakmış gibi hissettiriyor. Anıların üzerime çökmesine neden oluyor. Artık ölüm ve yıkımla lekelenmiş harika anılar. Artık başka birinin hayatının bir parçasıymış gibi hissettiren anılar.

Tüm bu duyguları bir kenara bırakıp omurgamı dik tutuyorum ve üst kattaki ana çalışma odasının cilalı ahşap kapısının önünde dururken çenemi kaldırıyorum. Sıkı bir nefes aldıktan sonra yumruğumu kaldırıp kapıyı çalıyorum.

"Evet," diye güçlü bir ses kapıdan içeri giriyor.

Ve bunu duymak bile neredeyse soğukkanlılığımı yeniden bozuyor. Kapıyı açıp içeri adım atmadan önce kendimi bir kez daha toparlamak için fazladan bir saniye ayırıyorum.

Çalışma odası tıpkı hatırladığım gibi. Koyu renkli ahşap kitap rafları kapının yanındaki duvarın tamamını kaplıyor ve iki deri koltuk sol duvardaki ocağın yanına yerleştirilmiş. Tam karşıda, batmakta olan güneşin kırmızı ışığı pencerelerden içeri sızıyor ve önlerindeki büyük masayı aydınlatıyor. Ve orada oturan adamı da.

Morelli ailesinin reisi ve tüm dünyadaki en büyük, en etkili ve en tehlikeli mafya ailesinin lideri Federico Morelli

masanın arkasındaki süslü koltuğa bir taht gibi oturmuş durumda. Her zamanki gibi kusursuz bir ısmarlama takım elbise giyiyor. Bir zamanlar koyu kahverengi olan saçlarına şimdi aklar düşmüş ama kahverengi gözleri keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemiş.

Bakışları benimkini bulduğunda, çok nadir görülen bir durum olan, aydınlanıyorlar.

"Enrico," diyor o tanıdık gürleyen sesiyle. Küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Merhaba, Büyükbaba."

Ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken sandalye koyu renkli ahşap döşemeye sürtünüyor. Ellerini omuzlarıma koyup sıkıldığında, acı ve boşlukla karışık bir başka sıcaklık hissi göğsümü dağlıyor.

"Nasılsın oğlum?" diye soruyor, gözleri yüzümü arıyor. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Federico Morelli her zaman korkunç derecede anlayışlı ve kurnaz olmuştur, bu yüzden duygularımı ailemden daha iyi okuyabilen bir büyükbabayla büyüdüm. Yıllar geçtikçe ondan bir şeyler saklamakta daha iyi oldum ama görünüşe göre artık bu özelliğimin bir kısmını kaybettim. Bu eve geri döndüğümde gerçekte ne hissettiğimi itiraf etmek istemediğimden, gerçeğin bir versiyonuyla devam ediyorum.

"Sadece endişeliyim," diyorum, onun gözlerinden de cevapları okumaya çalışarak. "Hayatta olduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyor, bu yüzden bu şekilde buluşurken görülmemeliyiz. Son altı yıldır Avcılarla birlikte yaşamamın nedeni de bu zaten. Yani beni buraya bu şekilde getirmiş olman büyük bir şey olduğu anlamına geliyor olmalı."

"Geri döndüler," diyor. "Yeraltı dünyasında Riccardo ve Elsa'yı öldürenlerin sonunda yeniden ortaya çıktığı söyleniyor."

Kalbim göğsümde sarsılıyor. Hem ailemin isimlerini duyunca hem de büyükbabamın Isabella'yı bildiğini fark edince. Neyse ki cevap veremeyecek kadar şaşkıyım, çünkü konuşmaya devam ettiğinde aslında bilmediği anlaşılıyor.

"Bir şekilde senin hâlâ hayatta olduğunu anlamışlar," diyor ve omuzlarımı biraz daha sıkıyor. "Ve şimdi seni bulup işi bitirmeye kararlı oldukları söyleniyor."

İçimden bir kararsızlık geçiyor. Muhtemelen ona onlardan biriyle tanıştığımı söylemem gerektiğini biliyorum. Ama bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Aslında, Isabella hakkında ne hissettiğime kendim bile karar veremiyorum.

Bir yandan ondan nefret ediyorum ve ailemin öldürülmesinde oynadığı rol nedeniyle onu gördüğüm yerde öldürmek istiyorum. Ama diğer yandan da hayatımı bağışladığı için ona minnettarım. Ve bu çelişkili duygular hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim cevaplara ihtiyacım olduğu. Ondan.

"Ne kadar yakınlar?" Soruyorum, çünkü başka bir şey söylemem gerekiyor, aksi takdirde fikrimi değiştireceğim ve onlardan birini zaten bulduğumu itiraf edeceğim.

"Bildiğimiz kadarıyla eyalette değiller." Omuzlarımı bırakıyor ama ciddi gözlerle bakışlarımı tutmaya devam ediyor. "Henüz."

"Onları takip edebilir miyiz?"

Gözlerinde öfke titreşiyor. "Hayır. Bu insanlar, onlar..." Başını sallar. "Onlar hayalet. Tıpkı son altı yıldır oldukları gibi."

Onun gözlerindeki öfke benim içimdeki yakıcı öfkeyi de aydınlatıyor.

İlk başta bunun sadece geçici bir çözüm olması gerekiyordu. Bu insanlar evimizin güvenliğini aşip yatak odalarımıza kadar girmeyi ne kadar kolay başardıkları için, benim hala hayatta olduğumu fark edip işi bitirmek için geri dönerlerse başarılı olabileceklerini biliyorduk. Bu yüzden Federico ölü numarası yapmaya devam etmem ve Avcılarla birlikte kalmam gerektiğine karar verdi. Onlar bunu yapanları yakalayana kadar.

Ama sonra haftalar aylara, aylar yıllara dönüştü ve hala onlardan bir iz yoktu. Bir gece ortaya çıktılar, ailemi öldürdüler ve sonra hayaletler gibi ortadan kayboldular. Federico adamlarına altı yıldır onları aratıyor ama sanki hiç var olmamışlar gibi. Böylece Rico Hunter olarak geçici kimliğim yıllar geçtikçe yarı kalıcı hale geldi.

Ama ben bir Avcı değilim. Ve bu noktada, artık bir Morelli olup olmadığımın bile emin değilim.

"Vakit geldi, Enrico," diyor. "Numara yapmayı bırakmanın zamanı geldi."

Beklenmedik bir panik dalgası damarlarımda çatırdıyor. Ve nedenini bile tanımlayamıyorum. Tek bildiğim henüz geri dönmeye hazır olmadığım.

"Senin hayatta olduğunu zaten biliyorlar," diye devam ediyor Federico. "Bu yüzden eve Enrico Morelli olarak dönmenin ve varisim olarak hak ettiğin yeri almanın zamanı geldi."

"Hayır." Daha doğru düzgün düşünmeden ağzımdan çıkıverdi bu kelime. Büyükbabam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

Umutsuzca söyleyecek bir şeyler arıyorum. Ona mantıklı gelecek bir açıklama için. Bana da mantıklı gelecek.

"Son senemi bitirmek istiyorum," sonunda ağzımdan kaçırmayı başardığım kesinlikle saçma açıklama.

Onaylamayarak gözlerini kısar. "Sen bir suikastçı değilsin. Sen Enrico Morelli'sin, Morelli imparatorluğunun tek varisisin. Blackwater Üniversitesi'nde hiçbir şeyi bitirmene gerek yok."

"Hayır, biliyorum," diye onaylıyorum, bir yandan da çılgınca neden kalmam gerektiğine dair daha iyi bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Ona Isabella'dan, karmakarışık duygularımdan ya da hissettiğim garip köksüzlükten bahsetmeyi içermeyen bir açıklama. "Demek istediğim bu değildi."

"O zaman ne demek istedin?"

"Hâlâ hayatta olduğumu biliyor olabilirler ama nerede olduğumu bilmiyorlar." Kelimeler ağzımdan çıktığında göğsümde bir rahatlama hissettim. Evet, bu çok daha iyi bir nedendi. Onun kabul edeceği bir sebep. "Eğer burada yaşamak için geri dönersem, beni hemen bulurlar. Ama Blackwater'da kalabileceğimi asla düşünmezler bile. Böylece sen ve adamların, onlar şehri ararken onları bulabileceksiniz."

Elini çenesinde gezdiriyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Hmm."

Çok fazla zorlamak istemediğim için sessizce bekliyorum.

"Bu mükemmel bir nokta," diyor sonunda.

Rahat bir nefes alma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine sadece başımı sallıyorum.

O da başını sallıyor ama benden çok kendi kendine. "Evet, şimdilik Blackwater'da kalacaksın. Dikkat çekmemek için Avcılar aracılığıyla bu insanları bulma sürecinden seni haberdar edeceğim. Sen de aynısını yapacaksın." Bakışları tekrar benimkilere kilitlendi. "Sizi bulmuş olabileceklerini gösteren herhangi bir şey görür ya da duyarsanız, acil durum numarasını kullanarak hemen benimle iletişime geçin."

"Yapacağım."

Suçluluk duygusu içimi burkuyor. O kadar güçlü ki, o iki kelime üzerinde yuvarlandığında neredeyse dilimde tadını alabiliyordum.

Ama ihtiyacım olan cevapları *alana* kadar ona Isabella'dan bahsetmeyeceğim. Ayrıca, onun işi bitirmek için burada olmadığını biliyorum. Haftalardır Blackwater'da yaşıyor. Ölmemi isteseydi, çoktan ölmüş olurdu. Aslında, ölmemi isteseydi, altı yıl önce ölmüş olurdu. Ama bir sebepten dolayı hayatımı bağışladı.

Ve nedenini bilmem gerek.

OceanofPDF.com

ISABELL A

L Ud sesi dairemde yankılanıyor. Daha gürültüyü tam olarak algılayamadan ayağa kalktım ve silahıma uzandım. Ama parmaklarım sadece boş bir komodinle karşılaşılıyor. Bir an panikledim.

Tüm silahlarımı çantamda bıraktığımı hatırlıyorum. Blackwater'daki öğrencilerin kampüse kendi silahlarını getirmelerine izin verilmiyor. Malum sebeplerden dolayı. Ama yine de rahatsız edici. Özellikle de cumartesi sabahı saat beşte biri kapımı yumrukluyorsa.

Kim olduğunu zaten bildiğimden oldukça eminim ama yine de kapıya yaklaşıp gözetleme deliğinden bakarken tetikte oluyorum.

Göğsümden bıkkın bir iç çekiş çıkıyor.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Rico'yu diğer tarafta dikilirken buldum. İki Hunter kardeş de onunla birlikte oradaydı.

Kısa bir süre mutfığa gidip bir bıçak almayı ve hepsini koridorda kesmeyi düşünüyorum ama bu kesinlikle dikkat çekerdi, bu yüzden bu fikri hemen reddediyorum. Bunun yerine, kapının kilidini açarken endişeli ve biraz da korkmuş bir ifade takınıyorum.

Kapı açılmaya başladığı anda Jace kapının kenarından tutuyor ve tamamen yukarı çekiyor. Bakışlarımı üçünün üzerinde gezdirirken şok geçirmiş gibi bir adım geri çekiliyorum.

Ortada duran Rico'yu gördüğümde içimdeki sıcaklık titriyor. Uzun boylu ve kaslı. Aslında üçü de öyle. Ama onu diğerlerinden ayıran yüzü ve kendini taşıyış biçimi.

Nesnel olarak, hepsi çekici. Jace, dağınık kahverengi bukleleri ve ısıltılı kahverengi gözleriyle yataktan yeni kalkmış zahmetsiz bir şekilde. Ve

Kaden, soğuk kara gözleri ve düz siyah saçlarıyla buzdan bir heykel gibi keskin ve sert bir şekilde. Ama Rico... Rico başka bir şey.

Onu on altı yaşındayken gördüğümde zaten muhteşemdi. Ama şimdi, vücudu tamamen dolduğunda ve yüz hatları ergenlikten erkeklığe geçişin getirdiği dönüşümle keskinleştğinde, o lanet olası bir yıkıcı.

Hafifçe kıvrılan koyu kahverengi saçları, sanki tek bir teli bile yerinde durmayarak itaatsizlik etmeye cesaret edemiyormuş gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Ve öyle bir duruşu var ki ölümcül kaslarından zahmetsiz bir güç yayılıyor ve havada nabız gibi atıyor. O kadar yoğun ki neredeyse hissedebiliyorum. Onunla ilgili her şey baskınlık yayıyor. Sanki dünyanın onun önünde eğilmesi gerektiğine dair bir soru hiç sorulmamış gibi.

"Isabella," diyor.

Omurgamdan aşağı bir dalgalanma yuvarlanıyor. Kahretsin, adımı söyleme şeklini seviyorum. Son iki heceyi sanki tadabiliyormuş gibi dilinin üzerinde yuvarlıyor.

Neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Lanet olsun, odaklanmam lazım. Normal bir insan nasıl tepki verirdi?

"E-evet?" Uygun bir şekilde korkmuş bir sesle cevap vermeyi başardım.

"Benden çaldığın şeyi isteyerek geri vermen için sana bir şans vereceğim."

"Ben... ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Ve bu sefer, kaşlarımı çatmış gibi yapmama bile gerek kalmadı.

karışıklık.

Bekleyen bir el uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor. "Ver onu ve af dile." Omzumun üzerinden daireye doğru başını sallıyor. "Ya da biz gelip kendimiz geri alacağız. İlk seçenek ikincisinden çok daha hoş olacak."

Sonunda aklım başıma geldi. Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Kahretsin, çok zeki, hakkını vermeliyim. Dairemi aramak için bir bahanesi olsun diye beni hırsızlıkla suçluyor. İyi bir plan. Ve işe yarayabilirdi. Bulabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeği olmasaydı.

Tüm ekipmanım, gördüğüm kişi olmadığımı kanıtlayacak her şey, şehir merkezindeki çantamda güvenle saklanıyor. Ve bu dairedeki her şey, dolabımdaki kıyafetlerden banyodaki şampuna kadar, Isabella Johnson'ın kişiliğine uyması için özel olarak satın alındı. İsterse her şeyi ince dişli bir tarak ve büyüteçle inceleyebilir ama burada suçlayıcı bir şey bulamaz.

İçimde zonklayan kendini beğenmiş zaferi dikkatle saklarken başımı sallıyorum ve kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Bir dakika. Hayır. Ben hiçbir şey çalmadım."

Dudaklarında memnun bir sırıtış beliriyor. "İkinci seçenek o zaman."

Ben daha cevap veremeden eşikten içeri adımını attı. Kaslı vücudu tarafından biçilmemek için geriye doğru debelenmek zorunda kalıyorum. Jace ve Kaden onu takip ediyor.

Üçü de sanki buranın sahibiymiş gibi daireme girerken ben de yerde geri geri yürüyorum. Gerçi herkesin Hunter kardeşler hakkında nasıl konuştuğuna bakılırsa, sanırım onlar az ya da çok tüm üniversitenin sahibi. Ya da en azından öyle olduğuna inanıyorlar.

"Bekle," diye devam ediyorum Jace kapıyı arkasından kapatırken. "Lütfen. Ben hiçbir şey çalmadım."

Rico diğer ikisine çenesini sallamadan önce bana sadece bilmiş bir gülümseme veriyor. "Ara onu."

Kaden ve Jace başlarıyla onu onaylıyorlar. Şu anda endişeli davranmam gerektiğini bildiğim için Rico'nun peşinden koşarken Jace oturma odamı, Kaden de mutfakı karıştırmaya başlıyor. Tencereler ve tavalar, psikopat onları kabaca dolaplardan çıkarırken yere çarpıyor. Jace'in bütün yastıkları yere fırlattığı kanepeye doğru bir bakış atıyorum.

Bir şey bulamayacaklar ama bu pisliği temizlemek gerçekten çok zor olacak.

"Bekle," diye tekrar sesleniyorum, çünkü Rico'nun peşinden aceleyle giderken söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyor. "Lütfen."

Yatak odama doğru yürürken beni görmezden geliyor. Tavandaki lambayı yaktığında odaya ışık doluyor. O yatağıma ulaşmadan hemen önce odaya giriyorum.

"Ben-" diye başlıyorum ama o yatağımın örtüsünü çekip alınca aniden kesiyorum. İçimi çekerek, "Hiçbir şey çalmadım" diye bitiriyorum.

Sırtı bana dönük bir şekilde yastıkları yere atıyor ve ardından yatağı kaldırıp altını kontrol ediyor.

Sırtımı kapının yanındaki duvara yaslayıp öylece duruyorum ve onun yatağıma aramasını izliyorum. Sanırım bu noktada normal görünmem için yeterince itiraz ettim, bu yüzden onu incelerken sessiz kalıyorum.

Yatağı kenara itip karyolayı kontrol ederken dar tişörtünün altındaki kasları kıpırdıyor. Bu hareketin ne kadar kolay olduğunu not ediyorum.

ona benziyor. En kötüsü olur da bir gün onunla dövüşmek zorunda kalırsam, beni asla yakalayamayacağından ya da üstüme çıkamayacağından emin olmalıyım. Ondan daha yetenekli olabilirim ama ham güç savaşında kesinlikle kaybederim.

Yatakta bir şey bulamayınca masaya doğru ilerliyor. Çekmeceleri karıştırırken kâğıtlar hışırdıyor. Sonra altını ve arkasını da kontrol eder.

Oturma odasında, yere çarpan kitapların sesi havada yankılanıyor ve mutfaktan gelen çınlama seslerine karışıyor.

Rico'nun araması bir kez daha boş çıktı. Masanın çekmecesini kapattıktan sonra doğruldu ve bana doğru döndü. Ama bakışlarımla karşılaştığında gözlerinde öfke yok. Sadece kurnazca bir hesaplama.

Dolaba doğru ilerliyor. Dolabın içinde asılı duran tüm giysileri çekip yere atarken, ben duvarın yanında durup bakışlarımla onu izliyorum. Kumaşlar dalgalanıyor ve askılar bir yığın halinde yere düşerken takırdıyor.

Bu aramada da doğal olarak bir şey çıkmıyor ama yine de kapıları kapatmadan önce dolabın her duvarını ve arkasını kontrol ediyor. Sonra şifonyerime doğru ilerliyor. İlk çekmeceyi açtı.

Orada ne bulacağını zaten biliyorum, bu yüzden duvarın yanında durduğum yerden onu izlemeye devam ediyorum.

Rico yavaşça çekmeceye uzanıyor ve bir şey alıyor. Sonra bana döndü ve havaya kaldırdı.

Bir çift siyah dantel külot.

Isabella Johnson'ın kişiliğinin bir parçası da, kimse görmese bile seksi iç çamaşırları giymeyi sevmesidir.

Normal bir insanın Rico'nun yaptığı şeyden utanacağını biliyorum ama komutla kızarmak zor. Bunun yerine, benzer bir tepki veriyormuş gibi yapmak için boğazımı temizliyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bunu mu giyiyorsun?" diyor. Kulağa soru ile ifade arasında bir şeymiş gibi geliyor.

Sanki gözlerinin içine bakamayacak kadar utanmışım gibi gözlerimi yere dikiyorum.

"Bana bak," diye emrediyor.

Nefes alarak gözlerimi kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. Beni izleyişi karşısında kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hâlâ o siyah dantel külotu tutarken, bakışlarını vücudumda gezdiriyor. Üzerimde bir tişört ve bir çift sıcak pantolon var, ama aniden bu yakıcı bakışların önünde tamamen çıplak olduğumu hissediyorum.

"Giydiğin şey bu," diye tekrarlıyor. "Bunun altında mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Ve şimdi lanet yanaklarım ısınıyor, ama biraz farklı bir nedenden dolayı.

Dudaklarında bir gülümseme belirirken birkaç saniye sessizce beni izliyor. Ama tek söylediği, "İlginç."

Sonra çekmeceleri aramaya geri dönüyor. Ama bu sefer, odanın geri kalanında yaptığı gibi hızlı ve etkili bir şekilde yapmıyor. Bunun yerine, her bir külotu ve sütyeni alıp görmem için havaya kaldırıyor. Bunu neden yaptığını biliyorum. Beni onu durdurmaya zorlamak için mümkün olan en aşağılayıcı şekilde hepsini araştırıyor, böylece görüldüğüm kadar ortalama olmadığımı ortaya çıkaracağım.

Yemi yutmam.

Sırtımı duvara yaslayıp öylece duruyorum ve onun tüm iç çamaşırı çekmecemi karıştırmasını izliyorum.

Benden bir tepki alamayınca kara kaşları hafifçe çatılıyor. Ama aramaya devam ediyor. İş bitince tekrar doğruldu ve son çekmeceyi de iterek kapattı.

"Çok uysal ve itaatkâr birisin, değil mi?" diye alay ediyor. Kalçasını şifonyere yaslayarak kollarını kavuşturuyor ve bakışlarını tekrar vücudumda gezdirdikten sonra emredici bakışlarını üzerimde kilitliyor. "Bütün iç çamaşırlarını okşadım ve bir kez bile itiraz etmedin."

"Sen bir Avcısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer seni kapımın önünde bulacak kadar şanssız olursam, ne istersen yapmana izin vermem gerektiği söylendi."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Öyle mi?"

Çekmeceyi iterek aşağı eğilir ve daha önce yere attığı bir çift külotu alır. Bunlar koyu mor renkteydi. Hala duvara dayalı durduğum yerde bana doğru yürürken parmağının etrafında döndürüyor.

İçimdeki her içgüdü bana savaşıp söyleyiyor. Elimin kenarını bu yırtıcı hayvanın boğazına sokmamı ve beni tamamen yutmadan önce onu dizlerinin üzerine çöktürmemi. Ama tüm bu içgüdüleri bastırıyorum ve bunun yerine en azından artık duvara yaslanmamak için doğruluyorum.

Rico önümde tek bir adımda durdu. Boyum ortalamanın biraz üzerinde olmasına rağmen, hâlâ benden uzun. Başımı geriye eğip bakışlarıyla buluşuyorum. Beni izlerken dudaklarında hâlâ o hınzır sırıtış oynuyor.

Jace ve Kaden dairemin geri kalanını incelemeye devam ederken odanın dışından gümür gümür sesler geliyor.

Rico gözlerinde bilmiş bir parıltıyla mor dantel külotu yüzümün önünde tutuyor. Sonra külotu aramızdaki yere bırakıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Kaldır şunu," diye emrediyor, sesindeki tam otorite tenimde titreşiyor.

Nefes borusunu ezmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü bastırırken bakışlarını bir saniye daha tutuyorum.

Sonra yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bana çok yakın durduğundan, hareketi zar zor başarıyorum ve sonunda sırtım ve ayaklarımın tabanı duvara dayalı bir şekilde diz çöküyorum. Parmaklarım dantel kumaşın etrafında kıvrılıyor ve onu gereğinden çok daha fazla sıkıyor. Sonra kendimi tekrar yukarı doğru itmeye başlıyorum.

Güçlü bir el omzuma iniyor ve beni tekrar yere itiyor.

"Sana toparlanmanı söyledim," diyor Rico. "Dizlerinin üzerinden kalkabileceğini hiç söylemedim."

Kendimi yeniden kontrol edebilmek için bir an gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Sonra başımı geriye eğiyorum ve şimdi gözleriyle buluşmak için boynumu gerçekten eğmem gerekiyor. Bana bakarken gözlerinde meydan okuma dans ediyor.

Yüzüm sikiyle aynı hizada ve o kadar yakınımda duruyor ki, başımın arkasını arkamdaki duvara yaslamasam pantolonunun sert kumaşı burnuma degecek.

Elini uzatıyor. "Onları bana ver. İki elini de kullan."

Dişlerimi sıkarak, külotu avuçlarımın arasına alıp ona doğru tutarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Dantel parçasını almadan önce beni bir saniye daha öylece bırakıyor.

"Ağzını aç," diye emrediyor.

Omurgamda bir şimşek çakıyor ve yüzümde titreşmeden önce duyguyu gizlemeyi zar zor başarıyorum. Bunun yerine, ağzımı yavaşça açarken yüz hatlarımda nötr bir ifade tutmak için tüm hatırı sayılır öz kontrolümü kullanıyorum.

Rico mor danteli sağ elinde toplarken, sol elini çeneme kilitliyor. Gözlerinde hâlâ dans eden o lanet meydan okumayla, klotumu yavaşça ağzıma iterken bakışlarımı tutuyor.

Her şeyi dişlerimin arkasına iterken kumaş dilime ve ağzımın çatısına sürtünüyor. Sol eliyle yukarı iterken parmakları tenime batıyor ve külot hala işerideyken ağzımı kapatmamı sağlıyor.

"İtiraz yok mu?" diye soruyor, sesini yine o alaycı ton kaplıyor.

şu anda ağzımda kendi klotum olduğu işin istesem de ona cevap veremezdim. nnde dizlerimin üzerinde hareketsiz kalarak, sadece bakışlarını tutmaya devam ediyorum.

Elini çenemden çekiyor ve onun yerine kemerine uzanıyor.

Kemerini şzerken kalbim kt küt atıyor.

Ama tek yaptığı deri kemeri pantolonundan çıkarmak. Burnumdan nefes alarak, kemeri boynuma bir kez doladıktan sonra uşlarını iki eliyle tutarken öylece oturuyorum. Ellerini dışarı doğru hareket ettirerek kemeri boynumda sıkıyor. Sonra ellerini duvara doğru itiyor ve başımı arkamdaki beton duvara sıkıca bastırıyor. Burnumdan zorlukla nefes alıp verirken göğsüm yükselip alçalıyor.

"Hâlâ tepki yok mu?" Rico yemler.

Ona öylece bakıyorum, yüzüm boş bir maske, bir yandan da zihnimde onu şu anda sırt üstü yatırmak işin kullanacağım hareketleri hesaplıyorum. Sadece ř hamle yeterdi. ř hamle ve sonra ellerim lanet boynuna dolanmış göğsünde oturuyor, hayatı işin bana yalvarmasını emrediyor olabilirdim.

Yüz hatlarımdaki o nötr ifadeyi korumak ve onun yüzümdeki o ölümcül düşünceleri görmesini engellemek işin içimdeki her şey gerekiyor.

Zafer onun sıcak kahverengi gözlerini aydınlatıyor.

Bunu görmek omurgamda bir panik dalgası yarattı. Yüzümü duygusuz tuttuğumu biliyorum, bu da gerçekte ne düşündüğümü bilemeyeceği anlamına geliyor. Öyleyse neden sanki ona bir şey kanıtlamışım gibi bana bakıyor?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kemerini bıraktı. Pürüzsüz deri omuzlarımda üzerine düşüyor. Ağzımda hâlâ o lanet külot olduğu işin burnumdan derin bir nefes çekiyor.

Rico ne uzanıyor ve başparmağını dudaklarıma götürüyor. Sıkıca bastırarak, onun işin onları ayırmamı sağlıyor. Bu hareket garip bir şekilde erotik ve

Başparmağını alt dudağımın iç kısmında gezdirirken klitorisim zonklıyor.

Ağzımı onun için daha geniş açıyorum. Ağzımdaki külotu tutup dışarı çekerken dudakları yarım bir sırtıyla kalkıyor. Mor dantelin yanımda yere düşmesine izin verirken derin bir nefes alıyorum, sonunda tam bir nefes.

Birkaç saniye boyunca başka hiçbir şey olmuyor.

Sonra Rico kemere doğru başını sallar. "Onu bana geri tak."

Yukarı uzanıp boynumdaki kemeri çözüyorum. Yeniden yerleştirdikten sonra, kemer halkalarına geri kaydırmaya başlıyorum. Pantolonunun ön tarafındakiler kolay, ama arkaya ulaştığımda dizlerimin üzerine yükselmem ve kollarımla kalçalarının etrafında dönmem gerekiyor. Diğer tarafa ulaşmak için yüzümü neredeyse kasıklarına bastırmak zorunda kalıyorum.

Rico usulca kıkırdar.

Çalışmaya devam ederken çenemi sıkıyorum ve sikini kesersem çıkaracağı sesi hayal ediyorum. Bağlamayı bitirdiğimde toka hafifçe şingirdiyor.

İşim bittiğinde başımı arkaya eğiyorum ve Rico'nun bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Elini çenemde gezdiriyor, neredeyse sevgiyle. "Ama buna başka zaman geleceğiz."

Ben cevap veremediğimden arkasını dönüp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Sonunda ayağa kalkmadan önce içimdeki fırtınayı yatıştırmak için uzun bir nefes alıyorum. Rico bana neredeyse hiç dokunmamış olmasına rağmen, bir şekilde hala dağınık ve buruşuk hissediyorum. Oturma odasına girmeden önce ellerimi beyaz tişörtümde birkaç kez gezdiriyorum.

Tam bir kaos beni orada karşılıyor.

Bakışlarımı bu lanet adamların dairemde yarattığı dağınıklığın üzerinde gezdirirken yeni bir öfke dalgası üzerime çöküyor. Bir çekmecedен, dolaptan ya da raftan çıkarılabilecek her şey çıkarılmış ve şimdi yere saçılmış durumda. Tüm bunları temizlemek tüm hafta sonumu alacak.

Kaden'in Rico'ya başını salladığını ve muhtemelen onun da bir şey bulamadığını söylediğini görmek için tam zamanında odaya giriyorum. Jace de omuz silkiyor.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordum.

Rico bana döndü. Bana doğru geri adım atarken o zeki gözleri dile getirilmemiş tehditlerle parlıyor. Bir elini boğazıma dolayarak

Beni duvara yapıştırdı. Ona izin verdim.

"Hayır." Başparmağıyla boynumun yan tarafını okşuyor, bu da omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderiyor. Lanet olası bir mafya prensi gibi gülümsüyor. "Ama yapacağım."

Başka bir şey söylemeden elini aniden boğazımdan çekti ve arkasını dönüp iki Hunter kardeşle birlikte dairemden çıktı. Kapı arkalarından kapanırken hem rahatlama hem de kızgınlık dolu derin bir iç çekiyorum.

Sonra göğsümden kavurucu bir panik fırlıyor. Çünkü birden o zafer bakışının nereden geldiğini fark ettim. Yaptığım devasa hatanın farkına vardım.

Rico beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve boynuma bir kemer geçirerek Hava.

Normal bir insan paniğe kapılırdı.

Ama yapmadım. Tamamen sakin kaldım ve sadece ona baktım. sert gözlerle. Bu da ancak ileri sorgulama taktiklerine dayanacak şekilde eğitilmiş bir kişinin yapabileceği bir şeydir.

Hay sikeyim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

S Karşılık vermemiş ve gerçekten de yetenekli bir suikastçı olduğunu kanıtlamamış olabilir, ancak görüldüğü kadar normal olmadığını kesinlikle kanıtladı. Hiçbir normal birinci sınıf öğrencisi orada öylece oturup, bir suikastçı kadar sakin görünmez.

lanet olası değirmen göleti, ben onların havasını böyle keserken.

Bir yanım kemeri sertçe çekip ailemin cinayetinin intikamını almak için soluk borusunu ezmek istiyordu. Ama onları öldüren o değildi. Onun yerine, benim hayatımı *bağısladı*. Yani diğer parçam ne yapmak istemişti? Ona teşekkür etmek mi? Onu duvara yaslayıp o lanet olası baş belası dudaklarını öpmek mi?

Altı yıl.

Altı yıldır bu kızı düşünüyordum, hayal ediyordum. Ve şimdi nihayet ona sahibim, onunla ne yapacağıma bile karar veremiyorum. Tüm duygularım birbirine karıştı. Ondan nefret ediyorum, ama aynı zamanda, ben-

"İyi misin?"

Çalkantılı düşüncelerimden sıyrılıp döndüğümde Jace'in göz ucuyla bana baktığını görüyorum. Kaşlarında bir endişe belirtisi belirliyor, ancak bunu rahat bir ifadenin arkasına saklamaya çalışıyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve ılıman sabah havasını derin bir nefesle içime çekiyorum. Sis ve çam ağaçları tadında. Doğuda, güneş ufukta zar zor ilerliyor ve gökyüzünü kırmızı bir sıçramayla lekeliyor.

"Evet," diye cevaplıyorum apartman kümesinden uzaklaşıp müstakil evlerin olduğu bölüme doğru ilerlerken. "Sanırım somut bir kanıt bulmayı beklemiyordum zaten."

Kaden diğer tarafımdan, "Eğer söylediğin kadar iyiye, onu öylece ortalıkta bırakacağını sanmam," diye ekliyor. Her zamanki gibi elinde bir bıçak çeviriyor.

Sağ elini.

İçimi çektim. "Evet."

"Ondan işkenceyle çıkarmaya çalışabilirim." Kaden bakışlarımı kayıtsızca karşılıyor ve omuzlarını umursamaz bir omuz silkmeye kaldırıyor. Bu hareketle bile bıçağıyla tek bir dönüşü bile kaçırmıyor. "Eğer istersen."

Zihnim Isabella'nın boynundaki kemeri sıkarkenki duygusuz yüz hatlarına geri dönüyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. İçimden bir ses onun büyük işkencelere dayanacak şekilde eğitildiğini söylüyor."

Kaden'in ağzından gerçek bir psikopat gülümsemesi yayılıyor. "Çok ikna edici olabilirim."

Sol tarafımda Jace homurdanıyor. "Sanırım saplantılı, aşırı hevesli demek istiyorsun."

"İstersen yeteneklerimi *senin* üzerinde her zaman gösterebilirim küçük kardeşim." "Gel de dene. Sopamın tek bir vuruşuyla kafanı ezebilirim.

Bana bir metre bile yaklaşmadın." "Peki

sopan şimdi tam olarak nerede?"

"Bilmiyorum."

Bir binanın köşesini dönüp tüm yerleşim bölgesinden geçen ana caddeye çıktığımızda ikisi de aniden tartışmayı bırakıyor.

Önümüzdeki evde beş kişi de konuşmayı bırakıp bize doğru dönüyor. Bakışları bizimkilere kilitlendiğinde sıcaklık birkaç derece düşüyor gibi görünüyor.

Petrov'lar.

Bu yıl Blackwater'da sayıca bizden üstünler. Eli mezun olduğundan beri sayımız üçe düştü. Mikhail ve Anton Petrov'a iki kuzenleri de katıldı ve sayıları dörde yükseldi.

Şu anda arabalarına giden yolun yarısında durmuş olan düşman Rus grubunu tararken içimde bir şaşkınlık titreşiyor.

Hayır, dört değil. Onlardan *beş* tane var.

Dört erkeğin yanında bir kız duruyor. Benim ve Kaden gibi son sınıf öğrencisi olan Mikhail ve Jace gibi ikinci sınıf öğrencisi olan Anton uzun boylu ve atletiktir. Bu kız öyle değil. Zayıf ve onların köprücük kemiklerine ancak ulaşıyor. Ama aralarındaki fiziksel farka rağmen akraba oldukları konusunda hiç şüphe yok. Saçları Mikhail'inkiyle aynı sarı tonunda ve Anton'la aynı gri gözlere sahip.

Onların kız kardeşi olmalı.

Mantıklı olan tek açıklama bu olsa da, bunun farkına varmak beni hala şok ediyor. Sadece sömestr başlayalı haftalar olduğu ve kampüste beşinci bir Petrov olduğunu fark etmediğimiz için değil. Ama en çok da diğer Petrov'larda olan o tehditkâr enerjiden hiçbirine sahip olmadığı için. Mikhail ve Anton'un sert olduklarını tecrübelerimden biliyorum. Ve iki kahverengi saçlı ikiz, Maksim ve Konstantin'in de birinci sınıflar arasında hesaba katılması gereken bir güç olduğu söyleniyor.

Ama bu kız... O kadar *kırılabilir* görünüyor ki.

Mikhail Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve kıza emredici bir bakış fırlatıyor. Ama kız hareket etmiyor. Geniş gri gözleriyle bize bakıyor, far ışığına yakalanmış bir geyik gibi görünüyor.

Yanımda, Kaden olağanüstü bir şekilde durgunlaştı. Geyiğin kokusunu yeni almış bir avcı gibi. Bıçağını çevirmeyi bile bıraktı. Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı.

Birden keşke silahımı getirseydim dedim. Teknik olarak, Blackwater'daki öğrencilerin kendi silahlarına sahip olmalarına izin verilmiyor. Ama büyükbabam onları benim için bir istisna yapmaya zorladı. Normalde gereksiz yere dikkat çekmemek için silahımı evimizde tutuyorum ama şimdi umutsuzca keşke yanımda getirseydim diyorum. Çünkü Kaden'in yüzüne bir kez bakmam, işlerin sarpa sarmak üzere olduğunu gösteriyor.

"Bu ne, Mikhail?" Kaden ağzında hâlâ o sadist gülümsemeyle konuşuyor. Soru açıkça en büyük Petrov'a yöneltilmişti ama gözleri kıza kilitlenmişti. "Küçük bir kız kardeşin mi var? Benden saklıyormuşsun."

Nefret Mikhail'in yüzünde buz gibi kırılıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve vücudunu kız kardeşini koruyacak şekilde eğiyor. "Ona bir metre yaklaşırsan seni öldürürüm."

Kaden'in gülümsemesi sadece genişler.

Bu diğer üç Petrov'da da bir dalgalanma yaratır ve onlar da belli belirsiz yerlerini değiştirirler.

Evet, *gerçekten, gerçekten*, silahımı getirmeliydim.

Jace ve ben hızlıca bakışıyoruz. Bakışları bir an için ikizlere yöneliyor. Bakışlarımı Anton'a çevirmeden önce çenemi hafifçe eğiyorum. Jace de bana belli belirsiz bir baş selamı veriyor.

Kaden sessiz iletişimimize hiç dikkat etmiyor. Gözleri sadece Petrov'un kızında. Gülsem mi, inlesem mi bilemiyorum.

Başını eğerken bıkkınlık. Yeni parlak bir oyuncak bulmuş gibi görünüyor. Kırana kadar oynamayı bırakmayacağı bir oyuncak.

Sonra, Jace ve benim tahmin ettiğimiz gibi, öne doğru bir adım attı. Kıyamet koptu.

Mikhail'le Kaden'i aralarında sıkıştırıramadan önce ileri atılıp yumruğumu Anton'un böğrüne indiriyorum. Solumda, Jace ikizlere saldırıyor.

Yumruğum temas ettiğinde Anton'un göğsünden bir hışırtı kopuyor, ama çabucak toparlanıyor ve bana vurmak için dönüyor. Dirseğimi sırtına çarpmadan önce eğilip dönüyorum. Bir adım öne doğru tökezledi. Pozisyon değiştirip dizine doğru tekme atıyorum ama zamanında geri sıçramayı başarıyor. Avantajımı kullanıyorum.

Çenesine kafasını yana yatıracak kadar sert bir yumruk indirmeyi başardığımda gözlerinin arkasında acı patlıyor. Ön kollarını körü körüne havaya kaldırarak bir sonraki darbemi engelliyor. Kafasını temizlemek istercesine salladıktan sonra aniden eğiliyor ve bacağına kaldırıp yan tarafıma doğru bir tekme savuruyor. Engellemek için kolumu aşağı çekiyorum.

Botu ön koluma değdiğinde kemiklerimde donuk bir ağrı hissediyorum. Elimi hızla kaydırıp bileğini tutmaya çalışıyorum. Ama ben yapamadan bacağına geri çekti.

Etrafımızda yumruk ve tekme sesleri ılık sabah havasında yankılanıyordu. Ama şimdi, her şey ölümcül bir sessizliğe bürünüyor.

Anton ve ben aynı anda birbirimizden ayrılıyoruz, ikimiz de bakışlarımızı etrafımızdaki insanlara çeviriyoruz.

"Bir adım daha atarsa boğazını keserim," diye anons ediyor Kaden, sesi soğuk tehditlerle dolu.

Maksim, "Tek bir kasını oynatırsan kolunu kırarız," diye karşılık verir.

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Manzarayı gördüğümde içime bir alarm ateşi düştü.

Sağ tarafımda Kaden, sırtını göğsüne dayamış kızı tutuyor. Bir elini kızın koluna dolamış, onu hareketsiz tutuyor. Diğeri ise boğazında bir bıçak tutuyor.

Mikhail iki adım ötede durmuş, mavi gözlerinde nefret, korku ve panik karışımı bir ifadeyle onlara bakıyor.

Sol tarafımda, aynı anda iki rakiple dövüşen Jace tek dizinin üzerine çökmüş durumda. Konstantin elini Jace'in boynunun arkasına dolamış, Maksim ise Jace'in kolunu açılı bir şekilde arkasına doğru itiyor. Jace çenesini sertçe sıkıyor, gösterdiği tek acı belirtisi bu. Ama ben

kolunun pozisyonundan, biraz daha yukarı zorlarsa aslında kıracaklarını söyleyebilir.

Birkaç saniye boyunca, kulakları sağır eden sessizlik havada titreşirken hepimiz sadece birbirimize bakıyoruz.

"Eğer kuzenlerine ellerini küçük kardeşimin üzerinden çekmelerini söylemezsen, kız kardeşinin sokakta kan kaybından ölmesini izleyeceksin," diyor Kaden, sesi bir buz kütesini kesebilecek kadar soğuk.

"Eğer o lanet bıçağını küçük kız kardeşimden çekmezsen, ben-" Mikhail sözünü kesmeden önce başlar.

"İndir şu lanet kolunu dedim!" Kaden bıçağını yukarı doğru çekerek bıçağın düz kısmını kızın çenesinin altına bastırdı ve onu başını geriye doğru eğmeye zorladı. "Şimdi!"

İkizler kuzenlerine panikle bakar ve Mikhail çenesini aşağı doğru sallayınca Jace'in kolunu biraz indirirler. Onu tamamen bırakmazlar ama Jace en azından acıya karşı çenesini sıkmayı bırakır.

"Karşılıklı değiş tokuş yaparız, sonra da günü bitiririz," dedim.

Bu bir öneriden çok bir emir gibi, ama Anton yine de cevap veriyor. "Anlaştık."

Mikhail küçük kardeşine öfkeli bir bakış fırlatır. Anton, en büyük Petrov uzun bir nefes verene kadar sadece sert bir bakışla karşılık verir.

"Peki," diye kabul eder Mikhail.

Hepsi Kaden'e döner. Dudaklarında soğuk bir gülümseme gizleniyor.

"Onu serbest bırakacağım," diye kabul etti. "Kardeşim karşılığında. Ve bir isim." "Ne karşılığında?" Mikhail diyor ki.

Hâlâ bıçağıyla kızı boynunu eğmeye zorlayan Kaden aşağı bakıyor ve kızın bakışlarıyla buluşuyor. "Adın ne senin, küçük dişi?"

"Seni lanet olası-" diye homurdanıyor Mikhail ama küfürlerini bitiremeden sözü kesiliyor.

"Alina," diye yanıtlıyor kız. Sesi yumuşak, ama beni şaşırtıyor, içinde hiç korku titremesi yok. "Benim adım Alina."

Kaden'in soğuk gözlerinde hain bir ışık parlıyor ve daha da geniş gülümsüyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağı kadının boğazından çeker ve onu Mikhail'e doğru iter. İkizler hemen Jace'i de bırakır ve geri çekilirler. Jace omzunu çevirip doğrulurken Mikhail Alina'yı göğsüne çarpmadan önce kollarından yakalıyor.

Birkaç saniye boyunca kimse kıpırdamadı.

Sonra Mikhail çenesini salladı. "Arabaya bin."

Diğer dört Petrov bekleyen arabaya olan mesafeyi hızla kapatır ve arabaya binerler. Mikhail, hepsi araca binene kadar öfkeli gözlerini Kaden'e dikmiş olduğu yerde kalır. Sonra Kaden'in ayaklarının önündeki yere tükürür ve o da arabaya doğru yürür.

Kaden iki fırlatma bıçağını sol eline geçirir, gözleri Mikhail'in sırtına kilitlenmiştir.

"Yapma," diyorum usulca.

Parmaklarını esnetiyor ama neyse ki bıçakları fırlatmıyor.

Mikhail arabaya kayar ve kapıyı arkasından çarparak kapatırken bir gümbürtü duyulur. Sonra motoru çalıştırıp uzaklaşıyor. Gitmelerini izlerken uzun bir iç çekiyorum.

Petrovlar neden bizi tahtımızdan indirmeye çalışacakları yılın *bu* yıl olduğuna karar vermek zorundaydılar? Isabella yüzünden yeterince şeyle uğraşıyorum. Ama şimdi, Jace ve Kaden'in de lanet Ruslar tarafından öldürülmediğinden emin olmam gerekiyor.

İki silah arkadaşına bakıyorum. Gerginlik havadaki dalgalar gibi etraflarında dalgalanıyor. Eğer bütün günü bizim evde geçirirlerse, kendi kendilerini yok edecekler. Ya da belki yakarlar. Ya da her ikisini de.

Hayır. Evde oturmak yok. Bu gece biraz stres atmamız lazım.

OceanofPDF.com

ISABELL A

L Kapıdan içeri adımımı attığım anda ud müziği ve alkol, parfüm ve ter kokusu yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor. Kaşlarımı aşağıya çekerek, eğitimdeki sarhoş suikastçılar denizine bakıyorum.

evin tüm zemin katını dolduruyor. Pürüzsüz ahşap tavandan gelen gümbür gümbür sesler bir gösterge ise muhtemelen üst katı da.

Kalabalığın arasından sıyrılırken Rico'ya bir değil iki kez küfrediyorum. İlki, bu sabah evimi kan gölüne çevirdiği ve temizlemek için bütün gün uğraştığım için. İkincisinde ise Kaden'in mutfakta kırdığı bazı eşyaları atarken sınıfımdan birkaç kıza rastladım ve beni bu partiye davet ettiler. Kibarca reddetmeye çalıştım ama ısrar ettiler. Reddetmeye devam etseydim dikkat çekecektim, bu yüzden şimdi en azından kısa bir süre görünmek zorundayım.

Hepsi lanet Rico Morelli yüzünden.

"Isabella," diye sesleniyor biri solumdan.

Koridoru kapatan grubun arasından sıyrılıp kendimi beni davet eden kızlardan biriyle mutfakta buluyorum. Carla. Kıvrıcık kahverengi saçları özenle toplanmış ve kahverengi gözleri, bakışları benimkileri bulduğunda neredeyse giydiği altın ışıltılı elbise kadar parlıyor.

"Başardın!" diye devam ediyor, dudaklarında parlak bir gülümseme.

Neredeyse irkiliyorum. Aslında çok iyi biri ve benim normal bir insan olamamam onun suçu değil, bu yüzden yüzümdeki kızgınlık izlerini silip gülümsüyorum. "Evet, beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerini kollarımda gezdirdikten sonra parmaklarını elbisemin kumaşı üzerinde nazikçe gezdiriyor. "Tanrım, muhteşem görünüyorsun!"

Göğsümü saran ve sonra belimden hafifçe dışarı doğru akan ve uyluklarımın ortasında biten koyu mor bir elbise giyiyorum. Isabella Johnson'ın kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyor. Yine de kendim için de nefret etmediğimi itiraf etmeliyim.

"İçecek bir şey aldın mı?" Carla soruyor.

Ben daha cevap veremedem kırmızı plastik bir bardak kapıyor ve tezgahın üzerinde yanında duran kasede ne kadar pembe köpüklü alkol karışımı varsa ağzına kadar dolduruyor.

"Al," dedi ve bana uzattı. "Sen-" Koridorun sonundaki başka bir odadan bir patlama sesi duyulur.

Başını o yöne çeviriyor ve "Sana dolaplara dokunma demiştim!" diye bağırırken gözlerinde şimşekler çakıyor.

Kocaman bir mutfak bıçağını kaptığı gibi elinde inanılmaz bir hassasiyetle döndürerek odadan çıkmaya başladı. Kapıya varmadan hemen önce benim hâlâ orada olduğumu hatırlar gibi oluyor çünkü arkasını dönüp bana özür dileyen bir gülümseme fırlatıyor.

"Sonra konuşuruz, tamam mı?" diyor. "Evet," diye yalan söyledim.

Burada o kadar uzun kalmayı planlamıyorum. Ama Carla cevabımdan tatmin olmuşa benziyor, çünkü dolapları ondan izinsiz açanı tehdit etmek için uzaklaşıyor.

O gittikten sonra, bardağımı diğer dolu bardaklarla birlikte başka bir tezgâha koyuyorum. İçmek duyularımı köreltiyor. Ve körelmiş duyular tehlikelidir.

Mutfağı arkamda bırakarak koridordaki kalabalığın arasına karışıyorum. Biraz dikkatli manevra yaptıktan sonra, en kötüsünü atlatmayı başarıyorum ve kendimi oturma odasının kapısının yanında biraz daha az kalabalık bir yerde buluyorum. Eşikte duruyorum, bir omzumu duvara yaslayıp açık kapı aralığından içeri bakıyorum.

Birçok insan koltuklara ve kanepelere yayılmış, diğerleri ise pistin açık alanlarında dans ediyor. Odanın diğer tarafındaki büyük yemek masasının yanında oturanlar bir tür içki oyunu oynuyor gibi görünüyor. İskambil kâğıtları koyu renkli ahşap yüzeye dağılmış durumda ve bir adam ellerini zaferle birbirine vurarak gülüyor.

Karşısında oturan bir kızı işaret ediyor. Kız ona intikam vaat eden bir bakış fırlattıktan sonra fincanını eline alıyor ve derin derin içiyor.

Kahkahalar ve sohbetler gümbür gümbür müzikle karışarak odayı dolduruyor ve yaşamla titreştiriyor.

Ani bir acı göğsüme saplanırken bir elimle kapının pervazını sıkıca kavramak zorunda kalıyorum.

Burnumdan bir nefes çekerek, boğazıma dolan pişmanlık, hayal kırıklığı ve... *özlemin* ani saldırısını yutmaya çalışıyorum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sırf eğlenceli olduğu için aptalca şeyler yapan gerçek arkadaşları olan gerçek bir insan olmak.

Barış Elleri'nden saklanmak zorunda kalmadan önce bile asla gerçek bir insan değildim. Ben sadece görevlerimi tamamlamak için olmak zorunda kaldığım insanların bir koleksiyonuyum. Şimdiye kadar yaptığım tek şey ortama uyum sağlamak için maske üstüne maske takmak oldu. Isabella Johnson çok uzun bir çizginin sadece sonuncusu. Peki neden birdenbire bu konuda bu kadar üzgün hissediyorum?

Sanki bilinçaltım onları çağırmış gibi, gözlerim birden lacivert koltuklardan birinde oturan üç kişiye takılıyor.

Rico, Kaden ve Jace.

Gerçi Jace'in tam olarak üzerine *oturmadığını* düşünüyorum. Ayakta durmak, oturmak ve öne eğilmek arasında sürekli gidip geliyor. Elindeki kırmızı plastik bardak hareketleriyle birlikte hareket ediyor ve sarsıntılı hareketleriyle bardaktan bira gibi görünen bir şey dökülüyor. Başını geriye atarak karşısındaki koltukta oturan adamın söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor. Sonra aniden yana doğru eğiliyor ve elini yanındaki koltuğun kolçağında oturan kızın kalçasında gezdiriyor. Yukarı uzanarak elini kızın çenesine doluyor ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekiyor. Kız da aynı hareketle onu öperken parmaklarını dağınık kahverengi buklelerinin arasından geçiriyor.

Görünüşe göre, o hep böyleymiş. Çok içiyor, çok parti yapıyor, çok konuşuyor, çok kolay kavgaya karışıyor, çok yüksek sesle gülüyor. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa, ikinci yılında sadece birkaç hafta olmasına rağmen Blackwater'ın yarısını çoktan becermiş, çünkü her zaman sıkılıyor ve herkese olan ilgisini çok çabuk kaybediyor.

Odanın öbür ucundan bile, içindeki huzursuzluğun havada şok dalgaları gibi titreştiğini hissedebiliyorum. Bir yanımda bunun nereden geldiğini merak ediyor. Diğer yanımda ise onu Rico'nun peşimden gelmesine yardım etmekten alıkoyacak herhangi bir dikkat dağıtıcı şey için minnettar.

Kaden ise buzdan bir heykel gibi onun yanında oturuyor. Ama normalde ifadesiz olan gözleri şimdi sanki bir şey arıyormuş gibi sürekli odanın içinde geziniyor. Ya da birini.

Onun ben olabileceğimi fark ettiğimde içimde bir panik ateşi parlıyor. Ama sonra soğuk bakışları doğrudan üzerime kayıyor ve tepki vermiyor.

Dikkatimi kanepedeki son kişiye verirken hafifçe rahatlıyorum. Rico.

Diğer uçta oturuyor, bir dirseğini kolçağa dayamış ve çenesini avucunun içine almış. Kısmen duvarın arkasına gizlenmiş yerimden yüz ifadesini inceliyorum. Odanın öbür ucunda, benim durduğum yerin solunda bir şeye bakıyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Hayır, odadaki hiçbir şeye bakmıyor. Düşünceler içinde kaybolmuş.

Ve bakıyor.

Panik ve bir acı daha içime işliyor.

Birkaç dakika önce hissettiklerimin aynısını hissediyor gibi görünüyor.

Duvarı iterek koridor boyunca aniden adım atıyorum ve oturma odasından uzaklaşıyorum.

Ben burada olamam. Bu lanet adamın orada oturup öyle bakmasını izleyemem. Hayatım boyunca sadece bir kişiyi kurtardım. Bir kişiyi kurtardım.

Onu. Ve kendime itiraf etmeyi reddetsem de bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorum.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca bu adamı düşündüm. Ne yaptığını merak ettim. Hayatının nasıl olduğunu. Ailesinin cinayetinden sonra bir şekilde iyileşip iyileşmediğini ve her şeye rağmen mutlu ve dolu dolu bir hayat yaşayıp yaşamadığını. Altı yıl boyunca onun yerine geçerek yaşadım. Onun için hayal ettiğim hayatı.

Rico Morelli. Bana ait olan tek hayat.

Başımı sallayarak kalabalığın arasından kendime yol açmaya çalışıyorum.

Buraya hiç gelmemeliydim. O lanet mafya prensine karşı hislerim zaten yeterince karmaşık. Ona karşı hissettiğim tuhaf bağa daha fazlasını eklememe gerek yok.

Birinin göğsüne çarparken boğazımdan bir huff kaçıyor.

"Hey," diyor bir adam, sesi kızgınlıktan çok şaşkınlık ifade ediyor. "Seni daha önce burada görmemiştim."

Kafamı kaldırdığımda, yeşil gözlü ve zayıf atletik yapılı sarışın bir adamın bana göz kırptığını görüyorum. Objektif olarak çekici, ama zaten çok fazla kaldım

Uzun. Gitmem gerek. Şimdi. Kapı hangi cehennemdeydi?

"Vay canına," diyor. Uzanıp parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Gözlerin çok güzel."

Elini tokatlamamak ve onun yerine "Teşekkürler" diye bastırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Arkasındaki koridoru tarıyorum ve oturma odasından çıkarken yanlış yöne yürüdüğümü fark ediyorum. Ön kapı arkamdaydı. Kahretsin, genellikle çevremden bu kadar habersiz değilimdir. Ama Rico'yu öyle görmek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla şaşırttı.

Adam elini boğazımdan aşağı ve köprücük kemiklerimin üzerinden kaydırırken bana baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğunu sandığım bir şey gösteriyor. "Biliyor musun, yukarıda boş odalar var."

"Aslında eve gidiyordum," diye cevap veriyorum arkamı dönmeye başlarken. Kolumu tuttu. "Oh, hadi ama-"

Ellerim havaya kalktı ve birkaç saniye içinde bileğini kavrayıp parmaklarını kolumdan ayırdım. Bileğini neredeyse kıracak kadar geriye doğru büktüğümde acıdan boğuk bir ses çıkarıyor. Bileğindeki gerginliği hafifletmek için hareketlerimle birlikte vücudunu kaydırırken dudaklarından bir inilti daha dökülüyor.

"Hayır dedim," diye hırladım ona. "Şimdi siktir git."

Sarhoş kargaşasında etrafımızdaki kimse fark etmedi. Sadece içgüdüsel olarak tepki verdim, ama onu hızla bırakırken bu adamın yarın beni hatırlamayacağını umuyorum. Topuğumun üzerinde dönerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

Ve Rico ile yüz yüze gel.

Bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Demek kedinin pençeleri var."

İçimde alarmlar çalıyor. Oh lanet olsun. Bunu görmemesi gerekiyordu.

Rico çenesini sallayarak sessizce sarışın adama gitmesini emrediyor. Adam bileğini tutarak hemen uzaklaşıyor.

Adama doğru bir bakış fırlatırken içimde şüphe dönüyor. "Onu sen mi gönderdin? Bana böyle asılmasını sen mi söyledin?"

Gözlerimi kısarak Rico'ya doğru dönüyorum. Ama söyleyeceklerimin geri kalanını unutuyorum, çünkü lanet mafya prensi o kadar yaklaşıyordu ki, başımı geri çevirdiğimde çenem neredeyse ona çarpacaktı. Gözlerimi kırıştırıp bir adım geri çekiliyorum. Rico öne doğru bastırıyor.

Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarpıyor ve etrafımızdaki müzik ve konuşmalar arasında kayboluyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Rico. Tam önümde durup kahverengi gözlerini bana kilitlediğinde kaslı vücudundan acımasız bir güç fişkırıyor. "Aslında, daha sonra ona küçük bir ziyarette bulunacağım. Çünkü sen benimsin. Ve sana benden başka kimse dokunamaz."

Sözlerindeki karanlık koruyuculuk karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ve bana bakarken gözlerindeki sıcaklık. Kesin olarak söyleyemem ama bunun sadece öfkeden kaynaklanmadığına eminim.

Dudaklarımı yalıyorum.

Eli havaya kalkıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinden geçirerek az önce dilimin izlediği yolu takip ediyor.

Ve saçma bir an için, umutsuzca normal bir kız olmayı diledim. Carla'nın bana daha önce verdiği pembe köpüklü alkolün tamamını içebilseydim ve sonra bu muhteşem adamı yatak odasına götürüp ellerimi onun zengin kahverengi saçlarında gezdirip sert kaslarının hatlarını izleyebilseydim ve sonra sırf istediğim için lanet beynini sikebilseydim. Çünkü ben de gerçek bağlantılar kuran ve gerçek aptalca şeyler yapan gerçek bir insan olmak istiyorum. Bir an için bile olsa.

Rico parmaklarını dudaklarımdan boğazıma doğru kaydırıyor ve sonra neredeyse sarışın adamın yaptığıнын aynısını yaparak köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. Ama bu sefer verdiği tepki tamamen farklı. Bileğini kırmak istemek yerine, ellerini daha aşağı indirmesini istiyorum.

Yapmıyor. Eli boğazımın dibinde hafifçe durmaya devam ediyor. Ama diğer elini kaldırıyor ve yavaşça kalçamın yan tarafına doğru çekiyor.

İçimi bir zevk ürpertisi kaplıyor ve onu bastırmayı güçlükle başarıyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, elini çıplak kalçamdan yukarı kaydırıyor ve kalçama doğru ilerlerken elbisemin koyu mor kumaşını yukarı itiyor.

"Neden ona yaptığın gibi beni de itmiyorsun?" Rico soruyor. Gerçi sesindeki büyük otoriteye bakılırsa, bu daha çok bir talep.

Tanrılar aşkına, elbisemi yırtıp atmasını ve beni bu duvara yaslayarak sertçe becermesini istiyorum ki bir saniye bile olsa yaşadığımı hissedebileyim.

Bu kesinlikle delice dürtüyü bastırarak, kendime Rico'nun onu kandırmayı başaramazsam beni öldürtecek bir düşman olduğunu hatırlatıyorum.

"Sana zaten söyledim," diye cevap veriyorum, sesimi onunkinin tam tersi yapıyorum. Baskın yerine itaatkâr. "Sen bir Avcısın ve hiç kimse

her şeyi reddediyor."

Elini kalçamdan çekip bırakıyor. Elini kaybetmek beni garip bir şekilde boşlukta hissettiriyor. Ancak diğer eli boğazımın dibinde hafifçe durmaya devam ediyor.

"Seni görüyorum, biliyorsun," diyor ve ses tonundaki ve yüz hatlarındaki ciddiyet içimde bir alarm zilinin çalmasına neden oluyor. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce vücuduma değerlendirci bir bakış atıyor. "Sana ait olmayan bir hayatı yaşıyorsun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Birden sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettim. Tüm maskelerimin ardını ve aslında sahip olduğumdan bile emin olmadığım ruhumun derinliklerini görebiliyor.

Ancak ben ne diyeceğimi bilemeden elini boğazımdan çekip tekrar yanına bırakıyor. Sonra bir adım geri çekilip çenesini ön kapıya doğru salladı.

"Git," diyor, sesi birden garip bir şekilde boş çıkıyor.

Kaşlarım şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde çatıldı. Gitmeme izin mi veriyor? Bu şekilde mi?

Ama bana gümüş tepside sunulan fırsatları kaçırarak biri değilim, bu yüzden duvardan hızla uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyorum. Kalabalık beni hemen yuttu.

Ancak ön kapıya ulaşmadan önce arkamı dönüp koridora bakıyorum.

Rico hala orada duruyor. Her zamankinden daha kaybolmuş görünüyor.

RICO

A Kaden, Jace ve ben antrenman salonuna girdiğimizde Bay Hansen'in yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor. Yastıklı minderlerin üzerinde duran tüm birinci sınıflar antrenman yapmayı bırakıp tereddütle bize ve hocalarına bakıyorlar.

"Hunter," diyor Bay Hansen, ses tonunu dikkatle nötr tutarak. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Birinci sınıflardan bazılarına yardım edebileceğimizi düşündük," diye cevap veriyorum. "Şimdi mi yaptınız?" diye homurdanıyor.

Durunca kaşlarımı kaldırıp ona sert bir bakış fırlatıyorum. "O da neydi öyle?"

Gerginlik beton duvarlar arasında şimşek gibi çakıyor. Hatta bazı öğrenciler keskin nefesler çekiyor. Çünkü Blackwater'da kimse öğretmenlere karşılık vermez.

Bizden başka kimse yok.

Büyükbabamın fermanına göre, Avcı kardeşler dokunulmazdır. Hepimizi dokunulmaz yapmak, gerçek kimliğimi açıklamadan neden sadece benim suçlanamayacağımı açıklamaya çalışmasından daha kolaydı. Bu ayrıcalıkları en çok kullanan Eli'ydi, ama istediğimi elde etmek için rütbe atlamaktan çekinmem, bu yüzden şimdi onları tam olarak kullanmak niyetindeyim.

Bay Hansen bana tevazu konusunda bir ya da üç ders vermek ister gibi görünüyor. Ama kimse mafya kralı Federico Morelli'nin kendisinden gelen emirlere itaatsizlik edemez, bu yüzden sonunda kızgınlığını yutuyor ve homurdanıyor.

"*Tamam* dedim," diye düzeltiyor. Biraz sert bir omuz silkme hareketinden sonra odanın geri kalanını işaret ediyor. "Keyfinize bakın."

Birinci sınıflardan oluşan grup bize bakarken şaşkınlık yüzlerden yüzlere sığıyor.

Yine de, *tüm* yüzler değil.

Odanın arka tarafında, Isabella muhtemelen onu göremediğimi düşündüğü yerden gözlerini deviriyor.

Birinci sınıflar bu sabahki dersler için çeşitli gruplara ayrıldılar, bu yüzden hepsi burada değil. Ama benim hedefim.

Kaden'inki de öyle. Rotasını Alina'ya doğru çevirirken kara gözleri beklentiyle dans ediyor. Sarışın kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve sonra sanki birinin müdahale etmesini umuyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyor. Doğal olarak kimse müdahale etmez.

Kuzeni Maksim Petrov da bu sınıfta, bu yüzden Jace de peşine takılmaya karar verdi. Maksim'in Alina'ya giden yolunu keserek ilerlerken, Jace'in omuzlarında acımasız bir intikam vaadi yuvarlanıyor.

Bakışlarım Isabella'ya kilitlenmiş bir şekilde şaşkın öğrenci grubunun arasından geçerken onları kendi planlarıyla baş başa bırakıyorum.

"Önce Eli o lanet olası deli Raina ile tartışmak için dersimi böldü," diye mırıldanıyor Bay Hansen, onu hâlâ duyabildiğimi fark etmeden. "Şimdi de hepsi aynı lanet şeyi yapmak için gelmişler. Lanet olası hak sahibi çocuklar."

Şu anda ilgilenmem gereken daha önemli konular olduğundan ve onun hayal kırıklığını anladığımdan, mırıldanmasına izin verip odanın diğer ucuna geçiyorum.

"Pekâlâ, bu kadar oyalanma yeter," diye bağıyor Bay Hansen öğrencilerine. "Hepiniz işinizin başına dönün."

Oda yeniden hareketlenir. Saniyeler içinde yumruk ve tekmelerin ete çarpma sesleri gri beton duvarlar arasında bir kez daha yankılanırken, diğerleri de antrenmanlarına geri dönüyor.

"Göğüs göğüse dövüş becerilerinin birinci sınıflarla ders almanı gerektirecek kadar kötü olduğunu fark etmemiştim," diyor Isabella, ben onun önünde dururken. Sonra sanki benim yanımda uysal ve itaatkâr davranması gerektiğini geç de olsa hatırlamış gibi gözlerini kırıştırıyor. Boğazını temizleyerek hızla ekliyor, "Özür dilerim. Kendimi unutuyorum."

"Hayır, yapmadın." Ona keskin bir gülümseme gösterdim. "Tam tersine. Sonunda kendini gösterdin."

Kızgınlık gösterisiyle kollarını iki yana açıyor. "Bak, benden ne istediğini bilmiyorum. Ama her neyse, söyle ki yapabileyim ve sonra beni yalnız bırakabilirsin."

"Senden tam olarak ne istediğimi biliyorsun." "Hayır, bilmiyorum-"

Yumruğumu yanağına doğru indirdim.

Sol kolunu yukarı çekerek darbeyi mükemmel bir şekilde engellerken, boğazıma doğru ustaca bir misilleme yumruğu atıyor.

Geri sıçradım, zar zor kaçmayı başardım.

Bir an için yastıklı minderin üzerinden birbirimize bakıyoruz. Sonra dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Pek çok şeyin sahtesini yapabilirsiniz, bunu deneyimlerimden biliyorum. Ancak vücudunuzun yıllarca geliştirdiği refleksleri bastırmak çok zordur.

İki adım öteden bile Isabella'nın kalbinin göğsünde güm güm attığını duyabildiğime yemin edebilirim. Kendi kafasının içinde kendine küfrettiğini duyabiliyorum. Böyle bir refleksin ne anlama geldiğini biliyor. Ve benim de bunun ne anlama geldiğini bildiğimi biliyor.

Ona tekrar saldırdım.

Bu sefer bloklamada çok daha yavaştı ve kaburgalarına iki vuruş yapmayı başardım. Yumruklarımı çekmeme rağmen yüzünü buruşturuyor, bu da beni onun da bu tepkileri taklit ettiğine inandırıyor.

Bir süre odanın arka tarafında tartıştık. Onu diğerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hızlı tekmeler ve hızlı yumruklarla onu şaşırtmaya çalışıyorum ki bu içgüdülerini daha fazla ortaya çıkarsın. Ama yine hata yapmıyor. O ilk içgüdüsel bloktan sonra, vasat bir birinci sınıf öğrencisi gibi dövüşüyor. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Yan tarafına doğru bir vuruş yapıyormuş gibi yapıyorum ve onun yerine çömelip ayağımı zemine çekerek bacaklarını altından çekiyorum. Yastıklı mindere sırtüstü düşüyor ve kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırıyor.

Ben de yere düşerek vücuduna sarılıyorum ve ağırlığımı kalçalarına veriyorum. Yumruğumu ona vuracaktım gibi kaldırdığımda yüz hatlarında bir an bile inanmadığım, çok inandırıcı bir korku ifadesi parlıyor. Elini yana doğru çekip çılgınca vuruyor ve teslim oluyor.

Sinirden içim yanıyor. Lanet olsun, o olduğunu *biliyorum*. Sadece numara yaptığını biliyorum. Bunu ortaya çıkarması için ne yapmam gerekiyor?

"Lütfen," diye yalvarıyor, benimle hâlâ havaya kaldırdığım yumruğum arasında umutsuz bir bakış fırlatıyor.

Boğazımdan sert bir kahkaha kopuyor ama elimi indiriyorum. "Gerçekten harika bir oyuncusun, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Lütfen. O gün havuzun dışında sana çarptığım için özür dilerim. Sadece ne yapmamı istediğini söyle, yapacağım."

"Numara yapmayı bırak. Senin kim olduğunu biliyorum. Sen de benim kim olduğumu biliyorsun." "Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Herkes senin kim olduğunu biliyor." "Söyle."

"Rico Hunter."

Avucumu başının yanındaki mindere vuruyorum. İrkiliyor ama tepkisi yarım saniye gecikiyor, sanki tepki vermek yerine vücuduna hareketi yapmasını söylemek zorunda kalmış gibi.

Çenesini sıkıca kavrayarak gözlerini benimkilere kilitlemeye zorluyorum ve "Yalan söylemeyi bırak. Aramızdaki bağı hissedebildiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Altımda kıpırdanıyor. Ve sanki sözlerimi desteklemek istercesine, kalçaları benimkilere sürtündüğünde vücudumda bir sarsıntı oluyor. Sikime kan hücum ediyor.

İçime bir öfke dalgası daha çöküyor çünkü bu kız beni delirtiyor.

Onu boğmak istiyorum.

Ama aynı zamanda, onun tüm ruhu benimkini çağırıyormuş gibi hissediyorum. Sanki sadece onun gördüğü bir parçam varmış gibi. Sadece o anlıyor. Ve biliyorum ki o da bunu hissediyor.

"Lütfen, boyun eğiyorum." Elini tekrar tekrar mindere vurarak yenilgisini ilan ediyor. "Teslim oluyorum."

Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyorum. Çünkü boyun eğmediğini biliyorum. En azından henüz.

Sonunda onu tamamen ve gerçekten bana teslim ettiğimde, bunu bilecek. Benden başka sığınağı olmadığını iliklerine kadar bilecek. Onunla mutlak yıkım arasında duran tek şeyin ben olduğumu. Her emrime itaat etmekten başka seçeneği olmadığını. O benim.

Ve sonra... o zaman bana ihtiyacım olan cevapları verecek.

ISABELL A

W kol suyu üzerimden aşağı akıyor. Başımı arkaya eğerek suyun yüzümden akmasına ve vücudumu yıkamasına izin verdim. Kendi duşumdan gelen sıçrayan su sesi dışında, ortak Duş odası etrafımda sessiz.

Ben içeri girene kadar sınıftaki diğer herkesin duş almayı bitirdiğinden emin olmak için soyunmakta acele etmedim. Barış Elleri sağ olsun, cildimde oldukça fazla yara, yanık izi ve geçmişteki yaralanmaların diğer kanıtları var. Bu üniversitede yara izi olan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum ama elimden geldiğince gereksiz sorulardan kaçınmak en iyisi.

Ayaklarımı bu şekilde sürüyerek bir sonraki dersimizden önce öğle yemeğimi neredeyse içime çekmem gerekecek ve burada akan suyun altında durmak da şu anki sıkışık programıma pek yardımcı olmuyor. Ama Rico'yla yaptığım o lanet antrenmandan sonra kafamı toparlamam gerekiyor.

Aramızdaki bağı hissedebileceğini biliyorum.

O da öyle dedi. Aramızda bir bağ varmış. Sadece ona gerçekte kim olduğumu söylememi talep etmiyordu. Bana aramızda bir *bağ* olduğunu söyledi.

Gözlerim hala kapalıyken, derin bir iç çekerken ellerimi önce yüzümde sonra ıslak saçlarımda gezdiriyorum.

Keşke bu konuda ne kadar haklı olduğunu bilseydi. Aramızdaki bağ hakkında. Onu ne kadar tanıdığımı hissettiğimi bir bilse. Sanki kendimi onun gözlerinde yansıtıyormuşum gibi hissettiğimi.

Gözlerimi açıp duşu kapatıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

Tanrılar aşkına, bu adam benim ölümüm olacak.

Belki de kaçmalıyım. Belki de Blackwater'ı terk edip başka bir yerde sahte bir hayat kurmalıyım. Ondan uzakta.

Ama saçlarımdan su sıkarken bu fikri bir kenara bıraktım. Onunla ilk karşılaştığım gün de bunu düşünmüştüm ama o zaman da vazgeçmişim. Artık beni gördüğüne göre, artık burada olduğumu bildiğine göre, gitmeme asla izin vermeyecek. Eğer kaçarsam, beni dünyanın öbür ucuna kadar avlar. Bu da kesinlikle Barış Elleri'nin dikkatini çekecektir. Tek seçeneğim onu yanıltığına inandırmak. Düşündüğü kişi olmadığımı. Ama görünüşe göre bu umduğumdan çok daha fazla çaba gerektirecek.

Arkamı dönüyorum ve artık sessiz olan duş başlıklarının sıralandığı duvardan bir adım uzaklaşıyorum.

İçimde bir şok dalgası.

Soyunma odasının geri kalanına açılan açık kapıya bakarken kafatasımın içinde *gerçek, gerçek*, sersemletici bir şaşkınlık çınlıyor.

Rico orada duruyor.

Bir omzunu kapının pervazına yaslamış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni izliyor.

Birden tamamen çıplak olduğumun farkına varıyorum.

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Alaycı bir şekilde değil. Değerlendirici bir şekilde.

Damarlarıma buz yayılıyor, çünkü onun ne gördüğünü biliyorum. Kıyafetlerimin altında ne sakladığımı. Sadece birçok dövüğe katıldığımın ve işkenceye dayanmak için eğitildiğimin kanıtı olan yara ve yanık izleri değil, aynı zamanda inanılmaz derecede fit olduğum gerçeğini de.

Kıyafet giydiğimde her şeyde vasatmışım gibi davranmak başka bir şey. Ama çıplakken, zarif bacaklarımın, kollarımın ve her yerimin yağsız kaslardan oluştuğunu saklamak mümkün değil.

Kahretsin, bunu bir şekilde kurtarmaya çalışmalıyım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözlerimi inandırıcı kılmak için yaşadığım gerçek şoku kullanarak ağzımdan geçiriyorum. Kollarımla mahrem yerlerimi kapatırken yana doğru eğilip etrafından soyunma odasının ötesine bakmaya çalışıyorum ama kapıyı tamamen kapatıyor. "Diğer herkes nerede?"

"Gitti," diye yanıtlıyor.

Birkaç adım öne çıkıyorum. Rico olduğu yerde kalıyor, kollarını kavuşturmuş kapının pervazına yaslanıyor. Bakışlarım küçük metal kapıya doğru kayıyor.

Duş alırken havlularımızı astığımız kancalar onun yanındaki duvara yerleştirilmişti. Benimki artık yok, bu da rafın artık tamamen boş olduğu anlamına geliyor.

Rico gözlerini tekrar vücudumda gezdiriyor ve sonra çenesini bana doğru sallıyor. "Nereden aldın bunları?"

Ne demek istediğini anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Yara izleri. Yanık izleri.

"Tacizci baba," diye cevap verdim. Yeterince doğru.

Bir süre sessiz kalıyor, sanki gözlerimdeki yalanları okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarını tutuyor. Ama aşağı yukarı gerçek ya da gerçeğin bir versiyonu olduğu için bir şey bulamıyor. Bunun doğru olduğunu anladığında gözlerinde bir öfke kıvılcımı parlıyor.

"Bana bir isim ve adres verirseniz, onu bir hafta içinde öldürebilirim."

Bir başka gerçek şaşkınlık dalgası içimde titreşiyor. Benim için birini öldürmeyi teklif etti. Ve gözlerindeki o öfke... Biri beni incittiği için kızgın. Bunu fark ettiğimde garip duygular göğsümde burkuluyor. Daha önce hiç kimse beni incittiği için üzülmemişti.

Küçük ve acınası bir parçam ona söylemek istiyor. Ona Huzur Elleri'ni tam olarak nerede bulabileceğini söylemek ve sonra onun ve Morelli ailesinin geri kalanının benim için sorunumla ilgilenmesine izin vermek.

Ama dünya böyle işlemiyor. Rico'ya kim olduğumu söylersem, yaşamama izin verebilir. Ama patrik Federico Morelli'nin kendisi? Hiç şansı yok. Düşmanlarına ne yaptığını çok iyi biliyorum ve Federico'nun tek çocuğunu öldüren grubun bir parçası olduğum için Morelli ailesinin bir numaralı düşmanıyım. Federico kim olduğumu öğrenirse, tek alacağım çok acı verici bir ölüm olur.

"Teklifin için minnettarım," diyorum ve bunu gerçekten de kastettiğimi fark ettiğimde kendimi şaşırtıyorum. "Ama bu kendi başıma halletmem gereken bir mesele."

Rico dişlerini sıkar, ama sonra onaylarcasına başını sallar.

Kollarım hâlâ vücudumun olabildiğince büyük bir kısmını kaplarken, kapıya doğru yaklaşıyorum. Rico sıkıca önümde duruyor.

"Lütfen çekilebilir misiniz?" diye sordum. "Öğle yemeği bitmeden üstümü değiştirmem gerek."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izlemeye devam ediyor. Bir kez daha etrafına bakmaya çalışıyorum, başka birinin gelip ona kadınların soyunma odasından defolup gitmesini söyleyeceğini umuyorum. Ama biliyorum ki

İşe yaramaz. Biri içeri girse bile, Rico'yu dışarı atmaya asla cesaret edemezler.

Bir adım daha öne çıktım. "Lütfen çekil."

"Yap beni."

Dişlerimi görünür bir şekilde gıcırdatmamak için büyük çaba sarf ediyorum. Bunun yerine, azalan sabır rezervlerimi topluyorum ve ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Lütfen, ben-"

Lanet bir engerek gibi hareket ediyor.

Tıpkı antrenman odasındaki ilk vuruşta olduğu gibi, içgüdülerim bana hareket etmem, blok yapmam ve karşılık vermem için bağıyor. Ancak bu sefer onları bastırmayı başarıyorum ve Rico üzerime geldiğinde panik içindeymiş gibi geri çekiliyorum.

Birkaç saniye içinde kendimi duş odasının soğuk zemininde sırt üstü buluyorum. Bastırılmış içgüdüler sahte olabilir ama kendimi tutmaya çalışmadığım için yere çarparken çıkardığım huff gerçek.

Ben yuvarlanamadan Rico yanıma yaklaşıyor ve botunu boğazıma geçiriyor. Hafifçe aşağı doğru itiyor, nefes boruma baskı uyguluyor ve beni yere sabitliyor.

Gözleri bana kilitlenirken sertti. "Karşılık ver."

Soğuk ve ıslak zeminde kıpırdanıyorum ve "Lütfen, ben-" diye mırıldanırken botunu boğazımdan itmeye çalışıyorum.

"Karşı koy. Yapabileceğini

bilıyorum." "Lütfen-"

"Yap şunu!"

İçimde kısa süreli bir öfke parıltısı beliriyor. Neden bu kadar ısrarcı olmak zorunda? Neden o da herkes gibi yalanlarımı kabul etmiyor?

Ağırlığını boğazıma daha fazla vererek beni paniğe zorlamaya çalışıyor. Ve paniklemem gerektiğini biliyorum. Çıplağım, yerde sırtüstü yatıyorum ve acımasız bir mafya prensi botunu boğazıma dayamış durumda. Normal bir insan olsa paniklerdi. Ama tek düşünebildiğim, bu durumdan kurtulmak için kullanacağım dört hamle ve aynı zamanda onun boynunu kırmak.

"Kendine dokun."

Beklenmedik talebiyle ölümcül düşüncelerimden sıyrıldım. Boğazımdaki baskıyı hafifçe azaltıyor.

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Çenesini amıma doğru salladı. "Kendine dokun." Sonra gözleri tekrar bana kilitlendiğinde daha da sertleşiyor. "Ya da karşılık ver."

Rol yapmaya devam etmek zorunda olmasaydım, homurdanır ve gözlerimi devirirdim. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Doğrudan tehditler belli ki işe yaramadı. Şimdi de beni küçük düşürmeye çalışıyor. Ama kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok.

Sağ elimi amıma doğru kaydırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Botu hala boğazımda, bu yüzden ne yaptığını göremiyorum. Görmem de gerekmiyor zaten. Bakışlarım Rico'nun artık tamamen sersemlemiş yüzüne kilitlenmişken, klitorisimi okşamaya başlıyorum.

Sanki bunu yapmamı gerçekten beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra elime bir bakış atıyor ve gözlerinde başka bir duygu yükseliyor. Açlık gibi bir şey. Ya da belki kıskançlık.

Gözlerimi kapatarak klitorisimi okşamaya devam ediyorum.

Bot boğazımdan kaybolmadan önce sadece üç saniye daha dayanabildim. Rico beni yerden kaldırırken bir çığlık atıyorum ve gözlerimi açıyorum. Rico beni duvara doğru iterken çıplak bedenin taşa çarpma sesi büyük duş odasında yankılanıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken sol eli boğazıma kilitlenip beni oraya hapsediyor.

"İyi," diyor ve sesinde şimdi bir sertlik var. "Eğer karşılık vermek istemiyorsan, en azından bana durmamı söyle."

Sağ elini kaburgalarımın yanına koyarken, şimdi ateşle yanan kahverengi gözleri benimkilere bakıyor. Üşümüş tenime karşı sıcak. Özellikle de arkamdaki soğuk taş duvara kıyasla.

Elini yavaşça kalçama doğru kaydırmaya başladığında, zihnim hala yetişmeye çalışırken ona bakıyorum.

"Bana durmamı söyle," diyor.

Kalça kemiğimi okşarken içimde bir zevk dalgası dolaşıyor. Gözleri sıkıca benimkilere kilitlenmiş durumda. "Bana durmamı söyle, duracağım." Parmaklarını hafifçe kalçamda gezdirirken tenim karıncalanıyor.

"Bana durmamı söyle." Bu sefer, bu bir emir. Söylediğini yapmamı ve durmasını söylememi emrediyor.

Bilmiyorum.

Kendime bunun gerçekte kim olduğumu açıklayamadığım için olduğunu söylemeye çalışsam da, bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum. Ona durmasını söylemek gerçek yeteneklerimi ortaya çıkarmaz. Isabella Johnson olarak sahte kimliğimi bile mahvetmez. Ona durması için yalvarmak bile onun yapacağı şeyle tamamen uyumlu olurdu. Yani bunun benim sahte kimliğimi sürdürme ihtiyacımla hiçbir ilgisi yok.

Ona durmasını söylemememin asıl nedeni, bu tür şeylerin onu durdurmak için.

Umutsuzluk gözlerinden akıyor. "Bana durmamı söyle." Bu sefer bir yalvarış. Sanki şimdi durmazsak ikimizi de mahvedeceğini biliyormuş gibi.

Ama ona durmasını söylemiyorum. O da durmuyor.

Parmakları uyluğumun iç kısmını sıyrıyor. Parmaklarını daha yukarılara doğru uzatırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Diğer elini boğazımda tutuyor ve beni zahmetsiz bir güçle duvara sabitliyor.

Parmak eklemleri amıma değdiğinde ciğerlerimden bir nefes kopuyor.

Duraklıyor, gözleri yüzümü arıyor. Ona durmasını söylememi bekliyor. Söylemedim.

Elinin pozisyonunu değiştirerek başparmağını klitorisimin etrafında gezdiriyor.

Zevk bir yıldırım gibi damarlarımda çatırdıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti süzülüyor.

Rico kararsız bir nefes alıyor, sanki o küçücük inleme muazzam bir şeymiş gibi.

Başparmağı klitorisimde tekrar iz bırakıyor, bu sefer daha sert. İçime başka bir zevk dalgası gönderiyor. Tekrar yapıyor. Görünüşe göre sadece yüzümdeki tepkileri rehber olarak kullanarak, benim için mükemmel olan bir ritme ve güce geçiyor.

İçimde zevk katlanarak artarken, nefes nefese başımın arkasını taş duvara yaslıyorum. Tavana bakıyorum ama Rico'nun gözlerinin hâlâ yüzümdeki her ifadeyi incelediğini hissedebiliyorum. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Başparmağıyla klitorisimi ovmaya devam ederken, iki parmağını girişime sürüyor.

Titreyerek nefes alıyorum.

Yavaşça bir parmağını içime sokuyor.

Boğazımdan muhtaç bir inilti kaçıyor ve kalçalarımı oynatıyorum.

Sanki sadece bundan bile ne istediğimi okuyabiliyormuş gibi ikinci parmağını da ekliyor.

Parmaklarını pompalamaya başlarken aynı zamanda başparmağıyla klitorisimle alay ettiğinde kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bir zevk ürpertisi daha bedenimi sarıyor ve duvara doğru kıvranıyorum. Rico elini boğazımda hafifçe sıkıyor. Havamı kesecek kadar değil. Ama bana kimin yetkili olduğunu hatırlatacak kadar. İnce bir hakimiyet gösterisi.

Amım zonkluyor.

İçimde bir gerilim oluşuyor, ruhumda bir fırtına gibi uğulduyor.

Ve uzun zamandır ilk defa kendimi canlı hissediyorum. Gerçek bir insan gibi hissediyorum. Çünkü bunu bir görevin parçası ya da başka bir zorunluluk olarak yapmıyorum. Bunu sadece istediğim için yapıyorum.

Klitorisime o tatlı işkenceyi uygulamaya devam ederken parmaklarını güçlü ve emredici bir ritimle pompalıyor. Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak inliyorum.

Sanki vücudum bastırılmış gerginlikten paramparça olacakmış gibi hissediyorum.

Rico elini boğazıma doğru kaydırıyor, doğrudan çenemin altına kilitliyor ve beni başımı hareket ettirmemeye zorluyor. Dudaklarımdan bir inilti daha dökülürken duvara doğru kıvrılıyorum. Amım zonkluyor.

Vücudumdaki baskın ellerine bayılıyorum.

Çıkarken parmaklarını hafifçe kıvrıyor.

Ve zevk damarlarımda patlıyor.

Orgazm bir gelgit dalgası gücüyle içime çökerken bacaklarım titriyor. Dudaklarımdan tutarsız inilti dökülüyor ve bir kez daha başımı bir o yana bir bu yana savurmaya çalışıyorum ama Rico elini boğazımda kilitli tutuyor. Bacaklarım titremeye devam ederken, beni ayakta tutan tek şeyin onun eli olduğunu fark ediyorum.

Zevk uzuvlarımı yıkarken çaresizce nefes alıyorum.

Ve tüm bunlar olurken, Rico'nun bakışları sadece yüzümde kalıyor. Her ifadeyi ve her duyguyu inceliyor.

Son dalgalar da söndüğünde kafamı toparlamak için defalarca göz kırpiyorum. Göğsüm kabarıyor.

Görüşüm bir kez daha netleştğinde, neredeyse kalbimi durduracak bir manzarayla karşılaşıyorum.

Rico sanki şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz şeymişim gibi bana bakıyor.

Omurgama bir panik dalgası gönderiyor.

Sonra gözlerini kırıştırıyor ve yüzündeki ifade o kadar hızlı siliniyor ki, daha önce orada olup olmadığından bile emin olamıyorum. Onun yerini başka bir duygu alıyor. Küçümseme.

Ben tepki veremedim, aniden boğazımı serbest bırakıyor.

Bacaklarım hala dengesiz olduğundan ve ağırlığımı destekleyecek zamanım olmadığından, beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Donuk bir acı

Rico'nun botlarının önünde soğuk zemine çarparken bacaklarım.

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana bakarken yüz hatlarında sadece o acımasız küçümseme görülüyor.

"Acınacak haldesin," diyor, sesi sert.

Açıkça daha önce karşılık vermediğim gerçeğine yönelikti, ben de "Sen bir zorbasın" diye cevap verdim.

Elini çenem boyunca ve çenemin altında neredeyse sevgi dolu bir jestle çekerken, bana ölümcül tehditlerle dolu tatlı bir gülümseme veriyor. "Ve sen bir yalancısın."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı, beni orada dizlerimin üzerinde çıplak otururken bıraktı. Tek başıma. Ve duygularım öncekinden daha da karıştı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

T Döndüğümde ev sessiz değildi. Öğleden sonra dersleri çoktan başlamıştı, bu da Kaden ve Jace'in hâlâ kampüste olmaları gerektiği anlamına geliyor. Kafa karışıklığı ve alarm içimde dönüyor.

Vücudum alarmdayken, ön kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum ve koridora doğru gizlice ilerliyorum. Birleştirilmiş mutfak ve oturma odamızın içinden bir tıkırtı sesi geliyor. Kendimi açık kapı aralığından yukarı çekerek içeriye bakıyorum.

İçime bir rahatlama çöktü. Ama hemen yerini bıkkınlık ve kafa karışıklığına bırakıyor.

Derin bir iç çekerken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip odaya giriyorum. "Burada ne yapıyorsun, Golden?"

Jace krem rengi kanepeye yayıldığı yerden sarsılarak doğruldu. Kapı aralığından, dağınık buklelerinin kolçağın üzerine döküldüğünü görebiliyordum.

Kanepenin üzerinde dönerek, arkalığın üzerinden bakışlarımla buluşuyor. Elini kaldırıp tek parmağını kaldırıyor. "Bir, bana öyle deme." İkinci parmağını kaldırırken gözlerini bana diyor. "Ve ikincisi, ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Sanki içki içmiş gibi kelimeleri hafifçe geveliyor.

Kanepeye yaklaştığımda, kanepenin önündeki alçak masanın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi bulunca şüphelerim doğrulandı.

Ona doğru başımı salladım. "Gündüz içiyorsun, ha? Senin sınıfta olman gerekmiyor mu?"

"Siktir git," diye mırıldanır ve şişeyi masadan alır.

Bir an için bir şeyler yapmayı düşündüm. Jace'in dersi asıp kanepede sarhoş olduğunu öğrenirse babalarının çok kızacağını biliyorum. Eli'nın ilk yılında sırf canı sıkıldığı için bütün bir dersi astığını öğrendiğinde onu fena halde dövmüştü. Ama Jace hep böyleydi. Huzursuz. Kaos arayışında. Ancak Blackwater'a başladığından beri daha da kötüleşmiş gibi görünüyor.

Kolçağın yanında durmuş, bardağına biraz daha viski doldurmasını izliyorum. Kararsızlık içimde dönüp duruyor.

"Sana bir tane teklif ederdim," diyor Jace. "Eğer şu anda çekilmez bir ana tavuk olmasaydın."

Göğsümden bir kahkaha kopuyor. Çenemi sallarken bıkkın bir kıkırdama daha çıkarıyorum. "Kenara çekil, pislik."

Bardağı ve şişeyi tutmaya devam ederken, tek bir damla bile dökmeden kanepeye doğru kayıyor. Bunun oldukça etkileyici bir başarı olduğunu kabul etmeliyim.

Bardağını bıraktıktan sonra bir tane daha alıyor ve doldurmaya başlıyor. Yanındaki soluk minderlere yığılıyorum. Ağırlığım üzerlerine çökünce bir huff sesi çıkarıyorlar.

Jace sessizce bana ikinci bardağı uzatıyor ve kendi bardağını almadan önce şişeyi masaya bırakıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır." Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Sen mi?" "Hayır."

Başını sallıyor ve sonra bardağını bana doğru uzatıyor. Ben de benimkini onunla tokuşturdum.

Sonra da içeriz.

İçim dışıma çıktı ve kafam daha da karıştı. Ve hepsi lanet Isabella Johnson yüzünden.

Başımı arkaya yatırıp yastıklı arkalığa yaslıyorum ve aklım az önce duş odasında Isabella'ya yaptığım şeye gidiyor.

O kadar ileri gitmek istememiştim. Evet, oraya onu korkutmak niyetiyle gittim. Onu panikletmek ve yeteneklerini ortaya çıkarmaya zorlamak için. Ama *bunu* yapmak istememiştim.

Ve ona söylediklerimde ciddiydim. Eğer bana durmamı söyleseydi, dururdum.

Hemen ve sorgusuz sualsiz. Peki o neden yapmadı?

Neden bana durmamı söylemedi?

Bunu yapmak onun sakladığını bildiğim hiçbir yeteneğini ortaya çıkarmazdı. Tam tersine. Benden durmamı istemesi, canlandırdığı bu zayıf karakterin gerçek kendisi olduğu fikrine daha da inandırıcılık katardı. O zaman neden bana durmamı söylemedi?

Suçluluk duygusu kalbimin etrafında yılan gibi dolanıyor, onu soğuk bir yılan gibi sıkıyor.

Isabella ailemi öldüren grubun bir parçası. Peki ben ne yaptım? Elime boşalmasını seyrederek içtim. Umutsuzca içtim. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi.

Bardağı dudaklarıma götürüp derin derin içiyorum ve başımı kendime doğru sallıyorum. Ben nasıl bir oğlum böyle?

Onun orgazmını izlemekten zevk aldım. Zevk onun içinde sekerken gözlerinin dalgalanmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Ve ben onu boşaltırken dudaklarından dökülen o tutarsız iniltileri duymaya *bayılıyordum*. Özellikle de bundan benim sorumlu olduğumu bilmek. Hayatımda yaşadığım en muhteşem şeydi.

Peki bu beni ne yapar?

Viskimden tekrar derin derin içiyorum.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdirerek derin bir iç çekiyorum.

Kahretsin, onu büyükbabama teslim edip bu işi bitirmeliyim. Yapılacak en doğru şey bu. Diğerlerinin nerede olduğunu bize söyletirdi ve biz de ailemin intikamını alırdık. Sonunda kanlı intikam.

Isabella'nın çıplak vücudu gözlerimin önünden geçiyor. O yara izlerinin görüntüsü. Ve yanık izleri.

Bir acı ve öfke dalgası üzerime çökerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tacizci baba, demişti. Hem sesi hem de görünüşü o kadar samimiydi ki bunun doğru olması gerekiyordu. Ama yine de mükemmel bir yalancı olduğu için bunu söylemek zor. Ama yine de. Doğru olabilir mi diye düşünmeden edemiyorum. Babası ona bu kadar kötü mü davranmış? Bu yüzden mi suikastçi oldu? Ondan intikam almak için mi? Ama o zaman neden ailemi öldürmek için diğer insanlara katıldı? Ve neden *benim* yaşamama izin verdi?

Gözlerimi açıp bir kez daha iç geçirdikten sonra içkinin kalanını yudumluyorum.

Jace sözsüzce şişeye uzanıyor ve bardağımyı doldurup tekrar yerine koyuyor. Ama bana bakmıyor. Onun yerine önümüzde duran televizyonun siyah ekranına bakmaya devam ediyor.

İçimdeki karmakarışık duygu ve düşünce yığınınyı ayıklamaya çalışırken parmağımyla bardağımyın dibini yokluyorum.

Isabella neden Blackwater'da? Neden diğer suikastçılarla birlikte değil?

Çok fazla soru var. Ve ben cevap istiyorum. Cevaplara *ihtiyacım var*.

Eğer Isabella'yı büyükbabama teslim edersem, o benim için bu cevapları alacaktır. Ama bazı cevapları onun bilmesini istemiyorum. Bazı şeyleri sadece bana söylemesini istiyorum. İşte bu yüzden onu Federico'ya veremem.

Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Ama içten içe, onu neden ele vermediğimi biliyorum. Çünkü büyükbabam onu ele geçirirse, diğerlerinin nerede olduğunu söyleyene kadar ona işkence ederdi. Ve bunu düşünmek bile boğazımdan aşağı yanan bir çelik itiliyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Beni bağışladı, bu da ona hayatımı borçlu olduğum anlamına geliyor. Bu yüzden ona işkence etmelerine izin veremem.

Yalan söyle, diye
fısıldıyor zihnim.
Gözlerimi tekrar
kapatıyorum.

Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Isabella'ya işkence edildiği düşüncesine katlanamamamın gerçek sebebi bu değil.

Ama bu sefer, buna inanmama izin verdim. Umutsuzca buna tutunmama izin verdim.

Ya

lan Sadece ona olan borcum yüzünden. Evet. Sadece bu
. yüzden. Çünkü alternatifi çok çok daha kötü olurdu.

ISABELL A

I Elim silahıma uzanırken, silahımın olmadığını bir kez daha hatırlıyorum. Yataktan fırlayarak mutfağa giriyorum ve kapıya doğru aceleyle ilerlemeden önce bıçaklardan birini alıyorum.

Kilidi açmaya çalışan birinin hafif kazıma sesi diğer taraftan devam ediyor.

Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış atmak için öne doğru ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Barışın Elleri beni öldürmek için buradaysa, büyük olasılıkla ön kapıdan değil, pencerelerden geliyorlardır. Ama yine de onlar olabilir.

İçeri girmeye çalışanın kim olduğunu gördüğümde içimde garip bir rahatlama, kızgınlık ve eğlence karışımı titreşiyor.

Rico.

Tabii ki öyle.

Bu adam asla pes etmiyor, değil mi?

Sessiz adımlarla mutfağa dönüp bıçağı yerine koyduktan sonra yatak odama koşuyorum.

Maymuncukların hafif tıklama sesleri birkaç saniye daha devam ediyor. Sonra her şey sessizleşiyor ve ben hızla yatağa geri dönüp uyuyormuşum gibi uzanıyorum. Birkaç dakika daha sessizlik. Sonra ön kapıdan bir anahtarın kilide sokulma sesi duyuluyor.

Neredeyse gülecektim. Madem anahtarı vardı, neden kilidi açmaya çalıştı ki? Yapabileceğini kendine kanıtlamak istediği için mi? Bu durumda, epik bir şekilde başarısız oldu.

Aklımdan başka bir olasılık geçerken dehşet damarlarımdan sızıyor.

Rico bana hiçbir şekilde aciz bir adam gibi gelmiyor. Bu, ne yapacağımı görmek için kilitte oynadığını duymamı istediği anlamına mı geliyor?

Hay sikeyim. Bunu duymam mı *gerekiyordu*? Normal bir insan da duyar mıydı? Yatakta uyuyormuş gibi durmam aslında duyduğumu ama duymamış gibi davrandığımı ele verir miydi?

Kararsızlık içimde parlıyor.

Lanet olsun, bu lanet adam her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Ön kapı açıldı.

Anlık bir kararla hızla yataktan kalktım ve yatak odamın kapısının yanındaki duvara yaslandım.

Rico kilidi açmayı başaramayacak kadar zeki. Bilerek yapılmış olmalı. Bana tuzak kurmak için.

En azından, en yakın sert nesneyi kapıp Rico'nun kapıdan içeri girmesini beklerken kumar oynadığım şey bu.

En yakın sert nesne bir fizik kitabına dönüşür. Pek iyi bir silah sayılmaz ama en azından kalın bir kitap.

Oturma odamdan belli belirsiz ayak sesleri geliyor. Rico yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyor ve umarım doğru kumar oynamışımdır.

Eşikten adımını attığı anda kitabı yüzüne doğru savuruyorum.

Eğilirken ön kolu yukarı fırlıyor, bileklerime çarpıyor ve kollarımı yukarı doğru itiyor, böylece kitap onun yerine başının üstündeki ahşap kapı çerçevesine çarpıyor. Parmakları bileğimin etrafında kilitleniyor ve onu orada hapsediyor. O ışık düğmesini çevirmek için diğer tarafa doğru dönerken ben onu geri çekmeye çalışıyorum.

Sarı ışık odayı aydınlatıyor.

"Kilidi açtığımı duydun, değil mi?" diyor bana dönerken.

"Ölüler kilidi açtığını duymuş olabilir," diye cevap veriyorum içim rahatlar. Gerçekten de doğru kumar oynamıştım.

Bakışları hâlâ elimde olan kitaba takılmadan önce, uyarılmış kahverengi gözlerinde eğlence titreşiyor. Bir eliyle bileğimi kapının pervazına sıkıştırırken, diğer eliyle kitabı elimden alıyor. Kitabı havaya kaldırıp kaşlarını bana doğru kaldırırken yüzünde bir başka eğlence ifadesi beliriyor.

"Ciddi misin?" diyor. "Bir kitap mı?"

"Bir *fizik* kitabı. Yüzünüze daha sert çarpmasını sağlayacak kendi yerçekimine sahip olabileceğini umuyordum."

Boğazından bir kahkaha kopar. Gerçek bir kahkaha. Neredeyse irkilmiş gibi görünüyor, çünkü şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Ondan böyle bir ses çıkarmayı başardığım için garip bir şekilde kendimi beğenmiş hissediyorum.

Sonra boğazını temizliyor ve kitabı şifonyerimin üzerine koymadan önce bileğimi serbest bırakıyor. Elimi geri çekiyorum ve yüzünü incelerken başparmağımla bileğimi ovuyorum. Önceki tüm eğlence izleri gitmişti. Yerini sadece acımasız bir kararlılık almıştı.

Hamlesinin geldiğini görüyorum ama tepkimi, görmemiş gibi görünecek kadar yavaşlatıyorum. Beni yakalamak istercesine ileri atıldı. Geri sıçradım ve beni kıl payı ıskaladı. Ama elbette bu kadar dramatik bir hamle yapmasının nedeni de buydu. Ben kasıtlı olarak dengemi kaybetmişken, o ileri atılıp beni itti. Geriye doğru devrildim ve yatağımın üstüne düştüm.

Ben geriye doğru debelenmeye çalışırken şilte altımda zıplıyor. Bileğimden tutup beni geri çekiyor ve sonra yatağa tırmanıyor.

Bir kez daha kendimi Rico kalçalarımın binmiş halde sırtüstü yatarken buluyorum. Ancak bu sefer bileklerimi tutuyor ve başımın iki yanındaki şilteye sabitliyor.

Kalbim göğsümden sertçe çarpıyor. Ve bu sadece kısa süreli bir hareketlilikten kaynaklanmıyor.

Yatağımda bana bu şekilde hükmetmesi, aklımın duş odasında emredici ellerinin bana yaptıklarına geri dönmesine neden oluyor. Karnımda ısı birikiyor ve klitorisim tepki olarak zonkluyor. Ve aniden tekrar öyle hissetmek için çaresiz kalıyorum. Tekrar böyle canlı hissetmek için. Acaba o da bunu hissetti mi?

Ve kendime engel olamadığım için, kasıtlı olarak kendimi ona doğru sürerken altından kurtulmaya çalışıyorum.

Gözleri kısa bir süreliğine kapanır ve çenesini sıkar.

Şok ve şaşkınlık içimde nabız gibi atıyor. Bunu hissetti. Hissetmiş olmalı. Gerçekten de onu canlı hissettirecek bir şey için benim kadar çaresiz mi? Onu gerçek hissettirecek herhangi bir şey?

Hayır, olamaz. Çünkü benim aksime, o zaten gerçek bir insan.

Gözlerine bakmaya çalışıyorum ama o kısa süreli sıcaklık parıltısından eser yok. Bu sadece tamamen cinsel bir tepki olmalı, çoğu insanın böyle bir durumda vereceği bir tepki. Başka bir şey değil.

"Şimdi bazı sorulara cevap vereceksin," diyor Rico, bileklerimi sıkıca kavrarken emredici gözlerini üzerime kilitliyor. "Yoksa bu senin için çok uzun bir gece olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum, sesime bir parça endişe katarak. "Altı yıl önce... Bunu neden yaptın?"

Kalbim boğazıma düğümleniyor ama yüzümdeki şaşkın maskeyi sıkı sıkıya koruyorum. "Altı yıl önce mi? Altı yıl önce lisedeydim! Bir sürü aptalca şey yaptım. Tıpkı herkes gibi. *Neyi* neden yaptım?"

"Lanet olsun, Isabella!"

Dilindeki ismim vücudumda bir dalgalanma yaratıyor.

"Yeter!" diye bağırır. "Bu kadar yalan yeter. Bu kadar numara yeter. Bundan çok sıkıldım. Sadece lanet sorularıma cevap ver."

"Yorgun musun?" Ben de bağırıyorum. "Yorulдум! Sürekli pusuya düşürölmekten, saldırıya uğramaktan ve tehdit edilmekten yorulдум. Her gün beni taciz etmenden ve anlamadığım sorularla beni bombardımana tutmandan yorulдум. Bana yalancı demenden ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yokken beni sana bir şey söylemeye zorlamandan bıktım!" Ona bakarken göğsüm öfkeyle kabarıyor. "Çok yorulдум Rico!"

Patlamamın ardından odanın içinde sağır edici bir sessizlik çınılıyor.

Rico beni izliyor ve bir anlığına yüz hatlarında bir şüphe beliriyor.

Sonunda. Sonunda, benim hakkımda haklı olup olmadığından şüphe etmeye başladı.

Sonra yüzündeki tüm izleri sildi. Bileklerimi serbest bırakarak arkasına uzanıyor ve kemerinden bir şey çıkarıyor. Elinde kaydırırken metalik bir şekilde tıngırıyor. Yukarıdaki lambadan gelen ışık bir çift kelepçede parlıyor.

"Bileklerini uzat," diye emretti.

Ellerimi yavaşça şilteden kaldırıyorum ve göğsümün üzerinde tutuyorum. Rico kelepçeleri hızla ellerime geçiriyor.

Birkaç hafta önce kendi parmaklarımla öz bakım yaparken yatakta kelepçelenmeyi düşündüğümde aklımdan geçen tam olarak bu değildi. Ama olsun.

Rico tek bir akıcı hareketle üzerimden iniyor ve yatağın yanında yere uzanıyor. O kemerinden başka bir şey çıkarırken ben doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

Siyah kumaşı bana fırlatırken havada dalgalanıyor.

"Giy şunu," diye emrediyor.

Kelepçeli ellerimle beceriksizce yakalıyorum ve önümde tutuyorum. Siyah bir başlık.

"Kafama bir torba mı?" Kuru bir sesle söyledim ve gözlerimi devirdim. "Ne kadar da mafyasın."

Gözleri keskinleşir. "Neydi o?" Panik omurgamda çatırdıyor. Hay sikeyim.

Omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkerek, "Ne kadar da mafyasın, dedim" diye cevap verirken yüz hatlarımdaki o kuru eğlenceyi koruyorum. O daha yorum yapamadan kapüşonu kaldırıp bir huff çekiyorum. "Biliyor musun, bazen senin ve diğer kardeşlerinin Morelli ailesi için tetikçi olarak çalışmaya başlayıp başlamadığınızı merak ediyorum. Henüz mezun bile olmadığınız halde." Başlığımı başıma doğru çekiyorum. "En azından öyle davranıyorsun."

Sonra, aslında ne demek istediğimi açıklamak için kelimeleri dikkatli bir şekilde değiştirerek onu ikna ettiğimi umarak çekiyorum.

Çanta kalın bir malzemeden yapıldığı için, üzerindeyken hiçbir şey göremiyorum. Ama yaklaşırken onu duyabiliyorum. Bir an sonra elleri kollarımda beliriyor ve beni ayağa kaldırıyor. Muhtemelen düşmemesi için çantanın iplerini boynuma doladıktan sonra elleri tekrar kayboluyor.

Yanıma gelip üst kolumu tutmasını ve böylece beni gideceğimiz yere götürebilmesini bekliyorum. Ama yapmıyor.

Midem bulanıyor ve beni kalçalarımın tutup omzuna atarken şaşkınlıkla bir çığlık atıyorum.

"Ne oluyor be?" Homurdanıyorum.

Kara bir kahkaha atıyor. "Mafya istedin. Sana mafya vereceğim."

OceanofPDF.com

RICO

S Bütün araba yolculuğu boyunca sessizdi. Kadının tek yaptığı yolcu koltuğunda tişörtü ve içinde uyuduğu anlaşılan hot pantolonu, kelepçeli elleri kucağında ve başına geçirdiği siyah çantayla oturmak.

Yine de başparmağını avucuna sürtüyor ve parmaklarını kesinlikle gergin bir şekilde tekrar tekrar birbirine geçiriyor. Sonra, arabayı ormanın kenarına park edip ona baktığımda, ikinci kez, bir şüphe hissettim.

Ya yanılıyorsam?

Dairesinde sesi çok içten geliyordu. Hayal kırıklığı, *çaresizlik*, artık bu şekilde pusuya düşürülmeye ve saldırıya uğramaya dayanamadığını bana haykırdığında o kadar gerçektir ki.

Ya gerçekten de o geceki suikastçıyla aynı göz rengine sahip rastgele bir kızsam? Ya tüm bu korkunç şeyleri tamamen masum olan birine yaptıysam? Bu düşünce midemde bir çukur açıyor.

Bakışlarımı tekrar vücudunda gezdiriyorum. Bir tahta gibi kaskatı oturuyor, hâlâ gergin bir şekilde ellerini kucağında sıkıyor.

Bu şüphe tohumu biraz daha büyür. Peki ya-

Hayır. Başımı sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Bu o. Kafasına çuval geçirmenin nasıl bir mafya hareketi olduğunu bile söyledi. Yine de açıklamasının mantıklı olduğunu düşünüyorum. Herkes Avcıların ailemiz için çalıştığını biliyor. Ama bu önemli değil. Çünkü bu o. Aksi takdirde.

Başımı tekrar sallayarak, içimde kalan şüphe duygusunu bir kenara itiyorum ve sürücü tarafındaki kapıyı açıyorum. Isabella yolcu koltuğunda oturmaya devam ediyordu.

kapıyı tekrar kapatıp arabanın etrafında dolanırken. Kapısını açtığımda hafifçe irkildi.

Hesaplanmış. Hepsi hesaplandı.

Ona doğru uzanıyorum ve kolundan tutmadan önce emniyet kemerini çözüyorum. "Gidelim," diye emrediyorum onu arabadan çıkarırken.

Sendeleyerek dışarı çıkıyor ve ben onu ormana doğru götürürken yanımda tökezliyor. Zifiri karanlık. Sadece arabamın farları karanlığı yarıp yolumuzu aydınlatırken Isabella'yı ormanın içinde kısa bir mesafede bir ağaca doğru yürütüyorum. Omuzlarından tutarak onu çeviriyorum ve sırtını ağacın gövdesine yaslayacak şekilde hareket ettiriyorum. Karanlık başlığının altından titreyen bir nefes çekiyor.

Kelepçelerini açtığımda hafif bir klik sesi duyuldu. Arkasından yürüyorum, kollarını ağacın gövdesinin arkasına doğru çekiyorum ve kelepçeleri tekrar bileklerine kilitliyorum. Bu onu tamamen ağaca hapsediyor.

Sonra tekrar önünde durmak için geri çekiliyorum. Çantanın iplerini gevşettikten sonra kafasından çekiyorum.

Şu anda doğrudan gözlerinin içinde parlayan parlak farlara karşı gözlerini kırıştırıyor. Yaşadığım sürece asla unutamayacağım o mavi-gri fırtına gözlerine. Bu o. Bu o.

Gözleri alıştıktan sonra bakışlarını etrafına çevirip çevresini inceliyor. Tekrar bana baktığında yüz hatlarını dehşet kaplıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Altı yıl önce," diye başlıyorum, sesim sert ve acımasız. "Neden yaptın Bu mu?"

Kendisini ağaca bağlayan kelepçeleri çaresizce çekiştiriyor.

"Neyi neden yaptım?"

"Diğerleri nerede?"

Büyük yalvaran gözlerle bana bakarken şaşkınlık ve çaresizlik tüm yüzünde parlıyor. "Hangi diğerleri? Lütfen, Rico-"

"Neden şimdi buradasın?"

"Çünkü sen hatalı olduğunu bile göremeyen saplantılı bir delisin!" diye bana öyle bir bağılıyor ki, bir kuş panik içinde bizden kısa bir mesafede kanat çırpıyor. Sonra ağzı bir karış açık kalıyor ve yüz hatlarını bir endişe kaplıyor. "Özür dilerim." Başını sallarken sesine umutsuzluk karışıyor. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Lütfen bana zarar verme."

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum. Çünkü o çok inandırıcı. Bu lanet kız bana her şeyi sorguluyor. Hafızamı. Zekamı. Yeteneklerimi. Her şeyi. Bana her şeyi sorguluyor ve beni delirtiyor. Çünkü *ben haklıyım*. Bunu biliyorum.

"Sorularıma cevap ver," diye emrediyorum. "Yoksa seni burada bırakırım." "Ben-"

"Süresiz olarak."

Gözleri irileşir. Etrafındaki ormana dehşet dolu bir bakış fırlatarak dudaklarını yalıyor ve sonra yutkunuyor. Gözle görülür bir şekilde. Tekrar konuştuğunda sesi yine o yumuşak yalvarma tonuna dönüyor. "Lütfen yapmayın."

"Sorularıma cevap verin. Bunu neden yaptınız? Diğerleri nerede? Ve şimdi neden buradasın?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Lütfen. İsteddiğiniz her soruya cevap vereceğim ama ne sorduğunuzu anlamıyorum! O yüzden lütfen, sadece ne söylememi istediğinizi söyleyin, ben de söyleyeyim."

Yine o şüphe tohumu göğsümde filizlenmeye çalışıyor. Onu eziyorum, tozdan başka bir şey olmayana kadar botlarımın altında eziyorum.

Sert bir kahkaha attım ve soğuk bakışlarımı vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "İyi. Burada iyi eğlenceler. Yarın gece geri gelebilirim. Eğer gelirim, o zaman benim için bazı cevapların olsa iyi olur. Yoksa bunu ertesi gece de yaparız. Ve sonra bir sonraki. Ve bir sonraki."

Çıplak bacaklarına ve ayaklarına, sonra da etrafındaki sessiz ağaçlara bakarken yüz hatlarını korku kaplıyor. Kelepçelerini tekrar çekiştirirken metalik tıkırtılar ormanın içinde yankılanıyor.

"Hayır, bekle!" diye sesleniyor.

Arkamı döndüm ve arabama doğru yürümeye başladım.

"Bunu yapamazsın," diye arkamdan bağılıyor. "Rico! Lütfen. Bunu yapamazsın."

Yürümeye devam ediyorum.

"Rico! Lütfen. Sana yalvarıyorum. Beni burada bırakma."

Isabella onu bırakmamam için bana yalvarmaya devam ederken arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna geçiyorum. Kapıyı kapatıyorum ve yolda keskin bir U dönüşü yapıyorum. Ve sonra uzaklaşıyorum.

Kısa bir mesafe.

Isabella'nın Blackwater'a doğru gittiğimi gördüğünden emin olduktan sonra arabayı yolun kenarına park edip kontağı kapatıyorum. Sinsice

Isabella'yı bıraktığım yere gelene kadar sessizce ağaçların arasından ilerliyorum. Hâlâ orada, ağaca kelepçelenmiş bir şekilde duruyor ama artık bağırıyor.

Sessizce kendimi yere bırakıp onu izlemek için yerleşiyorum. Ve sonra bekliyorum.

Ve bekle.

Yaklaşık bir saat sonra o da oturuyor. Elleri ağacın arkasına zincirlendiği için kollarını biraz garip bir pozisyonda bırakıyor. Görünüşe göre rahat bir yer bulmadan önce birkaç kez yer değiştiriyor. Ve sonra orada öylece oturuyor.

Bir saat daha geçti.

İki saat.

Onu orada bırakmamın üzerinden üç buçuk saat geçtikten sonra, göğsümdeki şüphe tohumu o kadar büyüdü ki artık onu görmezden gelemiyorum.

Elbette, o geceki suikastçı o olsaydı, bu noktada bir şeyler yapardı. Kelepçelerin kilidini açar ve dairesine geri dönerdi. Ya da başka bir şey. Herhangi bir şey.

Ama orada öylece oturuyor.

Tabii bu onun suikastçı olduğunun kanıtı değilse? Normal bir insan orada öylece oturur muydu?

Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim. O zaman duygularını okuyabilirdim. Yüzünde yenilmiş ve umutsuz bir ifadeyle mi oturuyor? Yoksa sakın ve soğukkanlı mı? Orman çok karanlık olduğu için bunu söylemek imkânsız.

Ellerimi hızlı ve öfkeli hareketlerle saçlarımda gezdiriyorum. Hay sikeyim. Yine kafamı karıştırıyor. Son altı yıldır kafamı karıştırıyor ve sonunda onunla yüz yüze görüşmek her şeyi daha da kötüleştirdi. Daha iyi değil.

Ama o olmayabilir. Masum bir kadını ağaca kelepçeleyip sonra da- Isabella ayağa kalkarken bir sarsıntı, karmakarışık düşüncelerimi bölüyor. Sanki etrafına dikkatlice bakıyormuş gibi başını çeviriyor.

Ve sonra ağaç gövdesinden *uzaklaşıyor*.

Ona bakarken vücudumda sersemlemiş bir şok dalgası dolaşıyor. Ama yanlışlıkla ses çıkarıp varlığımı ele veririm diye kıpırdamaya cesaret edemiyorum. I

şimdi ne yapacağını görmem gerek.

Kelepeçler ağacın yanında yere atılmış duruyor. Onlardan Isabella'ya bakıyorum, kollarını başının üzerine kaldırmış, kaslarını geriyor.

Yola doğru gitmek yerine ormanın derinliklerine doğru yürürken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Bir çalının arkasında kayboluyor. Sonra kuru yapraklara çarpan ince bir su akıntısına benzer bir ses havada süzülür.

Göz kırpiyorum. *Oh*. İşiyor. Onu göremesem de başka tarafa bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra çalının arkasından tekrar beliriyor. Ağaca doğru geri yürürken gözlerimi ona dikiyorum.

Kelepeçleri alıp kendini tekrar içeri kilitlediğinde kafatasımda tam bir kuşku çınlıyor.

Neredeyse yarım dakika boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Sonra şok yerini başka bir duyguya bırakır. Zafer. Onu şimdi yakaladım. Hiçbir normal insan kendini ağaçtan kurtarmaz, gidip işemez ve sonra tekrar içeri kilitlemez. Tabii birilerini gerçekte olduklarından çok daha az yetenekli olduklarına ikna etmeye çalışmıyorlarsa.

Sessizce ayağa kalkarak ona doğru yaklaşmaya ve bu konuda onunla yüzleşmeye hazırlanıyorum. Ama ilk adımı atmadan önce tereddüt ediyorum.

İki haftadır bu isteyim. İki haftadır neredeyse sürekli taciz ediliyorum. Tehditler, aşağılamalar ve şantajlar. Ve hala bir şey söylemedi. Ne yaparsam yapayım, asla vazgeçmiyor.

Ve ne zaman birazcık bile suçlayıcı bir şey söylese ya da yapsa, bunun için her zaman son derece makul bir açıklaması vardır.

Karanlık ormanda durmuş, Isabella'nın tekrar oturuşunu izlerken, birdenbire karşı konulmaz bir beyhudelik duygusuna kapılıyorum. O asla kırılmayacak. Onu öldürmeli ve bu işi bitirmeliyim.

Kalbim yine sıkıştı.

Onu öldüremem. Çünkü hala o cevaplara ihtiyacım var.

Ama belki de yanlış yoldan gidiyordumdur? Belki de bana bilmek istediklerimi söylemesini sağlamanın başka bir yolu, daha akıllıca bir yolu vardır?

Kaşlarımı çatıyorum ama bu düşüncüyü daha sonra düşünmek üzere rafa kaldırıyorum. Çünkü şu anda, tuhaf davranışları konusunda yüzleşmem gereken inanılmaz derecede inatçı bir gizli suikastçım var.

Kendini tekrar içeri mi kilitliyor?

Bunu nasıl açıklamayı planladığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ISABELL A

M Gözümün ucuyla bir hareket yakaladığımda bakışlarım sola kayıyor. Rico karanlığın içinden çıkıp doğruca bana doğru gelirken, korku midemde buz gibi su biriktiriyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor, sesinde hiçbir tehdidi gizlemeyen alaycı bir ton var. "Gidip işeyebilmek için kelepçelerden kurtuluyorsun ve sonra kendini tekrar içeri mi kilitliyorsun?"

Siktir, siktir, siktir. Gittiğinden o kadar emindim ki. Arabayla uzaklaştığını gördüm ve kimsenin hareket ettiğini duymadım. Ben duymadan bana sinsice yaklaşmayı nasıl başardı? Düşündüğümünden çok daha yetenekli olmalı.

Rico önümde durup bana bir ölüm tanrısı gibi bakıyor. "Bunu neden yaptın Isabella?"

Adım dilinin üzerinde bir vaat, bir tehdit ve omurgaları karıncalandıran bir okşama gibi yuvarlanıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ellerim bir kez daha arkadan zincirlendiği için destek olarak arkamdaki sandığı kullanıyorum. "Bak, ben-"

"Kelepçelerin kilidini açtın mı açmadın mı, gidip şu çalının arkasına işedin mi ve sonra kendini tekrar içeri kilitledin mi?"

"Anlamıyorsun-"

"Bana neyi anlayıp anlamadığımı söyleme," diye tersliyor, sesi havayı bir bıçak gibi yarıyor. İçindeki katıksız otorite kemiklerime kadar titreşiyor. "Sadece şu lanet soruya cevap ver."

Aklım sonunda çok makul bir açıklama üzerinde karar kıldı. Eğer bu oyunu mükemmel oynarsam, sonunda onu tamamen ikna edebilirim.

Her zaman yaptığım gibi yatağımın yanında bir silah bulunduramıyorum ama bu diğer tüm alışkanlıklarımdan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Uyurken giydiğim sıcak pantolonun astarına her zaman bir çift maymuncuk dikerim. Ve diğer tüm pantolonlarımda da öyle. Onları kaydırarak çıkarıyorum, kilidi tekrar hızlıca açıyorum ve bileklerimi serbest bırakıyorum. Sonra ağaçtan bir adım uzaklaşıp kelepçeleri Rico'nun ayaklarının önüne yere atarken yüz hatlarıma öfke ve çaresizlik maskesinin yerleşmesine izin veriyorum.

"Evet, kelepçelerin kilidini açtım," diye bağıyorum ona, sesim hayal kırıklığıyla dolu. "Ve evet, kendimi tekrar içeri kilitledim."

"Neden?" diye soruyor.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Kaşları hafifçe çatıldı.

"Tanrım," diye küfrediyorum, elimi ona doğru uzatmadan önce kollarımı açıyorum. "İnsanlar üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkında bile değilsin, değil mi?"

Gözlerinde kısa bir süreliğine bir başka şaşkınlık titreşimi görülüyor.

"Bir odaya giriyorsunuz ve tüm mekana hükmediyorsunuz." Bu kısım hakkında yalan bile söylemiyorum, çünkü tam olarak böyle hissettiriyor. Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Seninle ilgili her şey acımasız ve ezici bir gücü haykırıyor. Yemin ederim, sen emretsen lanet olası rüzgâr bile esmeyi keser."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Yani evet, kilidi ben açtım." Ona sert bir bakış attım. "Ben tam bir aptal değilim, biliyorsun." Yüz hatlarıma bir utanç maskesi yerleşmesine izin vererek bir saniyeliğine bakışlarımı kaçırıyorum. "Ve sonra çalıların arkasına işemeye gittim çünkü altıma işemek istemedim." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Ve sonra, evet, kendimi tekrar içeri kilitledim. Çünkü üç gün önce boğazıma bir çizme dayadın ve neredeyse nefes borumu eziyordun. Seninle tanıştığım günden beri tek yaptığın beni incitmek ve aşağılamak oldu. Peki yarın geri gelseydin ve kaçtığımı görseydin bana ne yapardın? Bilmiyorum. Tek bildiğim, son derece acı verici ve aşağılayıcı bir şey olurdu. Bu yüzden sana istediğini vermek için kendimi tekrar içeri kilitledim."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, ama yüz ifadesini hiç okuyamıyorum. Onu istediğim yere getirdiğimi umarak devam ediyorum.

"Anlamıyor musun?" Çaresiz gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Sana istediğin her şeyi verebilirim. Ama benden *ne* istediğini bilmiyorum."

Gözlerini hafifçe kısıyor. Kahretsin, onu kaybediyor muyum? Yoksa bu onu ikna ettiğim anlamına mı geliyor?

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Kollarımı iki yana açarak yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Öyleyse devam et. Beni dövmek istiyorsan, döv. Bana işkence etmek istiyorsan, et. Tatmin olana kadar bana ne istersen yap. Ama cevabım hep aynı olacak. Benden ne istediğini anlamıyorum." Kollarımın yenik bir şekilde geriye düşmesine izin verdim. "Öyleyse yapman gerekeni yap ve sonra bana ne söylememi istediğini söyle ki ben de söyleyebileyim. Çünkü bunun sona ermesini istiyorum." Kırık bir hıçkırıkla boğuluyorum. "Lütfen, sadece durdur şunu."

Kahretsin, sadece bu hıçkırık için bile oyunculuk ödülü almalıyım. Çok mükemmel yalvaran ve çaresiz. Ve son kelimedede sesimin kırılma şekli? Mutlak mükemmellik. Buna kanmamasının imkanı yok.

Rico birkaç saniye daha sessizce bana bakarken, sadece üstümüzdeki yaprakların yumuşak hışırtısı sessizliği bozuyor. Kırık bir teslimiyetle dolu gözlerle bakışlarını tutuyorum. Ama içimde kalbim çarpıyor ve tamamen farklı bir nedenle yalvarıyorum.

Hadi, kan. Hadi ama.

Sonunda Rico uzun bir nefes verir. Sonra çenesini salladı. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkarken kelepçeleri yerden alıyorum. Tekrar ayağa kalktığımda kelepçeleri ona uzatıyorum. Kelepçeleri açık avuçlarımdan çekip alıyor. Ellerimi öylece uzatıyorum, sessizce bileklerimi ona sunuyorum.

Elini sıkar ve onun yerine kelepçeleri kemerine asar.

Kendini beğenmiş zafer içimde parıldıyor ve bunu yüz hatlarımdan uzak tutmak büyük çaba gerektiriyor.

Rico çenesini tekrar sallayarak, "Gidelim," diyor.

Görünüşe göre yolun aşağısında kısa bir mesafeye park etmiş olan arabasına doğru tam bir sessizlik içinde yürüyoruz. Göz ucuyla ona bakıp ruh halini okumaya çalışıyorum. Karanlıkta bu çok zor. Ama düşünceli görünüyor.

Rico arabanın kilidini açarken ışıklar yanıp sönüyor. O sürücü koltuğuna geçerken ben yolcu tarafına geçiyorum. Kapıları arkamızdan kapatırken iki güm sesi duyuldu.

Emniyet kemerime uzanıyorum ve kemeri takarken küçük bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Beni ormana getirdiğinde bana gerçekten zarar vermeyeceğini bu şekilde anladım. Evet, evime girdi, beni kaçırdı, kelepçeledi ve başıma bir torba geçirdi. Ama beni arabaya bindirdiğinde *emniyet kemerini taktı*.

Bu çok küçük bir ayrıntı ama içimde garip bir eğlence dalgası yaratıyor. Sanki, *evet, seni kaçırmakla ilgili bir sorunum yok, ama eğer bir araba kazası geçirirsek, yaralanmanı istemiyorum*. Bunu düşünmek içimde beklenmedik bir sıcaklık hissettiriyor.

Arabayı çalıştırıp bizi Blackwater'a geri götürmeye başlarken Rico'ya bakıyorum. Bu adamda çok fazla çelişki var. Ve eğer onun dikkatini kendimden uzaklaştırmaya umutsuzca ihtiyaç duymasaydım, sanırım hepsini anlamaya çalışmaktan gerçekten zevk alırdım.

"Ne?" diye sorar.

Kahretsin, onu izlediğimi fark etti. Söyleyecek bir şey ararken, "Sadece bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum," demeye karar verdim.

Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Ne hakkında?"

"Bana sorduğun sorular. Altı yıl önce her ne olduysa."

Çenesi bir anlığına geriliyor. Ama cevap verdiğinde sesi nötr. Soğukkanlı. "Sadece birkaç şeyin cevabına ihtiyacım var. Hepsi bu."

Kalbim ani ve şaşırtıcı bir acı patlamasıyla sıkışıyor. *Eminim biliyorsundur*. Bize hiçbir şey yapmadığınız halde o gece ailenizi neden öldürdüğümüz gibi soruların cevapları.

Bir yanım ona söyleyebilmeyi diliyor. Tatmin edici bir cevap olmayacak ama en azından bir cevap olacak.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca Rico'yu düşündüğümde, onu hep harika bir hayat yaşarken hayal ettim. Benim de sahip olmak istediğim bir hayat. Ama şimdi buradayım, o geceden bahsederken çenesinin nasıl sıkıldığını ve gözlerinin nasıl titrediğini incelediğimde, onu nasıl bir cehennemde bırakmış olduğumu anlıyorum.

Bir gece içeri daldık, ailesini öldürdük ama onu sağ bıraktık, sonra da geride hiçbir iz ve açıklama bırakmadan hayaletler gibi ortadan kaybolduk. Ve o zamandan beri her gününü saklanarak geçirdi.

Uzun zaman önce katledilmiş vicdanımdan geriye kalan küçük kırıntı acı içinde zonkluyor. Benden nefret etmek için gerçekten her türlü sebebi var. Ölmemi istemek için. Ve

Henüz ölmemiş olmamın tek sebebi, bu cevapları umutsuzca istiyor olması. Bu da ne pahasına olursa olsun onları ondan saklamam gerektiği anlamına geliyor.

Arabayı apartmanımın önünde durdurdu ama kontağı kapatmadı.

Doğuda güneş ufuk çizgisini zar zor aşmaya çalışıyor. Etrafımızdaki yerleşim alanının geri kalanı sessiz ve hareketsiz. Rico ile kapı arasına bakıyorum.

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" Tereddütle sordum.

"Evet" diye cevap verirken gözlerini önündeki boş yoldan ayırmıyor. "Teşekkür ederim."

Gözlerini yoldan ayırmıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve yavaşça arabadan iniyorum. Beni durdurmuyor. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hemen uzaklaşıyor. Uzun bir nefes veriyorum.

Arabası gözden kaybolduktan sonra bile bir süre orada öylece duruyorum. Taş ve çam kokan ılık sabah havası derin bir nefes çekerken ciğerlerime doluyor.

Çünkü belki, sadece belki, sonunda o güzel mafya prensini sonsuza dek kandırmayı başarmış olabilirim.

RICO

T Yatak odamın kapısı çekilerek açıldı. Koridordaki duvara çarparken neredeyse camları sarsacak bir patlama sesi çıkarıyor. Ayağa fırladım, elim çoktan silahımın yarısına gelmişti ki tam olarak kim olduğunu bildiğimi fark ettim.

Jace, arkasında Kaden'le birlikte odama girerken, "Pekâlâ, kalk," diye emrediyor.

"Siktir git," diye cevap veriyorum, tekrar uzanırken.

Batmakta olan güneşin turuncu ve kırmızı ışığı pencerelerden içeri süzülüyor. Kuşkusuz, yatmak için çok erken. Ama gecenin çoğunda ayaktaydım, Isabella'yı kaçırdım ve sonra bir ormanda oturup saatlerce onu izledim, bu yüzden dünden beri pek uyuyamadım. Ayrıca düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Sert bir şeyin aniden omzuma çarpmasıyla omzumda bir acı hissettim. Tekrar doğruldum ve bana çarpan nesneyi yakaladım.

Kaşlarımı kaldırarak Jace'e kuşkulu gözlerle bakıyorum, bir yandan da uzun ve sert nesneyi elimde tutuyorum. "Az önce bana bir sopa mı fırlattın?"

"Evet." Elimden kaptı, ustalıkla döndürdü ve sonra göğsüme doğrulttu. "Etrafta dolanırsan böyle olur."

"Üzülmiyorum."

Kaden bana bir bakış atıyor ve duvarın yanındaki koltuklardan birine kayıtsızca çöküyor. "Üzülüyorsun."

"Gördün mü?" Jace hâlâ sopayı bana doğrultarak, "Gördün mü?" diyor. "Çek şu sopayı suratımdan," diye mırıldanıyorum.

Sopayı olduğu yerde tutarken Jace'in ağzından o lanet baş belası sırtış yayılıyor.

Komodinin üstündeki silahı alıp bileğimi hafifçe sallayarak beklentiyle silahı işaret ediyorum. "O sopayı yüzümden çek dedim."

Koltuktaki yerinden Kaden kıs kıs gülüyor. Jace bana gözlerini deviriyor ama lanet sopasını indiriyor.

Bunun yerine yatağın ayakucuna uzanıp kollarını başının üzerine uzatıp sopayı yan tarafa bıraktığında yatağım zıplıyor. Devasa gövdesi yatağın neredeyse yarısını kaplıyor, ben de yan tarafına tekme atıyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerini bana diyor. Yavaş ve tehditkâr hareketlerle sopasını kaldırıyor ve beni uyarmak için bana doğrultuyor. Kıkırdıyorum.

Bana sırtıyor ve sonra tekrar yatağa uzanıyor.

Sırtımı koyu renkli ahşap yatak başlığına yaslayacak şekilde hareket ediyorum ve beklentiyle ikisinin arasına bakıyorum. "Ee, bir şey mi istediniz yoksa sadece beni sinir etmek için mi buradasınız?"

"Isabella ile bir duvara çarptınız, değil mi?" Kaden kaba olmayan bir şekilde söylüyor. Ama bu bir sorudan çok bir ifade.

Her zaman çok şey gören gözlerine lanet olsun.

Bacaklarımı yukarı çekip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Evet."

Odaya sessizlik çöküyor. Uzamaya devam ediyor. Bir noktada Jace bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Ama Kaden ona sert bir bakış fırlatıyor ve ağzını tekrar kapatıyor. Gülsem mi sövsem mi bilemiyorum.

Kaden'in insanları konuşturmak için birçok yolu var. Bu da onlardan biri. Birinin gerçekten cevaplamak istemediği bir soru sorar ve sonra orada sessizce oturur ve kurbanı daha fazla dayanamayıp istemediği halde sessizliği doldurmaya başlayana kadar o karanlık gözleriyle onları izler.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ama bir şekilde hala işe yarıyor. Lanet acımasız piç.

"Onu tehdit etmek işe yaramıyor," diyorum, başımı tekrar kaldırmadan önce parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Onu aşağılamak işe yaramıyor. Onu şaşırtmak işe yaramıyor." Sert bir nefes almaya zorluyorum. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

"Sinekler ve alkolle ilgili şu şeyi biliyor musun?" Jace hâlâ yatağımın ayakucunda yayıldığı yerden konuşuyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hani alkolle sirkeden daha çok sinek yakalarsınız ya, işte öyle bir şey."

"Tatlım," diyor Kaden.

"Evet, sevgilim?" Jace cevap veriyor. Göğsümden bir kahkaha kopuyor.

Duvarın yanında Kaden küçük kardeşine karanlık bir bakış fırlatır. Jace ona sırtıarak bakarken gözlerinde muziplik parıldıyor.

Kaden onu bıçaklamaya ve krem rengi çarşaflarımı kana bulamaya karar vermeden önce araya giriyorum. "*Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın. Alkolle değil.*"

"Yarısı dolu bir bira kutusuyla da bir sürü sinek yakalayabilirsin," diyor Jace, dikkatini bana çevirerek. Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

Kaşlarıma masaj yapıyorum. "Peki, tamam. Ama bunun Isabella ile ne ilgisi var?"

"Sana her şeyi anlatması için onu zorlamayı denedin. Ben sadece belki de farklı bir taktik denemenin zamanı gelmiştir diyorum."

"Ne gibi?" "Onu baştan çıkarmak."

Kaden homurdanıyor. "Tabii ki bu senin fikrin, seni erkek fahişesi." "Hey."

Jace dik oturur ve sopasını kardeşine doğru doğrultur. bir yandan da ona kızgın bir bakış fırlattı. "Tecrübeli olmak beni fahişe yapmaz."

"Hayır. Ama Blackwater'ın yarısıyla yatmak öyle."

"Siktir git. Buradaki herkesin bu kadar sıkıcı olması benim suçum değil." Acımasız bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Ayrıca, en azından düşmana kafayı takmıyorum."

Kaden'in ifadesi kararır. "Düşmanı takıntı haline getirmiyorum."

"Alina bir Petrov. Bunu unuttun mu?"

"Ona takıntılı değilim." Uyluk kılıfından bir bıçak çıkararak elinde tehditkâr bir şekilde döndürmeye başladı. "Onunla oynuyorum. Ona eziyet ediyorum. Mikhail'den intikam almak ve sonunda tüm o lanet aileyi dağıtmak için onu bir araç olarak kullanıyorum."

Jace homurdanır ve gözlerini devirir. "Tabii. Ve-"

"Yeter," diye bağıriyorum. Bir elimi yüzüme sürerek iç geçiriyorum ve silahın kabzasını şakağıma dayıyorum. Metal serin, gözümün arkasında başlayan zonklayıcı baş ağrısını biraz hafifletiyor. Kaden'den Jace'e bakarak kaşlarımı kaldırıyorum ve onlara sivri bir bakış atıyorum.

"Ya işe yarar bir şey söyleyin ya da biraz huzur bulmanız için ikinizi de vurmadan önce defolup gidin."

Jace, Kaden'in gerçek bir psikopat gülümsemesiyle cevap verdiği Kaden'e doğru bir kez daha pis pis baktıktan sonra bana dönüyor. "Belki de onun yerine onu baştan çıkarmayı denemelisin diyorum. Bilirsin, onu yemeğe çıkar falan. Ona karşı nazik ol. Sana güvenmesini sağla. Senden hoşlanmasını sağla. O zaman bilmek istediklerini sana kendi isteğiyle söyleyebilir."

"Ya da ona işkence ederek çıkarabilirsin," diyor Kaden, her zamanki sadist gülümsemesi dudaklarına yerleşirken bıçağı ustaca hareketlerle döndürerek. "Çok daha hızlı."

Jace inler ve sıkıntıyla gözlerini devirir. Sonra da bilgi edinmenin en etkili yolunun ne olduğu konusunda tartışmaya başlıyorlar. Onları duymazdan geliyorum çünkü zihnim çalkalanıyor.

Isabella'ya işkence etmeyeceğimi zaten biliyorum. Ama Jace gerçekten bir şeylerin peşinde olabilir. Bana güvenmesini sağlamak için onunla sahte bir randevu mu?

Denemeye değer.

OceanofPDF.com

ISABELL A

W Cuma akşamı geldiğinde, göğsümdeki o küçük umut filizi nihayet kök salmaya başladı. Rico'yu iki gündür görmedim. Beni evime bıraktığından beri.

Ormandaki o küçük gösteri. Sonunda özenle hazırlanmış yalanlarıma ve vasat öğrenci Isabella Johnson olarak gösterdiğim ödüle layık performansına kanmış olabilir mi?

Göğsümde parlayan bu umutla daireme giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bugün öğleden sonraki dersimiz bir engelli parkurdan geçmeyi içeriyordu, bu da zamanın bir kısmının çamurda sürünerek geçtiği anlamına geliyordu. Ders bittiğinde çoğunlukla kurumuştum, bu yüzden eve gidip burada duş almayı tercih ettim. Rico'nun beni tekrar duş odasında pusuya düşürmesini istemezdim.

Vücudumdaki baskın ellerinin anısı zihnimde aniden belirliyor ve içimden küçük bir ses fısıldıyor: *Yoksa yapar mıydım?*

Başımı kararlılıkla sallıyorum. Hayır. Rico'nun beni duşta pusuya düşürmesini istemem. Ya da başka bir yerde. Ondan mümkün olduğunca uzak durmalıyım.

Banyoma girip kendi dairemin mahremiyetinde uzun ve güzel bir duş alıyorum.

İşim bitince üzerime yeni kıyafetler giyip oturma odasına geri dönüyorum.

Ve sonra orada öylece duruyorum.

Nötr beyaz kanepa beklentiyle bana bakıyor. Ondan önündeki boş sehpa bakıyorum. Ve sonra soluk ahşap kitaplığa.

Bir ruhum varmış gibi görünmesini sağlamak için rastgele biblolarla doldurduğum duvar.

Bakışlarımı kanepeye geri
çektim. Şimdi ne olacak?

Daha önce hiç boş vaktim olmamıştı. Hayatım boyunca uyanık olduğum her saati ya eğitim alarak ya da bir görevi yerine getirerek geçirdim. Hiç istediğimi yapmak için koca bir hafta sonum olmamıştı. Böyle bir günüm bile olmadı. İnsanlar boş zamanlarında ne yapar?

Bakışlarım, bana verilen yeni ders kitaplarını attığım yatak odama geri dönüyor. Çalışabilirdim. Ama çalışmama gerek yok. Bu insanların şu anda öğrendikleri şeyler benim yıllar önce öğrendiğim şeyler.

Televizyonun siyah ekranına bakıyorum. Belki bir şeyler izleyebilirim? Ama ne? Normal insanlar ne izler? Ve ben bir şey izleyebilir miyim ki? Belki de bunun için bir tür aboneliğe ihtiyacım vardır. Ya da en azından farklı kanallar için ödeme yapmalıyım.

Buzdolabının yanındaki duvarda, saatin tik takları boğucu sessizliğin içinde belli belirsiz ilerliyor.

Tek bir saniyeliğine, aynı anda hem gülmek hem de gözyaşlarına boğulmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum.

Nasıl televizyon izleyeceğimi bile bilmiyorum. Benim neyim var böyle? Üst düzey güvenli binalara sızdım. Toplumun en güçlü kesimlerinden sayısız insana suikast düzenledim. Saatlerce işkenceye dayanabilirim ve mevcut tüm yalan dedektörü testlerini geçebilirim. Bu kampüsteki her bir öğrenciden kilometrelerce üstünüm. Ama televizyon izlemeyi bile bilmiyorum.

Göğsümün etrafındaki çelik bantlar geriliyor ve aniden boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ben gerçek bir insan bile değilim, değil mi? Gerçekten sadece lanet bir hayaletim. Yirmi iki yaşındayım ve hâlâ hayatımın başlamasını bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Ön kapıdan sert bir vuruş geliyor.

Ses, boğucu sessizlikte o kadar sarsıcıdır ki gerçekten ürkütür

Ben.

İçinde boğulduğum ruh ezici düşüncelerden sıyrılıp
Kapıya doğru ilerleyip gözetleme deliğinden dışarı bakarken kafamı birkaç kez hızlıca sallayarak temizliyorum.

Lanetimi geri alıyorum.

Lanet olsun. Zaferi vaktinden önce elde edersem böyle olur. Rico diğer tarafta duruyor.

Kısa bir süre kapıyı açmamayı ve burada değilmişim gibi davranmayı düşünüyorum. Ama bunu yaparsam muhtemelen kapıyı kıracaktır. Ve bunu düzeltmek can sıkıcı olur.

Bu yüzden nefesimi tutuyorum, yüz hatlarıma temkinli bir maske yerleştiriyorum ve sonra kapıyı açıyorum. Kapı açıldığında işkencecim elinde bir karton kutuyla karşımda duruyordu.

Birkaç saniye sessizce birbirimizi izledik. Sonra boğazını temizledi. "İçeri girebilir miyim?"

"Bu kutunun içinde ne olduğuna bağlı."

Aniden burada olması beni o kadar şaşırttı ki, ancak cevap verdikten sonra bu sefer gerçekten içeri girip giremeyeceğini *sorduğunu* fark ettim.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve o sıcak kahverengi gözlerinde muziplik parlıyor: "İp, koli bandı, fermuar. Bazı bıçaklar ve diğer işkence aletleri. Birkaç patlayıcı."

Şaka yaptığından eminim. İçimde bir tereddüt beliriyor. Şaka yapıyor, değil mi?

Gerçekten de benimle dalga geçiyor olması gerektiğine karar vererek kenara çekiliyor ve içeri girmesini işaret ediyorum. "Tam bana göre bir Cuma gecesi."

Kıkırdıyor ve eşikten geçip gidiyor.

Ben ön kapıyı tekrar arkasından kapatırken, o birleşik mutfak ve oturma odanın mutfak tarafındaki tezgahlardan birine doğru yürüyor. Kutuyu ahşap yüzeyin üzerine koyduktan sonra açıyor ve çeşitli mutfak eşyalarını çıkarmaya başlıyor.

Camdan yapılmış dikdörtgen bir yemek kabı, bir kase, iki küçük tabak, bir büyük tabak ve bir kupa.

O kutuda her ne olmasını bekliyorsam, kesinlikle o değildi.

Ona bakıyorum. "Uhm..."

Şimdiye kadarki en anlamlı cevabım sayılmaz ama davranışları beni o kadar şaşırttı ki ağızımdan çıkan tek şey bu oldu. "Kaden'in mutfağınıza ararken kırıdğı şeyin yerine

Geçen hafta," diyor Rico arkasını dönüp bana bakarken.

Bakışlarım onun samimi yüzünden tezgâhın üzerindeki mutfak eşyalarına kayıyor ve içimde bir inanmaz şaşkınlık dalgası daha oluşuyor. Çünkü o

Doğru. Bu altı parça Kaden'in kırdığı parçaların aynısı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Rico buna gerçekten dikkat etti mi?

Rico kaşlarımı çatmamı yanlış anlamış olacak ki bir elini saçlarının arasından geçirip uzun bir iç çekti ve yüzüne derin bir özür dileme ifadesi yerleşti. "Bak, özür dilerim."

Şimdi kaşlarım neredeyse saç çizgime tırmanıyor.

Şok olmuş ifadem karşısında yüzünde kısa bir gülümseme beliriyor. Sonra bakışlarımı samimi gözlerle tutarken ciddiyeti tekrar geri geliyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Senin başka biri olduğuna o kadar inanmıştım ki, o kadar emindim ki. Geçmişimden biri. Ama şimdi anlıyorum ki sen o değilsin." Özür dilercesine yüzünü buruşturuyor. "Bu da sana sebepsiz yere cehennemi yaşattığım anlamına geliyor."

Hem inançsızlık hem de zafer ruhumda çınlıyor. Başardım. Sonunda onu daha önce hiç tanışmadığı rastgele bir kız olduğuma ikna ettim.

Az önceki tereddüt yine göğsümde yılan gibi dolaşıyor.

Onu ikna ettim, değil mi? Yoksa bu sadece bir numara mı? Gardımı düşürmem için bir yalan mı? Yüzünü inceliyorum. Çok samimi görünüyor. Çok samimi. Ama yine de, son altı yıldır saklanıyordu, bu yüzden muhtemelen mükemmel bir yalancıdır.

Ne olursa olsun, bu gerçekten önemli değil, çünkü yine de birlikte oynamamız gerekiyor. Bu yüzden ona, yumuşatmak için biraz da isteksiz bir eğlenceyle karışık sivri bir bakış fırlatıyorum. "Evet, yaptın."

"Ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Sadece başımı sallıyorum, özrünü kabul ediyorum ama kabul etmiyorum. "Bunu telafi etmeme izin ver," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakarken dudaklarımın kenarında bir eğlence beliriyor. "*Seni* karanlık bir ormanın ortasında bir ağaca kelepçelememe izin vererek mi?"

Gülüyor.

Ve Tanrı hepsinin belasını versin, ama bu sesi gerçekten seviyorum.

O inanılmaz kahkahayı duyduğumda içimde dalgalanan sıcaklığı engelleyerek, tek kaşımı kaldırıp onu izlemeye devam ediyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor bana gülümseyerek. "Aslında seni yemeğe götürmeme izin verirsin diye düşünüyordum."

Bu tehlikeli adam yine beni şok etmeyi başardı, öyle ki şaşkın bir sessizlik içinde ona bakakalıyorum. Beni yemeğe mi çıkaracaksın? Daha önce kimse beni yemeğe götürmemişti.

Önemli değil. Çünkü Rico sadece bir işaret. Ne pahasına olursa olsun kandırmam gereken biri.

Onunla mecbur olduğumdan daha fazla zaman geçirme riskini almak istemediğimden, yüzümü buruşturup özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Hayır, sorun değil. Özrünü kabul ediyorum ama bence bunu yapmamalıyız-"

"Lütfen."

Göz

kırpıyor

m.

"Lütfen, seni yemeğe çıkarayım."

Sessiz kalarak birkaç saniye yüzünü inceliyorum. "Söylemiyorsun çok *memnun* ediyorsun,

değil mi?" "Hayır,"

diye itiraf ediyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, bakışları sabit. Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne direniyorum. Lanet olsun. Bu lanet adamdan uzak durmam gerekiyor ama beni yemeğe götürmesi için ısrar ederken, *yalvarırken* şimdi reddedersem her şey mahvolabilir. Benden bir kez daha şüphelenmesine neden olabilir.

"Tamam," diyorum.

Yüzü aydınlandı. "Tamam mı?"

"Evet. Beni yemeğe götürmene izin vereceğim."

Kalbimi tekleten bir gülümseme yüzüne yayılıyor. "Harika."

Kendime bir bakış fırlattım. Yumuşak mavi kumaştan yapılmış şortuma ve düz beyaz tişörtüme. Hâlâ ıslak olan saçlarıma. Rico'nun bakışlarıyla tekrar buluşup, "Şimdi mi?" diye sorarken içimde bir belirsizlik dolaşıyor.

"Hayır." Yine gülüyor. Kolay bir kahkaha. "Saat altı olduğuna göre, bu gece için planların olduğunu tahmin ediyorum. Peki ya yarın?"

Bu gece için planlarım var. Doğru ya. Kanepemde tek başıma oturup, gerçek bir insan gibi nasıl televizyon izleyeceğimi bilmediğim için birinin beni boğduğunu hissetmek gibi.

Ama tabii ki bunların hiçbirini ona söyleyemem, o yüzden omuz silkiyorum. "Elbette." Tekrar gülümsüyor. "Güzel. Seni yedide alırım."

Ben cevap veremediğimden kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bekle," diye seslendim. "Kıyafet kuralı nedir?"

Durarak bana dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Kıyafet kuralı mı?"

"Evet. Bilirsin işte. Ne giymeliyim?" Şaşkınlık

kaşlarını çekiştiriyor. "Sen ne istersen."

"Çoğu restoranın kuralları vardır," diye itiraz ediyorum. "Gayri resmi olsa bile."

Bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Dediğin gibi, kimse Avcıları reddetmiyor. Yani kurallar benim için geçerli değil. Bu da demek oluyor ki sen benimleyken kurallar senin için de geçerli olmayacak." Bir kez daha hınzırca sırıtarak kapıya doğru döndü ve omzunun üzerinden, "İçinde kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle giyin. Yarın görüşürüz."

Yüzündeki o ukala sırıtışı yumruklamak mı yoksa dudaklarının tadının da görüldüğü kadar kibirli olup olmadığını görmek için onu öpmek mi istediğime karar veremediğim kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

Uzun bir süre orada öylece durup arkasından baktım.

Bu akşam düşündüğüm gibi gitmedi. Hem de hiç.

Ve şimdi, nasıl televizyon izleyeceğimi bulmaktan daha zor bir şey yapmam gerekiyor.

Rico ile bir randevudan sağ çık.

OceanofPDF.com

RICO

W Resmi ve gündelik arasında bir şeyde karar kıldı. Dizlerinin hemen üzerinde biten koyu mavi bir elbise ve şık bir mekana uyacak kadar şık, ancak o kadar da değil

O kadar abartılıydı ki, daha sıradan bir restoranda bile göze çarpabilirdi. Ne yapacağını görmek için cevabımda kasıtlı olarak belirsiz davranmıştım. Ve Tanrım, bu kız hiçbir şeyi enine boyuna düşünmeden yapmıyor, değil mi?

Isabella koltuğuna kayarken bakışlarını mum ışığıyla aydınlatılmış restoranda gezdiriyor. Başka biri olsa, sadece güzel çevreyi inceliyormuş gibi görünürdü. Ama ben onun gözlerinin her potansiyel giriş ve çıkış noktasının üzerinde gezindiğini görebiliyorum. Görüyorum çünkü daha önce hiç gitmediğim bir yere gittiğimde ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ben de otururken sesimi sıradan tutarak soruyorum.

Bu kez gözleri daha çok süslü ahşap panellere, güzel manzaraların yağlı boya tablolarına ve odanın etrafında parlayan mumlara odaklanır.

Bakışlarını bana çevirirken başını sallıyor. "Güzelmiş."

Güzel. Bu aslında çok doğru bir değerlendirme. Bu restoran *güzel*. Süper süslü değil ama perişan da değil. Koyu renkli ahşap ve mumlarla rahat bir atmosferi var. Yemekler de güzel. Mükemmel derecede güzel bir yer.

Ama gerçekten gitmek istediğim yer orası değildi. Beklenmedik bir sancı göğsüme çarptı.

En sevdiğim restoranların hepsi, gerçek İtalyan yemekleri sunan, Amerikanlaştırılmış versiyonlarını değil, doğru düzgün İtalyan restoranları, hem Avcıların evine hem de Blackwater Üniversitesi'ne sürüş mesafesinde. Ama yine de altı yıldır hiçbirine gitmedim.

Annemle babamın öldürüldüğü geceden beri en sevdiğim yerlere gitmedim, her zaman yaptığım şeylerin hiçbirini yapmadım. Çünkü Enrico Morelli de o gece öldü. Bu yüzden insanların beni tanıyabileceği hiçbir yere gidemiyorum. Yeni bir hayat yaratmak zorundaydım. Rico Hunter için bir hayat. Neredeyse bana uyan ama tam olarak uymayan bir hayat. Tıpkı bir numara küçük ve tasarımı pek sevmediğim ama yine de içinde görünmeye dayanabileceğim bir ayakkabı gibi.

Sadece kısa bir süre için olması gerekiyordu. Bunu yapanları yakalayana kadar.

Ama altı yıl oldu. Altı yıl.

Isabella neredeyse özür dileyen bir sesle, "Yani, bu harika," diyor.

Kasvetli düşüncelerimden sıyrılıp, çok uzun süre sessiz kaldığımı ve muhtemelen bunu cevabından hoşnut olmadığım anlamına geldiğini fark ediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

Neyse ki, kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce bir garson elinde bir çift menüyle geliyor. Bu zamanı, göğsümün içinde boğucu sarmaşıklar gibi kıvrılmaya başlayan rahatsız edici duyguları bir kenara itmek için kullanıyorum. Kendime zihinsel bir tokat atarak kafamı oyuna geri dönmeye zorluyorum.

Bir görevdeyim. Isabella'yı gizlice sorgularken bana güvenmesini sağlamayı başaracaksam aklımı başıma toplamam gerekiyor.

Zihnimi toparladıktan sonra menüyü indiriyorum ve Isabella'ya bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

Bana bakıyor, garip bir şekilde ürkmüş görünüyor. Ben de açıkladım, "Yemek için mi?"

Yüzüne tekrar sakın bir ifade yerleşiyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Ne tür yiyeceklerden hoşlandığınıza bağlı."

Birkaç saniye bana bakıyor, ağzı hafifçe aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Et mi? Balık? Salata?" Yüzümde hafif bir kaş çatmayla başımı şaşkınlıkla sallıyorum. "Çorba? Makarna? Ne tür bir yemek tercih edersiniz?"

Gülüyor. Kulağa biraz zorlama geliyor. "Çoğu yemek türünden hoşlanırım."

Neredeyse gözlerimi ona dikecektim. Gergin mi? Birçok kez elimi boynuna dolayarak onu duvara yapıştırmıştım ama o zaman bile şimdiki kadar gergin görünmüyordu. Neden yemek sipariş etmek onu bu kadar telaşlandırır ki? Ya da belki sadece durumun kendisidir. Benimle bu şekilde yemek yemek. Öyle olmalı.

"İkimiz için de sipariş vermemi ister misiniz?" diye sordum.

"Evet, tabii," diye rahatça cevap veriyor, ama yemin ederim gözlerinde kısa süreli bir rahatlama belirtisi görebiliyorum.

Garson geri geldiğinde, ikimiz için de birer kadeh şarapla birlikte somon ve beyaz şaraplı risotto sipariş ediyorum. Isabella bir yudum almadan önce şarabı kadehinde hafifçe çeviriyor. Onu inceliyorum.

Mum ışığı gözlerinde parıltıyor, o mavi-gri derinliklere ışıltılar katıyor. Biraz makyaj yapmış. Sadece yüz hatlarını belirginleştirecek kadar ama yine de onu çok fazla öne çıkaracak kadar değil. Kahverengi saçları pürüzsüz ve düz, hareket ettiğinde omuzlarına dökülüyor.

Görünüş açısından, onun hakkında özellikle dikkat çekici bir şey yok. Normal bir şekilde güzel ama olağanüstü bir şey değil.

Yine de benim için yerçekimi gibi bir şey. Bir odaya girdiği anda tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Sanki tüm varlığı benimkini çağırıyor, ruhu sadece ikimizin duyabileceği bir frekansta titreşiyor.

Blackwater'a geleli sadece iki hafta oldu ama ben hala bir şekilde onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kesinlikle delilik. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Peki, buraya sık gelir misin?" diye soruyor.

Ben de şarabımdan bir yudum alıyorum, sadece kafamı toparlamak için kendime birkaç saniye vermek için.

"Evet, en sevdiğim restoranlardan biri," diye yalan söylüyorum usulca. Sonra kıkırdıyorum. "Sanırım henüz şehri keşfetmek için pek vaktin olmadı. Özellikle de ben... zamanını epeyce tekelime aldığımdan beri."

O da gülümserken gözleri parlıyor. "Hayır, pek sayılmaz. Çok ısrarcı olabiliyorsun, biliyorsun."

"Oh, farkındayım. Ama yani Blackwater'a kaydolmadan önce şehri hiç ziyaret etmediniz mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun bir nefes verdikten sonra mahcup bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Dürüst olmak gerekirse"

Hatta buraya gelmeden önce eyaletten ayrıldım."

Ve bu o kadar gerçek, o kadar samimi ki, varlığımın her zerresiyle bunun bir yalan olduğunu bilmeseydim, ona inanırdım. Kahretsin, çok yetenekli.

"Ama asıl yapmak istediğim şey bir gün yurtdışına çıkmak." Çenesini avucuna dayıyor ve bir an için yüz hatlarında hülyalı bir ifade beliriyor. Sonra bakışları bana dönüyor. "Hiç gittin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Eyalet dışına çıktım elbette, babam ve kardeşlerimle. Ama hiç yurt dışına çıkmadım." Başımı eğiyorum. "Blackwater'a bu yüzden mi kaydoldun? Filmlerde yaptıkları o Avrupalı casusluk olayını yapmak istediğin için mi?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Ahh. Ses tonundaki yargılamayı ta buradan duyabiliyordum, biliyorsun."

Sadece kıkırdıyorum.

"Böyle söyleyince kulağa biraz aptalca geliyor," diye devam ediyor. "Ama evet, sanırım kaydolma nedenimin bir parçası da bu." Oldukça mahcup bir şekilde ensesini ovuşturuyor ve sonra omuz silkiyor. "Çoğunlukla bunu yaptım çünkü... Şey, çünkü hiçbir şeyde gerçekten mükemmel olamadım. İlgi alanımı hiç bulamadım. Matematik, fen, spor... Fena değildim. Ama bilmiyorum, sanırım vasat olmaktan yoruldum. Sadece bir şeyler yapmak istedim. Bir şey olmak. Bir kez olsun."

Masaya sessizlik çöktü.

Bir an için başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra aniden elini kaldırıp havada sallıyor. "Aslında, biliyor musun? Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa gülünç derecede acınası geldi. Lütfen hiçbir şey söylememişim gibi davranın. Neden kayıt yaptırdın?"

Bir kez daha, o kadar gerçek ki. Utanç. *Bana* soru sormak için acele ederken sesinin soluksuz tonu, sanki benimle böyle özel düşüncelerini paylaştığı için utanmış gibi.

"Neden kayıt oldum?" Kıkırdıyorum. "Pek fazla seçeneğim yoktu. Çok uzun bir tetikçi soyundan geliyorum. Mirası devam ettirmem bekleniyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Ah. Doğru. Özür dilerim. Ne aptalca bir soru."

Ben cevap veremeden garson yemeklerimizle geri dönüyor. Tabakları masaya yerleştirip geri çekildikten sonra şarap kadehimi alıp Isabella'ya doğru uzatıyorum.

"Bir şeyler yapmanın şerefine." Ona bir sırtıma gösterdim. "Bir kez olsun."

Kendi ifadesini kullandığım için hoşnutsuz bir eğlenceyle başını bana doğru sallarken, kendi kadehini kaldırıyor.

Ve kadehlerimizi tokuşturup birbirimizin gözlerinin içine bakarken, bu masada konuşulan her bir kelimenin yalan olduğundan zerre kadar şüphem olmadığını biliyorum. Hem onun hem de benim.

Biliyorum.

Ve o bunu biliyor.

Ne de olsa, birini tanımak için biri gerekir.

Hepsini uydurduğunu biliyorum. Motivasyonları, hayalleri, gelecek planları. Hepsini. Çünkü bende de var. Sahte motivasyonlar, sahte hayaller, sahte gelecek planları.

Yalan söylediğini biliyorum çünkü ben de bunu çok uzun zamandır yapıyorum.

Benim olmayan bir hayatı yaşamak.

Bazen, beni bu sahte hayata hapseden cam duvarları parçalayana kadar çılgılık atmak ve bağırarak istiyorum. Kimsenin görmediği görünmez bariyerler beni hayatımı yaşamaktan alıkoyuyor. Gerçek hayatımı.

Midemde yine o çukur açılıyor. Ve daha ne yaptığımı anlamadan kendimi şu soruyu sorarken buluyorum: "Hiç her şeyi kırıp kontrolden çıkmasını engelleyebilmeyi ve sonra da tüm o parçaları gerçekte olmasını istediğin şekilde yeniden düzenleyebilmeyi dilediğin oldu mu?"

"Evet."

Cevap hemen gelir. Tereddüt yok. Düşünmek için zaman yok. Ruhuma bir şok dalgası gönderdi. *O anlıyor.*

Sonra, bir saniye sonra, göz kırpmıyor. Sanki kendini yakalamış gibi. Bu cevabın gerçekte kim olduğunu ele verip vermeyeceğini kontrol etmek için kafasındaki tüm seçenekleri gözden geçirdiğini görebildiğime yemin edebilirim. Görünüşe göre bunun olmayacağından memnun, o sakın maske yüzüne geri dönerken kadehini bırakıyor.

"Evet," diye tekrarlıyor bakışlarını tutarak. "Her zaman."

Çok fazla ifşa etmeden başka bir şey söyleyemem. O da söyleyemiyor. Bir süre öylece oturduk, ahşap masanın üzerinde titreyen mumların arasından birbirimize baktık.

Etrafımızda, diğer insanlar yiyip içiyor, yumuşak mırıltıları sarhoş edici yemek kokularıyla birlikte havada sürükleniyor.

Isabella önce göz temasını kesiyor. Çatalını ve bıçağını alıp somonunu kesmeye başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Yemek yerken, daha normal şeylerden konuşmaya geri dönüyoruz. Blackwater'daki çeşitli derslerimiz. Gençken denediğimiz başarısız hobilerimiz. Çocukluk anılarımız.

Ve nihayet yemeğimiz sona erdiğinde, yemeğe başlamadan hemen önce konuştuğumuz o iki cümlenin tüm akşam boyunca ikimizin de söylediği tek doğru şey olduğunu biliyorum.

Aramızda iki dürüst cümle. Tüm yapabildiğimiz buydu.

Ama içimdeki o uçurum bir şekilde hâlâ biraz küçülmüştü.

Çünkü en azından artık bu şekilde hissetme konusunda yalnız olmadığımı biliyorum.

OceanofPDF.com

ISABELL A

I Ağzından çıkan her kelimenin yalan olduğunu bildiğiniz biriyle bütün bir akşamı konuşarak geçirmek tuhaftır. Neredeyse her kelimesi.

Hiç her şeyi kırabilmeyi dilediniz mi?

Sonunda kontrolden çıkmasını engelleyip tüm bu parçaları gerçekte olmasını istediğiniz şekilde yeniden mi düzenleyeceksiniz?

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Hem de hiç.

Bu sözlerdeki ve bunları söylerkenki ses tonundaki çığ dürüstlük beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, cevap vermeden önce yanıtlımı iyice düşünmedim bile. Konuşmadan önce biraz düşünseydim farklı bir cevap verebilirdim ama bu cevabın özenle hazırlanmış kişiliğimi mahvettiğini de sanmıyorum. Isabella Johnson da bazen böyle hissediyor olabilir.

Ama itiraf etmeliyim ki, sarsıldım. Bu durumdan. Ve en çok da onun tarafından.

Süslü Range Rover'ın yolcu koltuğunda otururken yanımdaki inanılmaz tehlikeli adama bakıyorum. Rico bizi Blackwater'a geri götürürken gözlerini yoldan ayırmıyor. Yüzünde nötr bir ifade var ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. Çünkü bu masum görünen akşam yemeğinden sonra onun da benim gibi garip bir şekilde dengesiz hissedip hissetmediğini umutsuzca bilmek istiyorum.

Benim içimi bu şekilde görmesini beklemiyordum. Benim hissettiklerimin aynısını hissetmek. Sanki dünya dönmeye devam ediyor, sizi seçmediğiniz bir yolda daha da ileriye itiyor ve tek istediğiniz

her şeyi paramparça etmektir ki bir saniye dursun ve size nefes alma şansı versin.

Kafatasımın arkasındaki küçük bir ses, aslında bunu hissetmesini beklediğimi fısıldıyor. Onu engelliyorum. Bunun bir önemi yok. Önemli olan Rico'yu olabildiğince hızlı ve kapsamlı bir şekilde kandırmam.

Rico arabayı apartmanımın önüne park ederken, sesime biraz utangaçlık katarak, "Teşekkür ederim," diyorum. "Akşam yemeği için."

Kontağı kapatarak bana doğru döndü ve neredeyse gerçek olabileceğine inandığım o gülümsemelerden birini verdi. "Evet dediğin için teşekkürler." Emniyet kemerini çözerken tıkırdıyor. "Hadi, seni yukarı çıkarayım."

Neredeyse gülecektim. Beni kapıma kadar geçir. Sanki son iki haftasını bana eziyet ederek geçiren acımasız bir mafya varisi değil de bir tür on dokuzuncu yüzyıl beyefendisiymiş gibi.

Başımı eğerek, kendi emniyet kemerimi çözerken yaşadığım eğlenceyi gizliyorum.

Arabadan indiğimde ılık gece havası üzerime çöküyor. Biraz ilerideki bir evden gelen yüksek sesli müzik, açık pencerelerden dışarı taşıyor ve ıssız sokakta yankılanıyor. Önümdeki binaya bir göz atıyorum. Çoğu pencereden geceye ışık süzülüyor. Benimkinden değil. Diğer tarafta beni sadece karanlık ve boş bir daire bekliyor.

Rico avucunu sırtımın küçük kısmına koyup beni kapıya doğru yönlendirirken içimden bir sarsıntı geçiyor. İlk adımı atarken neredeyse tökezliyordum.

Bunu çok rahat yapıyor. Zahmetsizce. Sanki bu samimi dokunuş dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Ve o yanımdayken kısa patikada yürürken, sabit ve sıcak elini sırtımda hissederken, sadece bir anlığına bunun gerçek olduğunu hayal etmeme izin veriyorum. Şu anda beni evime kadar geçiren gerçek bir adamla randevuya çıkmış gerçek bir insan olduğumu. Gizli amaçlar yok. Yalan yok. Hiçbir şey yok. Sadece gerçek bir hayat.

Acı kalbime yayılıyor, onu kırılğan bir cam gibi parçalıyor.

Gerçek olması için neler vermezdim. *Benim* gerçek olmam için. Ve dünyada görünmeden hareket eden, sadece bir başkası emrettiği için ya da hayatta kalmam için gerekli olduğu için bir şeyler yapan bu meçhul hayalet değil.

Ama bu sadece bir hayal. Aptalca bir hayal. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Çünkü gerçek bir erkekle gerçek bir randevuda gerçek bir insan gibi davranmak yerine, bana ne tür yemeklerden hoşlandığımı sorduğunda panikledim. Benim

Zihnim tamamen boşaldı. Ne tür yemeklerden hoşlanırım? Bu nasıl bir soru böyle? Yemek yiyorum çünkü vücudumun düzgün çalışması için yakıta ihtiyacı var; bu da görevlerimin başarısı ve hayatta kalmaya devam etmem için hayati önem taşıyor. Bir tercihim olması gerektiğini düşünmemiştim bile. Beni hayatta tutan her yiyeceği yerim.

Ne kadar üzücü bir hayat, şimdi düşünüyorum da.

Kesinlikle ilk kez değil, tüm dinlerdeki tüm tanrılara lanet ediyorum ki o lanet tarikatın içinde doğdum. Hiç seçeneğim olmadığı için.

"İyi misin?"

Kalbime yayılan çatlaklar durmuyor, ama onları engelliyorum ve Rico'ya bakmak için döndüğümde tüm o gereksiz düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. "Evet. Özür dilerim. Sadece... düşüncelere dalmıştım."

Başparmağıyla sırtımda yavaşça bir daire çiziyor. Bu öyle rahatlatıcı bir hareket ki, daha önce hiç kimsenin bana yapmadığı bir şey, neredeyse yeniden o duygu seli altında boğulacağım. Sadece o dokunuşa yaslanmak istiyorum. Ona. Ama yapamıyorum. Gerçekten, *gerçekten*, yapamam.

Sonunda kapıma vardığımızda, ondan uzaklaşmak için bulduğum bahaneye minnettarım.

Kapının kilidini açtıktan sonra arkamı dönmeden önce kapıyı açıyorum. Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Koridordaki floresanların acımasız ışığında bile, bir şekilde şeytanın insanlığa armağanı gibi görünmeyi başarıyor.

Yumuşak bir şekilde kıvrılan koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve bana bakarken gözlerinde günahkâr bir parıltı var. Kolları kıvrılmış siyah bir elbise gömleği giyiyor ve kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Elini esnetirken kasları hafifçe oynuyor. Ve o dudakları. Sanki ne kadar seksi görüldüğünün farkındaymış gibi belli belirsiz bir sırıtışla havaya kaldırdığı o lanet dudakları, çıplak tenime değmek için izin istiyor.

"İşte bu kadar," diyorum. Ama bu, kulağa istediğim kadar rahat ve nihai bir cümle gibi gelmiyor.

"Evet, öyle," diye

yanıtlıyor Rico. Ama

hareket etmiyor.

Ben de ona gitmesini söylemedim.

İleri doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum ama sırtım açık kapının yanındaki duvara çarpınca aniden duruyorum. Rico daha da yaklaştı.

Yüzüme doğru uzandığında kalbim göğsümde çarpıyor. Ama tek yaptığı parmaklarını alnımda gezdirmek, bir tutam saçımı kenara itmek ve kulağımın arkasına asmak oluyor. Tenimi karıncalandırıyor.

Rico o karanlık ve çekici sesiyle, "Bunu tekrar yapmalıyız," diyor.

Hayır, içgüdülerim *hayır* diyor. Ama kendimi "Evet" derken duyuyorum. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Benimle oyun oynamasının çok büyük bir risk olduğunu biliyorum. Sadece bana inanıyormuş gibi yapıyor ve şu anda yaptığı şey de dahil olmak üzere tüm bu gece, onun yanında gardımı düşürmemi sağlamak için yaptığı planın bir parçası.

Ama şu anda umursadığımdan emin değilim.

Sadece tekrar yaşadığımı hissetmek istiyorum. O duş odasında hissettiğim gibi. Bir şeyi sadece yapmak istediğim için yapmak istiyorum, hayatta kalmam buna bağlı olduğu için değil. Bir kez olsun bencilce bir seçim yapmak istiyorum.

Rico inanılmaz derecede yaklaşıyor.

Kolunu başımın yanındaki duvara dayayarak daha da yaklaşıyor ve dudaklarını kulağımın yanına yerleştiriyor. "Güzel. Çünkü bunu *gerçekten* tekrar yapmak istiyorum."

Nefes almak zorlaşıyor. Onlarca yıllık hayatta kalma içgüdülerini, acı dolu dersler ve sert öğretmenler tarafından bana aşıl原因an profesyonellik, sadece bir saniyelik bile olsa yaşadığımı hissetmek için duyduğum o umutsuz ihtiyaca karşı savaşıyor. Rico her yaklaştığında daha da güçlenen çaresizlik.

Dizini bacaklarımın arasındaki duvara dayıyor. Ve bu o kadar zahmetsizce ateşli bir hareket ki, klitorisime doğru nabız gibi atan bir zonklama gönderiyor.

Dudakları çenemde geziniyor.

"Bana durmamı söyle," diye fısıldıyor.

Sıcak nefesi tenimi okşarken bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Hayatta kalma içgüdülerim bana defolup gitmem için bağırıyor. İçimdeki çaresizlik Rico'yu yakasından tutup daireme atmam ve beynini yerde sikmem için bana yalvarıyor.

Bir kolunu hâlâ duvara dayamışken diğer elini uzatıp boğazıma yerleştiriyor. Sıkıyor. Sadece tam bir komuta damlayan o rahat ve güçlü şekilde boğazımı tutuyor.

Damarlarımda şimşekler çakıyor ve amım zonkluyor. O hınzır ağzı devam ederken başımın arkasını duvara yaslıyorum

benimkine doğru. Kalbim kaburgalarına o kadar sert çarpıyor ki çatlamalarından korkuyorum.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, dokunmaktan çekiniyor. "Bana durmamı söyle," diye nefes alıyor ağızma karşı.

Tanrım, bunu istiyorum. Tüm tanrılar ve cehennemin kendisi adına, bunu çok istiyorum. *Yaşadığımı* hissetmek istiyorum. Gerçek bir hayatım olsun istiyorum. İstiyorum-

"Dur," diye nefes nefese haykırıyorum, kelimeyi zihnimin derinliklerinden zorlayarak. "Dur."

Rico hemen geri adım atıyor. İki adım geri giderken eli boğazımdan çekiliyor ve bana onun o sarhoş edici kokusunda boğulmadan tekrar nefes alabilmem için alan açıyor.

Birdenbire hem utanmış hem de paniklemiş hissederek kararsız bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. I-"

"Özür dileme. Özür dileycek bir şey yok. Haddimi aştım." Koridorda geriye doğru yürürken bana küçük bir gülümseme veriyor. "Yemeğe geldiğin için teşekkür ederim. Pazartesi günü Blackwater'da görüşürüz."

Ve bununla birlikte, merdiven boşluğunda kaybolmadan önce arkasını dönüp koridorda ilerliyor.

Az önce bir maraton koşmuş gibi hissederek duvara yaslanıyorum. Kalbimin göğsümde attığını duyabiliyorum.

Kahretsin, bu çok yakındı. Çok yakındı.

Ne kadar günahkârca ateşli olursa olsun ve onun hükmeden elleri çıplak tenimdeyken kendimi ne kadar canlı hissedersen hissedeyim, Rico Morelli tehlikeli biri. Ben onun en büyük düşmanıyım. En nefret ettiği düşmanı. Gerçekte kim olduğumu öğrenirse, büyük ihtimalle beni öldürecektir.

Ve eğer bunu öğrenirse, ve eğer bir mucize eseri hala hayattaysam, Barış Elleri'nin beni bulması an meselesi olacaktır. Ve o zaman beni de onu da öldürecekler.

Dikkatli olmalıyım. Rico Morelli'nin yanında gardımı her zaman yüksek tutmalıyım. Çünkü bir hata yaparsam ikimiz de ölürüz.

Bu yüzden kendimi duvardan itiyorum ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Ve sonra var olmayan kıza ait olan karanlık ve boş daireye tek başıma giriyorum.

OceanofPDF.com

RICO

I Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda önümdeki metal masanın tamamı kana bulanmış olurdu. Jace, Kaden ile üniversitede bizden kısa bir mesafe ötedeki masa arasında bakışırken ağzında bir eğlence beliriyor Kafeterya.

"Ne yaptın sen?" Jace soruyor, o hınzır eğlence sesine de sızıyor.

Kaden yemeğini yemeye devam eder. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Petrovlar kanımızda yıkanmak ister gibi bize bakıyorlar."

"Petrovlar *her zaman* kanımızda yıkanmak ister gibi bize bakıyorlar."

"Evet, ama bu sefer bize bakmıyorlar. *Size* bakıyorlar."

Sonunda Kaden morina balığı ve patates tabağından başını kaldırıyor. Bıçağını ve çatalını bıraktıktan sonra oturduğu yerde dönerek beş Petrov'un da oturduğu masaya bakıyor. Bakışları Alina'ya yerleşiyor ve o psikopat gülümsemesi yavaşça dudaklarına yayılıyor.

Alina bakışlarını hızla masaya indirir.

Kardeşleri ve kuzenleri içgüdüsel olarak ona yaklaşıyor. Mikhail elindeki kapları öyle sert kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor ve bıçağı açık bir tehditle Kaden'e doğru kaldırıyor. Kaden sadece kıkırdıyor ve sonra bize dönüyor.

Gözlerindeki o sadist parıltıyla bize tembelce omuz silkiyor. "Eğer onunla oynamamı istemiyorlarsa kampüse bu kadar güzel bir oyuncak getirmemeliydiler."

Tanrım, böyle devam ederse kendimizi tüm Petrov klanıyla açık bir savaşın içinde bulacağız. Keşke Eli burada olsaydı. Aslında, hayır istemezdim. Çünkü o zaman hizada tutmam gereken bir psikopat daha olurdu.

Eğlence içimde dalgalanıyor.

Yine de Eli'nin Mikhail'in canına okumasını izlemek oldukça eğlenceli olurdu. Geçen sene yapmıştı. Ve küçük kardeşi Anton'un onun adına merhamet dilenmek zorunda kalmasıyla sona erdi. Güzel zamanlardı.

Bakışlarım, bıçağını ve çatalını tekrar eline alırken belli belirsiz sırttan Kaden'e kayıyor.

Evet, Eli iyi. Ama Kaden'in de kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Eli dengesiz ve Jace de tahmin edilemez. İkisi de kaosun güçleri. Kaden ise tam tersi. O soğuk. Metodik. Ve aramızdaki en acımasız kişi.

Ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor.

Kendi savaşını kendisi verebilecek.

"Herhangi bir konuda desteğe ihtiyacın olursa bize haber ver," diyorum ses tonumu rahat tutarak. Çünkü Kaden aynı zamanda gururlu. Ve bölgeci.

Kaden bakışlarımla buluşuyor ve birkaç saniye öyle kalıyor. Sonra başını sallıyor. İçimde bir rahatlama hissettim. Bu yorumu kastettiği şekilde yorumladı. Gerçek bir teklif olarak, kendi becerilerine bir meydan okuma olarak değil. Çünkü Petrov'larla boyundan büyük bir işe kalkışırsa, egosunun büyük bir darbe aldığını hissetmeden bunu bize söyleyebilmesini istiyorum. O, Jace ve Eli her açıdan benim kardeşlerim ve her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız.

O kusursuz çekim gücü aniden beni kendine çekiyor.

Bakışlarım kapıya yöneldi.

Bir saniye sonra Isabella eşikten içeri giriyor. Bakışları o hesaplı, rahat tavırla odada geziniyor, bunun tehditleri taradığı anlamına geldiğini biliyorum. Beni gördüğünü biliyorum, ama tezgahlardan birine doğru yürüyüp yiyecek bir şeyler alırken görmemiş gibi yapıyor. İş bittiğinde hemen arka taraftaki boş masalardan birine yöneliyor.

Hayır, o kadar kolay kaçamayacak.

"Isabella," diye sesleniyorum.

Kantinin yarısı sessizliğe gömülür.

Etrafımızdaki masalarda oturanlar dönüp bana ve şu anda yerde donmuş bir şekilde duran Isabella'ya bakarken kıyafetler hışırıyor ve sandalyeler yere sürtünüyor. Omuzları gergin. Duruşu sertti. Hatta

Odanın diğer ucunda, ondan yayılan paniği neredeyse hissedebiliyorum. Herkesin ilgi odağı olmaktan gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?

Sonra iyileşir.

Yüzünde sık sık arkasına saklandığı o utangaç ve hafif mahcup maskeyle masamıza doğru dönüyor ve bana ne istediğimi sorar gibi belirsiz bir gülümseme veriyor. İki parmağımı ona doğru seğirtiyorum. Bize doğru ilerlemeye başlamadan önce bakışlarını bir o yana bir bu yana çeviriyor. Öğrencilerin geri kalanı onun her hareketini izliyor.

Beklenti, şimdi sessiz olan odanın içinde sis gibi asılı duruyor. Herkes muhtemelen onu aşığışılammamı ya da bir şekilde cezalandırmamı bekliyor.

Ama masamıza ulaştığında, Jace'in yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur."

Bize en yakın masalardaki bazı insanlar şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Odada yumuşak bir şaşkınlık mırıltısı dalgalanıyor. Sanki bunun bir numara olup olmadığını görmek için bekliyorlarmış gibi, hepsi Isabella'nın tepsisini bırakmasını ve sonra karşımdaki sandalyeyi çekip oturmasını izliyor.

Başka bir şey olmadığında, herkes isteksizce öğle yemeğini yemeye geri döner.

"Teşekkürler," diyor Isabella ve sonra üçümüz arasında kararsız bir bakış fırlatıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum umursamaz bir omuz silkmeye. "Arkadaşların varken neden yalnız oturasın ki?"

"Arkadaşlar." Kelime dilinde garip bir şekilde garip geliyor. Sanki daha önce hiç söylememiş gibi. "Doğru. Tabii."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Biz arkadaş değil miyiz?"

"Elbette," diye aceleyle bastırıyor. Yüz hatlarına yine o utangaç özür dileyen maske yerleşiyor. "Özür dilerim, ben-"

"Pekâlâ," diye araya giriyor Kaden. "Artık *arkadaş* olduğunuza göre, temel kuralları belirlememe izin verin."

Elindekileri yere bırakıp soğuk gözlerini Isabella'ya dikeyyor. Isabella onun bakışlarını karşılamak için hafifçe dönerken gerçek bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtıyor. Kaden'in elinde bir bıçak beliriyor, düzgün bir bıçak.

Bıçağı kullanarak, Isabella'nın bakışlarını sert gözlerle tutarken bana doğru hareket ediyor. "Eğer ona zarar verirsen..." Bıçağı kaydırır ve onun yerine kadına doğrultur. "Seni öldüreceğim."

"Kaden," diye inliyorum.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Isabella'nın sahte kişiliğinin ardındaki gerçek suikastçıyı tehdit etmek için Isabella ve benim sözde çıkıyor olmamızı bahane olarak kullanıyor. Eğer rol yapmayı bırakıp gerçekten peşime düşmeye karar verirse, Kaden onu olabildiğince acı verici bir şekilde öldürmeyi hayattaki görevi haline getirecek. Ve tüm bunlar satır aralarında ve 'artık çıktığın için onun duygularını incitirsen, seni mecazi olarak bitiririm' bahanesi altında iletiliyor.

Zekice.

Ve son derece gereksiz.

Gerçi geçen yıl Eli ile birlikte olduklarında Raina'ya da aynı şeyi yaptığımız için pek şikayet edemem sanırım.

"Eğer *ona* zarar *verirsem*," diye cevap verir Isabella, sesi kuşkuludur.

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki Kaden'e yöneltmek üzere olduğum bir sonraki protestoyu unutuyorum. Ağzımı kapatarak bakışlarımı tekrar Isabella'ya kaydırıyorum.

Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle Kaden'e bakıyor. "Son üç haftayı beni pusuya düşürerek, bana saldırarak ve canıma okuyarak geçirdiği kısmı kaçırdın mı?" Kollarını kavuşturarak Kaden'in vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bazı bölümlerinde senin de orada olduğunu düşünürsek, bu oldukça şüpheli."

Dudaklarıma yayılan bir sırıtmayı durdurmak için her şeyimi harcıyorum.

Isabella ile ilk tanıştığımda, onun utangaç, zayıf ve özür dileyen sahte versiyonu her zaman gösterdiği tek şeydi. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, bu versiyonunu daha fazla göstermeye başladı. Ağzı bozuk, alaycı versiyonunun gerçek versiyonu olduğuna eminim.

Acaba bunu yaptığının farkında mı?

İlk başta, ağzından çıkan her şey o sahte karaktere sadık kaldı. *Lütfen. Özür dilerim. Bana zarar verme. Sen bir Avcısın, bu yüzden bana ne istersen yapmana izin vereceğim.*

Ama sonra o iğneleyici yorumlar ağzımdan kaçmaya başladı. Birbiri ardına.

Ne kadar da mafyasın.

Tam bana göre bir cuma gecesi.

Ve şimdi, gerçek o, o demir gibi sağlam maskenin altından giderek daha sık kaçıyor.

Umarım farkına varmaz. Çünkü ben onun bu halini seviyorum.

"Hayır, o kısmı kaçırmadım," diye yanıtlıyor Kaden, ona o psikopat gülümsemelerinden birini göstererek. "Diyorum ki, *bu* rahat bir plaj gibi hissettirecek

Kardeşıme zarar verirsen yapacaklarımın yanında tatilin lafı bile olmaz."

Jace omuz silkiyor ve başparmağını Kaden'e doğru kaldırıyor, tembel bir kibir timsali, ama Isabella'ya bakarken gözleri sertleşiyor ve ekliyor, "Ne dediyse o."

"Vay canına. Tamam. Mesaj alındı." Her ikisine de beklenti dolu bir bakış atmadan önce ellerini sahte bir teslimiyet gösterisiyle havaya kaldırıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Kaden.

Ve sonra çok kapsamlı ama yine de masum görünen bir sorgulamaya başlar. Sanki sadece kardeşinin çıktığı kızın iyi bir insan olduğundan emin olmak istemektedir. Ancak önemsiz görünen her sorunun ardında gizli katmanlar vardır.

Her birine cevap verirken onu izliyorum. Yüzünü, ses tonunu, sözlerini inceleyerek onu bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyorum. Ama her şey bana restoranda söyledikleriyle ve ayrıca bana söylemediği ama daha önce onun hakkında talep ettiğim arka plan bilgilerinde okuduğum her şeyle tam olarak örtüşüyor.

Tek bir tutarsızlık bile yok.

İnanılmaz bir şey.

Nereden geldiğini ve nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum. Herkesin kıyafet değiştirdiği kadar kolay kimlik ve kişilik değiştirebilen birine nasıl dönüştüğünü.

Bu düşünceler aklımdan geçerken göğsümde soğuk, yapışkan bir his yayılıyor.

Çünkü iş başa düştüğünde ben de tamamen aynı değil miyim?

OceanofPDF.com

ISABELL A

T Arabamdan dışarı adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Havada bir yük var. Sanki dünya şiddetli bir fırtınadan önce nefesini tutuyormuş gibi.

Buzun damarlarımda zehir gibi yayılmasına neden oluyor.

Sonunda beni buldular mı? Tüm önlemlerime rağmen Barışın Elleri sonunda beni bulmayı başardı mı?

Girmiş olamazlar. Daha dün iletişimimi kontrol etmek için şehre gittim ve bağlantılarım eski meslektaşlarımdan eyalete girdiğine dair hiçbir belirti bulamadı.

Bakışlarımı otoparkın etrafında gezdiriyorum. Daireme ulaşmak için önce binanın etrafından dolaşmam gerekiyor. Tekrar arabama doğru bakıyorum. Belki de arabaya atlayıp kaçmalıyım. Çantamı alıp, Blackwater Üniversitesi ve Rico Morelli dikiz aynamda toz zerreciklerinden ibaret kalana kadar arabayı sürmeli, sürmeli ve sürmeliyim.

Başarabilir miyim?

Barış Elleri'nin asla bakmayı düşünmeyeceği başka bir yer var mı? Kaçış planımı yaptığımda, Blackwater Üniversitesi tüm kriterlerime uyan tek yerd. Neden Rico da burada olmak zorundaydı? Neden mükemmel kaçış planımı mahvetmek zorundaydı?

Panik kalbimde nabız gibi atıyor. Rico.

Eğer kaçarsam, o da beni kovalar. Saklanacak başka güvenli bir yerim yokken hem Barış Elleri hem de Rico Morelli tarafından avlanmaktan gerçekten kurtulabilir miyim?

Kahretsin, ben-

Gözümün ucuyla bir figür hareket ediyor. Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarparken, dövüş duruşuna geçerek etrafımda dönüyorum.

Sadece Mikhail Petrov ile karşılaşmak için.

İçime çöken rahatlama o kadar yoğun ki, boğazımdan kopmak üzere olan kahkahayı neredeyse durduramıyorum.

Barış Elleri değil.

Hoşnutsuz Ruslar. Normal küçük kan davaları olan normal insanlar. Suikastçılardan oluşan otoriter bir tarikat değil.

Yüzümdeki rahatlamanın bir kısmını göstermiş olmalıyım, çünkü Mikhail'in ifadesi kararıyor.

"Artık Avcılarla birlikte çalıştığın için dokunulmaz olduğunu mu sanıyorsun, ha?" diyor, sesine tehdit karışmış bir şekilde. "Tahmin et ne oldu? Tam tersi. Artık onlardan birisin, bu da onların tüm düşmanlarını miras aldığın anlamına geliyor."

Öfkeli bir iç geçirme dürtüsünü bastırırken, bir dahaki sefere Rico'yu gördüğümde ağzını burnunu kırmayı aklıma not ediyorum. Neden beni bütün kafeteryanın önünde böyle çağırmak zorundaydı ki? Bu sadece beni herkesin radarına sokmakla kalmadı, görünüşe göre bana yepyeni bir düşman grubu da kazandırdı. Sırf Avcıların masasına oturdum diye Petrovlar artık beni kendi iç savaşlarında intikam almak için kullanabileceklerini düşünüyorlar.

I oldu çalışıyor için kal Görünmez, için Siktir. Sake!

Bu o Blackwater'ın psikopat kralları tüm üniversiteye artık onlarla birlikte olduğumu göstermeye karar verince işler giderek zorlaşıyor.

Tanrılar kahretsin. "Kaden Alina'yla uğraşabileceğini sanıyor," diye

homurdanıyor Mikhail. "Bakalım nasıl

İyiliğimize karşılık vermemiz hoşlarına gidiyor."

Biz.

Evet, omzumun üzerinden bir bakış, küçük kardeşi Anton'un da arkamdan yaklaştığını doğruluyor. Kuzenlerini aramak için otoparkın geri kalanını da tarıyorum. Ama sessiz araba kalabalığının dışında üçümüz yalnızız.

İki rakip. İkisi de muhtemelen oldukça yetenekli. Görebildiğim kadarıyla uzun menzilli silahları yok. Yakın mesafe silahı da yok. Sadece iki adam ve yumrukları.

Elimden geleni yapabilseydim, bu dövüş birkaç dakika içinde biterdi. Ama sonuna kadar gidemem. Gerçek yeteneklerimi ortaya çıkarmadan olmaz.

Kahretsin, bu sinir bozucu olacak.

"Lütfen," diyorum ellerimi kaldırarak ve sesime bir titreme ekleyerek.
"Düşündüğün gibi değil. Ben-"

Mikhail bana saldırıyor.

İçgüdüsel olarak sıçrayıp hem onun hem de beni arkamdan yakalamaya çalışan Anton'un ellerinden kaçıyorum. İkisi de dönüp tekrar bana bakıyor ve biraz şaşkın görünüyorlar. Hay aksi. Reflekslerimi yavaşlatmalıyım.

"Lütfen," diye tekrarlıyorum geriye doğru çekilirken.

"Yapma-" Mikhail bana doğru savuruyor.

Bu kez kendimi yerimde kalmaya zorluyorum ve bunun yerine saldırıyı engellemek için bir kolumu yukarı çekiyorum. Yumruğu ön koluma çarpıyor ve kolumda bir acı dalgası yaratıyor. Kahretsin, çok güçlü.

Solumdan, Anton da bir yumruk için geri çekiliyor. Geldiğini görüyorum ama yine de geçmesine izin veriyorum.

Kaburgalarımın yan tarafına çarpınca bir of çektim. Kardeşi kadar güçlü değil ama yine de baş belası.

Ben Anton'un yumruğuyla yana doğru sendelerken, Mikhail yumruğunu çeneme indiriyor. Başım yana savruldu.

Hadi ama, surat olmaz. Bu çok kaba.

Bu dayağı bir an önce atlatmak daha iyi olacağından, Anton'un dizime attığı tekmenin geçmesine izin verdim. Bacağım bükülüyor ve tek dizimin üzerine yere çöküyorum. Sonra Mikhail'in göğsüme vurduğu tekmeyle kaburgalarımı zedelemeyecek kadar engelliyorum. Yine de gücü beni geriye doğru yuvarlıyor.

Sırtım yere çarpıyor ve daha inandırıcı olması için sesli bir of çekiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çok inandırıcı bir şekilde, iki arabanın arasındaki boş bir park yerine doğru sürünürken.

Petrov kardeşler beni takip ediyor, üzerimde yükseliyorlar.

Sonra Mikhail arkasına uzanır ve bir şey çıkarır. Çelik öğleden sonra güneşinde parlıyor.

Bakışlarım elindeki bıçağa takılınca damarlarıma soğukluk yayılıyor.

Lanet olsun. Bir bıçak işleri değiştirir. Ciddi şekilde yaralanmama izin veremem. Geriye doğru sürünmeye devam ederken, bakışlarımı soldan sağa kaydırıyorum. Ama yerde olduğum için tek görebildiğim yanımdaki iki araba.

Dikkat çekmeden biraz daha fazla beceri kullanabilir miyim? O piçin beni de kesmediğinden emin olacak kadar.

O lanet bıçağıyla kötü bir şekilde.

Ben bir karar vermeden Mikhail bana doğru hamle yaptı. Boğazımı ve göğsümü korumak için yana doğru yuvarlanıyorum ve bıçak bunun yerine kürek kemiğimi kesiyor. Derimde kısa bir acı patlaması oldu ama çok hafifti, bu yüzden bir sıyrıktan daha fazlası olamazdı.

Mikhail üstümden hüsrana dolu bir hırıltı çıkarıyor ve ardından botu göğsüme çarparak beni tekrar sırt üstü çeviriyor. Hızla aşağı inerek beni gömleğimin yakasından yakaladı ve yüzümü kendine yaklaştırdı. Bıçak diğer elinde parlıyordu.

"Bu acıtacak," diye söz veriyor. "Bu yüzden sana önerim-"

Bir an yüzüme tehditler savurdu. Sonra geriye doğru çekiliyor ve birkaç metre geriye fırlatılıyor. Anton kardeşine doğru dönüyor ama daha ağzını bile açmadan Jace solumdaki arabanın kaputunun üzerinden atlayarak geliyor ve ona çarpıyor. İkisi de diğer taraftaki arabaya çarpıyor.

Bakışlarımı tekrar Mikhail'e çeviriyorum ve Rico'nun onun üzerinde şeytanın ta kendisi gibi durduğunu görüyorum.

"Ona dokunma," diye homurdanıyor.

Mikhail, Kaden sağındaki arabanın arkasından görüldüğü anda ayağa fırlar. Sarışın Rus silahını sertçe kavırıyor. Güneş ışığı Kaden'in elinde döndürdüğü bıçakta parıldıyor.

Sonra etrafımda şiddet patlak verdi.

Rico, Kaden ve Jace'in iki Petrov kardeşle dövüşmesini izlerken, kendimi oturur pozisyona itiyorum ama şiddetli bir acıdan ziyade şoktan dolayı sert asfaltta oturmaya devam ediyorum.

Ve ne dövüş ama. Çok iyiler. Üçü de inanılmaz yetenekli, doğuştan yırtıcı hayvanların ölümcül zarafetiyle hareket ediyorlar. Aklımın bir köşesinde, bir noktada onlarla kendim dövüşmek zorunda kalırsam diye dövüş stillerini katalogluyorum.

Ama beyin kapasitemin büyük bir kısmı burada ne halt ettiklerini anlamaya çalışmakla geçiyor. Nerede olduğumu nereden biliyorlardı? Ve en önemlisi, neden müdahale ettiler?

Eğer Rico benim söylediğim kişi olup olmadığımdan emin değilse, sadece dövüşü izlemesi onun yararına olmaz mı? Nasıl tepki verdiğimi görmek için. Ne kadar iyi dövüştüğümü. Sonra da bu konuda benimle yüzleşir. Neden müdahale etsin ki? Hiç mantıklı değil.

Jace botunu karnına vurduğunda Anton'un ciğerlerindeki hava patlar. İki büküm olur, bu da Rico'ya açık bir atış şansı verir. Dirseğini Anton'un ensesine geçirerek Rus'un yere yığılmasını sağlar.

Kısa bir mesafe ötede, Kaden ve Mikhail bıçaklarıyla birbirlerine saldırıyorlar.

Dövüş bir dakika bile sürmedi. Ancak üçe karşı iki ve Rico ile Avcıların sahip olduğu saf beceri seviyesiyle, savaş neredeyse başlamadan bitmişti.

Anton inleyip halsizce kendini yerden kaldırmaya çalışırken Rico çenesini Jace'e doğru sallayınca Jace hemen eğilip Anton'u boğazından yakalar. Onu dizlerinin üzerine çeken Jace, Anton'u sırtını Jace'in bacaklarına dayamaya zorluyor. En genç Avcı elini Rus'un boğazında kilitli tutuyor.

Kendini Anton'un biraz arkasında ve sağında konumlandırırken Rico'nun tüm varlığından acımasız bir öfke damlıyor. Aşağı uzanarak genç adamın bileğini kavırıyor ve sonra kolunu yana doğru uzatacak şekilde kaldırıyor. Tutuşu hâlâ Anton'un bileğindeyken, çizmesini adamın dirseğinin arkasına yerleştiriyor. Sonra da bacağıyla ileri doğru itiyor.

Bir acı çığlığı havayı yarıyor.

Mikhail hemen durur ve sese doğru döner. Küçük kardeşini gördüğünde yüzündeki tüm renk silinir.

Rico acımasız gözlerle ona bakar.

Anton'un dirseğine daha fazla baskı uygularsa, kolunu ikiye ayıracak.

"Gerçekten, *gerçekten*, Isabella'nın peşinden gelmemeliydin," diyor

Rico. Adımı söyleme şekli ruhumda bir dalgalanma yaratıyor.

"Eğer ona zarar verirsen-" Mikhail hırıltılı bir sesle başlar.

"Talepte bulunabilecek bir konumda gibi mi görünüyorsun?" Rico onun sözünü keser.

Konuyu iyice vurgulamak istercesine botunu biraz daha aşağı itiyor.

Anton tekrar haykırır ve baskıyı hafifletmek için eğilmeye çalışır. Ama Jace elini boynuna dolayarak onu dik tutuyor. Rico tekrar hafifçe aşağı iterken Anton'un dudaklarından bir inilti daha dökülür.

Mikhail'e bakarken Rico'nun kaslı vücudunun her santimetresinden güç fışkırıyor. "Geçen yıl, küçük Anton senin adına merhamet diledi.

Şimdi sıra sende."

"Hayır," diye seslenir Anton. "Yapma-"

Jace adamın boğazını aniden sıkarak havasını ve cümlesinin geri kalanını keser.

Mikhail'in yüzünde öfke ve çaresizlik belirir.

"Dirseğini kırmamı ve kolunu kırmamı istemiyorsanız tabii," diye devam ediyor Rico. Başını eğerek, gerçekte olduğu gibi acımasız bir mafya varisi gibi görünüyor. "Kariyerinin bundan sonra toparlanabileceğini düşünüyor musun?"

Jace boğazını sıkarak elini hafifçe gevşetince Anton yerde soluk soluğa kalır.

Mikhail, Rico'nun gözleriyle tekrar buluşmadan önce kardeşine hızlıca bir bakış attı ve ardından Rusça uzun ve şiddetli bir küfür savurdu.

Rico'nun, Anton kulak zarını delecek kadar yüksek bir çığlık atana kadar botunu aşağı itmesini izlerken Kaden'in dudaklarına zalim bir gülümseme yayılıyor.

"Hayır!" Mikhail bağırır.

Rico botunu hareket ettirmeyi bırakıyor ama gözleri acımasızlığını koruyor. "Ne olacak, Petrov? Çünkü bugün burada bir şey kırılacak ve bu ya onun kolu ya da senin gururun olacak."

Her kelimesinden damlayan güç yüzünden hava titriyor gibi görünüyor.

"Diz çok," diye emretti Rico.

Mikhail'in mavi gözleri tekrar küçük kardeşine dikiliyor. Sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. Yanında Kaden cep telefonunu çıkarır ve onu çekmeye başlar. Gözlerinde soğuk bir eğlence dans ediyor.

"Yalvar," diye emrediyor Rico.

Mikhail yutkunurken ve "Lütfen" diye bastırırken yüzünde utanç parlıyor.

"Daha iyi."

"Lütfen Hunter. Sana yalvarıyorum."

"Ne için?"

"Merhamet."

Rico sadece sessizce ona bakar.

"Lütfen. Kardeşim için merhamet dileniyorum."

Kameranın arkasında, Kaden'in gülümsemesi genişler.

Birkaç saniye daha sessizlikten sonra Rico bana döndü. "Seni kesti mi? Bıçakla mı? Canını yaktı mı?"

Sıcak asfaltın üzerinde Mikhail'in mavi gözleri bana kayıyor. İkimiz de onun yaptığını biliyoruz. Ama bir şey söylemem için bana sessizce yalvardığını hissedebiliyorum. Rico'ya tekrar bakmadan önce bir saniye onun bakışlarını tutuyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Güzel." Mikhail'e geri döner. "Şanslısın. Tam da Kaden'den intikam için vücudundan bir parça et koparmasını isteyecektim ama görünüşe göre artık bundan kurtulacaksın."

Mikhail'in gözleri bir anlığına bana kaydı. Ve Petrov'larla bir ateşkes yaptığımı biliyorum. Avcılarla olan savaşlarında ne olursa olsun, bir daha benim peşime düşmeyecekler. Çünkü Mikhail artık bana borçlu.

Ve bunun için şükürler olsun. Zaten yeterince düşmanım var.

"Ama şunu bil," diye devam ediyor Rico. "Eğer Isabella'nın peşinden bir daha gelersen, seni öldürürüm."

Anton'un dirseğine biraz daha baskı uygulayarak acı içinde bağırmasına neden olur, sanki konuyu iyice vurgulamak ister gibidir.

Tüm şiddetine rağmen mideme bir sıcaklık yayılıyor.

Bunun bir kısmı, Rico'nun mafya prensi gibi davranıp düşmanlarını diz çöktürüp merhamet dilenmeye zorladığında ne kadar ateşli olduğu için tamamen cinsel bir ateş.

Ama geri kalanı başka türlü bir sıcaklık. Tanıdık olmayan bir şey. Ve birinin arkamı kolladığını fark etmekten geliyor.

Elbette birçok grup suikastında yer aldım. Rico'yu öldürmem gereken gece yaptığımız gibi. Ama işler sarpa sararsa, herkes kendi başının çaresine bakar. Barış Elleri'ndeki hiç kimse, etrafları sarılmış ve sayıca azlarsa kalıp bir başkasına yardım etmeyi düşünmez bile. Ya kendi başınıza hayatta kalacak kadar beceriklisinizdir ya da ölürsünüz. Destek yok. Silah arkadaşı yok. Sadece ne pahasına olursa olsun yerine getirilmesi gereken bir görev var.

Ama burada Rico, Jace ve Kaden bana yardım etmeye geldiler. Bana destek olmak için. Buna ihtiyaçları yoktu. Sahip olmamam gereken becerilerimle Petrov'ları döverek kendimi suçlamadan önce beni kurtarmaları kesinlikle çıkarlarına hizmet etmiyordu. Ama yine de yaptılar.

Yine de arkamı kolladılar.

Ve bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim.

RICO

O Petrov kardeşler nihayet gözümün önünden kaybolduktan sonra Kaden ve Jace'e dönüyorum. "Sizinle evde buluşuruz."

Bana başlarını sallamadan önce Isabella'ya bir bakış attılar. Sonra arabalarımızı bıraktığımız yere doğru binanın etrafında dönmeye başladılar. Gitmelerini izlemiyorum. Onun yerine, gözlerim doğruca Isabella'ya gidiyor.

Hâlâ iki arabanın arasındaki boş park alanında yerde oturuyor. Çenesinde birinin ona vurduğunu tahmin ettiğim kırmızı bir iz var, ama bunun dışında zarar görmemiş gibi görünüyor.

Ama yüzündeki ifade farklı şeyler söylüyor. Şok olmuş gibi görünüyor.

Ya da en azından benim bulabildiğim en iyi tanım bu. Orada öylece oturmuş, Mikhail ve Anton Petrov'un biz gitmelerine izin vermeden önce diz çöktükleri yerlere bakıyordu. Yüzünde garip, şaşkın bir ifade vardı.

Bir anlığına, içindeki o şüphe çekirdeği yeniden canlandı. Eğer o geceki suikastçı gerçekten o olsaydı, böyle bir pusuyla şoka girmezdi.

O şüphe titreşimini yine bastırdım. Başka bir şeyden kaynaklanıyor olmalı.

O hâlâ hiçbir şeye bakmazken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yanına çömeliyorum.

Kollarımı sırtının ve bacaklarının altından geçirip onu kollarımın arasına aldığım da bakışları nihayet bana geri dönüyor. Yüzündeki şaşkınlık inanılmaz derecede büyüyor.

"Bekle, sen ne...?" Cümleyi nasıl bitireceğini bilemiyormuş gibi sözünü kesiyor.

Onu evin etrafında dolaştırmaya ve apartmanın ön kapısına doğru götürmeye başladığımda benden yere, otoparka ve sonra tekrar bana bakıyor. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum. Sonunda gözlerindeki şaşkınlık geçiyor ve bana bakıyor. Ve bu sefer, fırtına gibi esen gözlerindeki ifadeyi hiç okuyamıyorum.

"Sorun değil," diyor. "Beni yere bırakabilirsin. Yaralı değilim. Kendi başıma yürüyebilirim."

Gözlerine bakarak ona alaycı bir sırıtma yapıyorum. "Oh, hadi ama. Böylesine kahramanca bir kurtuluş gerçekleştirdikten sonra, beni hayalimdeki Beyaz Atlı Prens rolünü tamamlama ve genç kızı güçlü kollarımla güvenli bir yere taşıma şansından gerçekten mahrum mu bırakacaksın?"

Göğsünden bir kahkaha kopar. Gerçek, hakiki bir kahkaha. O da benden daha çok şaşırılmış görünüyor. Bir an için gözlerini kırıştırarak kendi göğsüne bakıyor ve sanki kendi izni olmadan nasıl böyle bir ses çıkarmayı başardığını anlamıyormuş gibi rahatsız edici vücut parçasına bakıyor.

Sonra kafasını temizlemek istercesine kısa bir süre sallıyor.

Hafifçe kayarak kollarıma daha sıkı yerleşirken kalbim tekliyor.

Başını kaldırıp bana baktığında dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Ve yemin ederim, bu da gerçek.

"Demek Beyaz Atlı Prens olmayı hayal ettin, ha?" diyor, sesinde nazik bir alay notası var.

"Hayır." Ona sırıtıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım Kötü Kraliçe olmayı tercih ederdim. Siyahlar giymek, zehirli elmalar dağıtmak ve sonra pelerinimi dramatik bir şekilde süpürerek ortadan kaybolurken kıkırdamak çok daha eğlenceli görünüyor."

Tekrar gülüyor. Ve sonra göğsüne bir bakış daha atıyor. "Sen kim olacaksın?" Bizi binaya götürürken ve merdiven boşluğuna doğru.

Bana bakarken kaşları hafifçe çatılıyor.

"Pamuk Prens'lerden mi?" Merdivenleri çıkmaya başlarken açıklıyorum.

"Oh, uhm, bilmiyorum." Tekrar kaşlarını çatıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Hiç izlemedim."

"Ciddi misin?"

"Evet."

Sahte çocukluğu hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, bu hiç de olası görünmüyor. Ama bu konuda ısrar etmiyorum.

Ancak o da bunun farkına varmış gibi görünüyor çünkü konuyu hızla değiştiriyor. "Bana saldırdıklarını nereden biliyorsun? Sokaktan otoparkı göremezsin."

"Petrov ikizleri. Biz dışarı çıktığımızda okulun dışında pusuya yatmış bizi oyalamaya çalışıyorlardı. Bunu sebepsiz yere yapmazlardı, biz de onları köşeye sıkıştırdık. Ne halt ettiklerini anlatmaları için onları *ikna* etmek uzun sürmedi." Bakışlarım çenesindeki kırmızı lekeye kayıyor ve içimde bir parça pişmanlık titreyiyor. "Yine de sanırım çok uzun sürdü. Daha başlamadan durdurmak için buraya zamanında gelemediğimiz için üzgünüm."

Sanki samimi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi yüzümü inceliyor. Samimiyim. O da bunu anlamış gibi görünüyor çünkü bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sorun yok. Bu senin hatan değil."

Ama öyle. Çünkü ona bugün öğle yemeğinde bizimle oturmasını söyleyen bendim, bu yüzden o lanet Petrov kardeşler onun peşinden gelmeye karar verdiler. Suçluluk ve öfke karışımı bir duyguyu yutuyorum ve onun kapısına yaklaşırken konuyu değiştiriyorum.

"Anahtarlarına ulaşabiliyor musun?" Ben soruyorum.

Onları cebinden çıkarıyor. Kolumu hafifçe kaydırarak elinden alıyorum. Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Gerçekten kendi başıma yürüyebiliyorum, biliyor musun?" diyor. "Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Ama onu yere bırakmadım. Onun yerine kapının kilidini açıp onu dairesine taşıyorum.

Pencerelerden içeri süzülen altın renkli öğleden sonra güneşi oturma odasını aydınlatıyor ve ben odanın içinde yürüyüp onu beyaz kanepeye yatırıyorum. Sonra nihayet kollarımı geri çekiyorum.

Kürek kemiklerini destekleyen ön kolum kıpkırmızı olunca donup kalıyorum. Kıpkırmızı lekeye bakınca ne olduğunu çok iyi anlıyorum. Kan.

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Bana yalan söyledin."

Yüzünde özür dileyen bir ifade belirirken yüzünü buruşturuyor. "Evet."

"Lanet olsun. Mikhail'i bir daha gördüğümde-"

"Yapma," diye araya giriyor ve bana yalvaran bir bakış fırlatıyor. "Hıncını sadece benden çıkarır."

"Hayır, yapmayacak. Çünkü onu öldüreceğim."

"Lütfen. Sadece... bırak gitsin."

Mikhail'i avlamak ve ölmek için yalvarıncaya kadar onu parçalamak için elimi esnetiyorum. Ama Isabella'nın yüzündeki yalvaran ifade beni durduruyor. Petrov'larla olan savaşımıza gerçekten dahil olmak istemiyor. Ben de onu bu işin içine çekip hedef haline getirmek istemiyorum.

"Peki," diye zorladım. "Bunu görmezden geleceğim. *Eğer...*" Bu pazarlığın çok koşullu doğasını vurgulayarak başlıyorum, "en azından yarayı kapatmama izin ver." Yarı kızgınlık, yarı eğlence gibi görünen bir ifadeyle gözlerini deviriyor.

"Peki." Sonra çenesini odanın mutfak tarafına doğru salladı. "İlk yardım çantası lavabonun altındaki dolapta."

Ona başımı salladıktan sonra geri dönüp ön kapıyı kapatıyorum ve belirttiği dolaba gidiyorum. İlk yardım çantasını aramama bile gerek yok. Hemen yan tarafta. İnsanların sahip olduğu normal ev çantalarından biri. Başka bir yere sakladığından emin olduğum gizli bir suikastçıya uygun kapsamlı bir ilk yardım çantası değil. Çıkıyorum ve tekrar düzelerken dolabın kapağını kapatıyorum.

Isabella'nın yüzüne döndüğümde, kanepede oturmuş beni izliyordu. Bakışlarım giydiği dar siyah tişörtlü kayıyor.

"Tişörtünü çıkarman gerekecek," diyorum, kelimeler planladığımdan biraz daha tereddütlü çıkıyor.

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce vücuduna bakıyor ve yemin ederim yanaklarına bir sıcaklık yayılıyor. "Ah. Doğru."

Gömleğinin eteğinden tutup başının üzerine çekiyor. Sonra katlıyor ve kanepenin önündeki soluk ahşap masanın üzerine koyuyor. Yapmamam gerektiğini, bunun sadece bela getireceğini biliyorum ama bakışlarımı tekrar vücudunda gezdiriyorum.

Şu anda üzerinde sadece siyah dantelli bir sütyen ve kalçalarının üst yarısını zar zor kapatan bir kot şortla oturuyor. Sikime kan hücum ediyor. Sütyenin içindeki göğüslerinin kıvrımı, biçimli omuzları ve bacaklarıyla birleşince vücudu yumuşak ve sertin mükemmel bir karışımı haline geliyor.

Kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Odaklan, lanet olsun.

Bu sefer yanaklarında biraz kızarıklık gördüğümü biliyorum. Kahretsin, yüzünden belli oluyor muydu?

Ancak ben daha ne olduğunu anlayamadan Isabella koltuktaki pozisyonunu değiştiriyor ve bana arkası dönük bir şekilde dönüyor. Ben de koltuğa oturdum.

beyaz minderi yanına koyuyorum. İlk yardım çantasını önümdeki alçak masanın üzerine koyduktan sonra geri dönüp kürek kemiğindeki kesigi inceliyorum.

Çok sık bir kesik ve kanaması neredeyse durdu ama yine de onu gördüğümde içimi bir öfke kaplıyor. Tek yapmak istediğim Mikhail'in peşine düşmek ve döktüğü her damla kanın bedelini ona on katıyla ödetmek. Ama yapamam. Isabella'yı tekrar ateş hattına atmadan olmaz.

Göğsümün içinde bir şey sönüyor.

İşte bu yüzden kimsenin bana yaklaşmasına izin veremiyorum. Neden korkuyorum

o.

Çünkü bana yakın olan herkes sonunda zarar görüyor. Önce Eli oldu.

Bunu düşünmek bile kalbimi parçalıyor.

Eli. Kan hariç her şeyde kardeşim. Büyüdüğümde her türlü pisliğin içine birlikte giriyoruz. Ve birlikte bir boktan kurtulmak da.

Diğer hafta sonları gibiydi. Bizim evde, benim odamda uyuyordu çünkü ben onun her zaman uyuduğu yatakta çoktan sızmışım. Ve sonra geldiler. Benim

için orada olan ama onun yerine onu kaçırılar. Onu esir tuttular, işkence ettiler ve aklı başından gidene kadar aşağıladılar. Ve o ben olmalıydım. Lanet olsun, ben olmalıydım.

Ben!

Ondan birkaç yıl sonra suikastçılar geldi. Ailemi öldürdüler ama benim yaşamama izin verdiler.

Şimdi de Petrovlar, sırf biz öğle yemeği yerken onu masamıza oturmaya davet ettiğim için Isabella'nın peşine düştüler.

Etrafımdaki herkes zarar görüyor. Ben olduğum için, bana yakın olan insanlar her zaman tehlikede olacak. İşte bu yüzden başka birini, normal birini asla bu kanlı dünyama sürükleyemem.

"O kadar kötü, ha?" Isabella diyor ki. "Kahretsin, bugün öleceğimi bilseydim, bir vasiyetname yazardım. Ama ne yazık ki artık çok geç, sanırım."

Şaka yollu sözleri beni kasvetli düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve kıkırdıyorum. "Pekâlâ, sakın ol bakalım ukala."

Hiçbir şey söylemiyor ama sırtı bana dönük olsa bile gülümsediğini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Küçük bir şişe antiseptik ve birkaç parça pamuk çıkarırken ilk yardım çantasındaki malzemeler hışırıyor ve tıkırdıyor. Üzerine biraz sıvı döktükten sonra yarasının üstüne sürüyorum.

Bu tür bir madde bir yaraya uygulandığında acıtıyor ama Isabella ırkılmıyor bile. Hiç tepki vermiyor.

Sanki o da bunu fark etmiş gibi, iki saniye geç olmasına rağmen dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor. Bu konuda yorum yapmıyorum.

Onun yerine, vücudundaki eski yara ve yanık izlerine bakarken içimde acı ve öfke parlıyor. Eğer ona bunu yapanı bir gün yakalarsam...

"Orada yara bandı ya da başka bir şey olmalı," diyor Isabella.

Yeterince büyük bir yara bandı bulana kadar çantayı karıştırmadan önce kurumuş kanı silmeyi bitiriyorum.

Saçları sadece omuzlarına kadar uzanıyor olsa da, kendimi parmaklarımı saçlarının kenarından çekerek onları yolumdan iterken buluyorum. Parmaklarım hafifçe tenine değdiğinde vücudunda bir ürperti dalgalanıyor. Bunun aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyorum ama yine de saçlarını kenara çekmek için acele etmiyorum. Sonra parmaklarımı kürek kemiğinden aşağı, yarasına doğru çekiyorum.

Yara bandını taktıktan sonra kenarlarını çiziyorum. Yerinde kalacağından emin olmak için. Ve çünkü ellerimi henüz geri çekemiyorum. Kendimi tamamen kaptırmış bir halde parmaklarımla kürek kemiğinin kenarını çiziyor, ardından omurgasından aşağıya doğru iniyorum.

Tenine dokunduğumda
karıncalanıyor.

Yutkunuyorum. Sertçe.

Lanet olsun, bu lanet olası suikastçinin nesi var da tüm ihtiyat ve mantık duygularımı bir kenara atasım geliyor?

O bir düşman. Bana bilmek istediklerimi söylemesi için kandırmaya çalıştığım bir hedef. Başka bir şey değil.

O tehlikeli biri.

O çok tehlikeli.

Yine de tek istediğim ellerimi vücudunda gezdirmek, o yalancı dudaklarının tadına bakmak ve ölümcül bedeninden zevk alırken ismimi inlediğini duymak.

Neden beni böyle etkilemek zorunda?

Neden beni daha az boş hissettirmek zorunda? Neden beni daha gerçek hissettirmek zorunda? Neden bana *hissettirmek* zorunda?

Ben bunu yapamam. Bunu yapamayız. Bu çok tehlikeli. O çok tehlikeli. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Onun benim düşmanım olduğunu kendime hatırlatmalıyım. Ailemi öldüren grubun bir parçası. Bu

geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşmak olur. Ailemin katiliyle yatamam.

Aileni o öldürmedi, diye fısıldıyor zihnim bana. *O senin hayatını kurtardı.*

Onu engelliyorum. Hayır. Çok tehlikeli. Çok tehlikeli.

Aniden geri çekilerek ellerimin sırtından düşmesine izin

verdim. Tam ayağa kalkıp gitmek üzereydim ki arkasını döndü.

Ve o mavi-gri gözler beni olduğum yere hapsediyor.

Çünkü onlarda, kendi ruhumu paramparça eden çaresizliğin aynısını görüyorum. İkimizin de sürdüğü sahte hayatlarda senaryo gereği bir rol oynamak yerine bir dakikalığına da olsa canlı ve gerçek hissetmek için duyduğum o çaresiz ihtiyacı.

Ellerimi saçlarının arasına sokup dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bir tahta gibi sertleşiyor.

Öpüşmeyi keserek geri çekiliyorum. "Özür dilerim," diye geveliyorum.

Kendi aptallığım karşısında başımı sallayarak hızla ayağa kalktım ve gitmek için döndüm.

Ama ben bunu yapamadan eli dışarı fırlayıp bileğimi sarıyor, geri çekilmemi durduruyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor.

Neredeyse gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyorum. Sanki o da benim gibi kendi duygularıyla aynı savaşı veriyor. Parmakları bileğimin etrafında sıkıca kilitli duruyor. Ben sadece ona bakıyorum, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor.

Bu çelişkili duygular gözlerinin arkasında savaşmaya devam ederken titreyen bir nefes alıyor. Diğer elini tereddütle yüzüne doğru uzatarak parmaklarını kendi dudaklarının üzerine götürüyor. Birkaç dakika önce benimkilerin bastırıldığı yere.

Sonra gözlerinde tam bir kararlılık alev gibi parlıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

ISABELL A

M Belki de bir pusuyu bilerek kaybetmek zorunda kaldığım için sinirlendiğimdendir. Ya da köşemde birinin olmasını sevdiğimi fark ettiğim için sarsıldığımdandır. Arkamı kollayan biri. Ya da Belki de ikimiz de sahte hayatlar yaşadığımız ve bir kez olsun gerçek bir şeye ihtiyacımız olduğu içindir.

Çünkü Rico'nun rolümü bir an bile yutmadığını artık biliyorum. Kim olduğumu çok iyi biliyor. Az önce yaşadığı içsel savaş yüzünden okunuyordu. Bu da demek oluyor ki beni gardımı düşürmek için çarpık bir yol olarak öpmedi. İsteddiği için yaptı, yapmaması gerektiğini bilse bile.

Ailesini öldüren grubun bir parçası olan bir suikastçı olduğumu biliyor. Ve hala bunu yapmak istiyor. *Hâlâ* beni istiyor.

Muhtemelen aynı sebepten dolayı, aptalca ve çok tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen ruhumun her zerresiyle bunu ben de umutsuzca istiyorum.

O benim gerçekte kim olduğumu biliyor. Ben de onun gerçekte kim olduğunu biliyorum. O benim bildiğimi biliyor. Ben de onun bildiğini biliyorum.

Birbirimizle konuşurken ağzımızdan çıkan neredeyse her kelime yalan olsa da, Kaden ve Jace dışında tüm bu kampüste hakkımızdaki gerçeği bilen sadece iki kişiyiz. Bunu birbirimize asla itiraf edemeyiz. Ama bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey bunun gerçek olması. *Biz gerçeğiz.*

Onu kendime doğru çekerken dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Bileğini bırakarak ellerimi boynunun arkasına doluyorum ve beni şok eden, kalbimin bir anlığına durmasına neden olan öpücüğüne karşılık verirken onu sıkıca kendime çekiyorum.

Dizini kanepenin kenarına, bacaklarımın arasına dayıyor ve beni derinden öperken ellerini saçlarımda gezdiriyor. Şiddetle. Sanki bunun için yıllarca beklemiş gibi.

Ellerimi boynundan aşağıya, göğsüne doğru çekiyorum. Parmaklarımı pantolonunun üst kısmında gezdirmeden önce karın kaslarının keskin kenarlarında gezdirirken boğazından alçak bir gümbürtü geliyor. Ellerimi gömleğinin koyu renkli kumaşının altından geçirip karnına doğru itmeye başlıyorum. Teni avuçlarıma karşı yumuşak ve sıcak.

Göğsüne ulaştığımda, yemin ederim kalbinin elimin altında çarptığını hissedebiliyorum. Bu benim kalbimin atmasına neden oluyor.

Rico öpüşmeyi keser.

Kafam karışmış bir halde göz kırpyorum, ancak bunu gömleğini sonuna kadar çekip başının üzerinden geçirmek için yaptığını fark ediyorum. Gömleği bir kenara fırlatırken havada dalgalanıyor.

Yarı çıplak vücuduna bakarken içimde bir sıcaklık birikiyor. Sert göğsüne. Elini esnettiğinde kollarındaki kasların nasıl değiştiğine. Dilimle izlemek istediğim o belirgin karın kaslarına. İtalyan köklerine ihanet eden bronz tenine, ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim siyah saçlarına ve bana bakarken ihtiyaçla yanan sıcak kahverengi gözlerine.

Lanet olsun, bu kadar seksi olmak yasadışı olmalı.

Gözlerini bana kilitlediğinde bakışları benimkilere saplanıyor. "Pantolonunu çıkar."

Kelimeler havada bir şok dalgası gibi titreşiyor. Bu bir rica değil. Bu bir emir. Ve amımın zonklamasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Arkama uzanarak sütyenimin düğmelerini açıyorum ve kot şortumun düğmelerini açmaya başlamadan önce yanımdaki beyaz minderlere atıyorum. Fermuarı indirdikten sonra kanepeye uzanıyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, böylece hem şortumu hem de külotumu aşağı itebiliyorum.

Rico giysileri tutup üzerimden son bir kez çekmeden önce kalçalarımın yarısına kadar inmiştim. Onları gömleğinin bulunduğu yerin yanındaki pürüzsüz ahşap döşeme tahtalarına fırlatıyor. Kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı iterek, tekrar oturma pozisyonuna geçmek için hareket ediyorum.

Rico bir elini göğsüme koyuyor ve beni tekrar kanepeye itiyor.

Dizlerimin arkasından tutup bedenimi daha yakına çekerken dudaklarımdan bir feryat dökülüyor. Kalçalarım kanepenin tam kenarına geldiğinde, onun güçlü

Elleri yukarı doğru kayıyor. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak bacaklarımı iki yana açıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Hayatım boyunca bu güzel mafya prensinin önünde kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Alçak ve karanlık bir ses çıkarıyor, yanaklarımın kızarmasına neden olan bir onay sesi.

Tam ne yaptığını görmek için başımı kaldırmak üzereydim ki aniden dilini ağıma doğru çekti.

Damarlarımda şimşekler çakarken koltuktan doğruluyorum.

Nefes nefese başımı aşağı eğiyorum ve Rico'yu yerde, bacaklarımın arasında diz çökmüş halde buluyorum. Dudaklarında hınzır bir gülümseme var ve beni bir saniye izlerken gözleri muziplikle dans ediyor. Sonra dilini tekrar ağıminin üzerinde gezdiriyor ve klitorisimin etrafında döndürüyor.

Boğazımdan sızlanma ile inleme arasında bir şey kaçıyor. Rico dilini klitorisimin etrafında ustalıkla gezdirirken, başımı tekrar kanepenin minderlerine atıp yumuşak kumaşa doğru kıvraniyorum.

Zevk içimde bir fırtına gibi kopuyor. Dişleriyle klitorisimi ısıyor.

Ellerim aşağıya iniyor, saçlarının arasından kayıyor ve ipeksi bukleleri sertçe kavıyor. Kahretsin, hayal ettiğim kadar yumuşak hissettiriyor.

Göğsünden karanlık bir kahkaha yükseliyor. Sıcak nefesi hassas tenimi okşuyor ve acınası bir inilti daha çıkarıyorum.

Klitorisimi ağzına alıyor, dudaklarının arasında yuvarlıyor. Saçlarını sıkıca kavıyorum. İçimdeki gerilim artıyor.

"Rico," diye nefes nefese kaldım.

Ama bana hiç merhamet göstermiyor. Sadece ağzını çalıştırmaya devam ediyor, beni o tatlı serbest bırakmaya doğru daha da yaklaştırıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kanın kulaklarıma çarptığını duyabiliyorum. Tekrar minderlerin üzerinde kıvraniyor, içimde sıkışıp kalan korkunç gerilimin bir kısmını hafifletmek için kalçalarımı oynatıyorum.

Rico kalçamı tutarak beni hareket etmemeye zorluyor.

Küçük bir inilti çıkarıyorum. Sanki paramparça olacmışım gibi hissediyorum. "Rico," diye inliyorum.

"Lütfen."

Dudakları ve diliyle kombine bir hareket yapıyor. Zevk vücuduma yayılıyor.

Uzuvlarımla serbest kalmasıyla tekrar koltuktan doğruluyorum. Boğazımdan soluksuz bir çığlık kopuyor. Saçlarını sıkıca kavradım, geriye doğru yığıldım.

Rico ağzını çalıştırmaya devam ederek orgazmımı uzatırken minderlerin üzerine uzanıyorum. Bacaklarım titriyor ve içimdeki her sinir elektrikle titreşiyormuş gibi hissediyor.

Son dalgaları da söndüğünde, öylece uzanıp göğsüm kabarırken beyaz tavana bakıyorum.

"Siktir, boşaldığında gerçekten muhteşem oluyorsun," diyor Rico, sesi alçak ve sert çıkıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi dirseklerime kadar itiyorum ve Rico'nun bana düş odasında baktığı gibi baktığını görüyorum. Sanki şimdiye kadar gördüğü en muhteşem şeymişim gibi.

"Ben de aynısını söyledim." Pantolonundaki şişkinliğe sert bir bakış attım. "Ama hâlâ boşaldığını görmedim."

Ayağa kalkarken ağzından bir sırtış yayılıyor. "Tekrar gitmek ister misin, ha?"

"Sence memnun görünüyor muyum?"

Gözleri parlıyor. "Bu bir meydan okuma mı?" "Evet."

"Güzel. Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Eğilip kollarını altımdan geçiriyor. Beni koltuktan kaldırıp yatak odama doğru yürümeye başladığında bacaklarımı beline doluyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına kilitliyorum.

Yolun yarısında ağırlığımı değiştirerek kendimi onun sert sikine yaslıyorum.

Göğsünden alçak bir inilti yükseliyor. Gözleri bana kilitlenirken lezzetli bir intikam vaat ediyor.

"Bunu ödeyeceksin, seni küçük tehdit," diye uyarıyor.

Tekrar yapıyorum. Gözleri kapanıyor ve kıcımı sıkıca kavrarken çenesini sıkıyor.

"Sana yapacağım şeyler," diye homurdanıyor.

Bunu üçüncü kez yapamadan yatağıma ulaştık. Rico beni üzerine atarken yatak altımda zıplıyor. Rico giysilerinin geri kalanını çıkarırken ben geriye doğru kayıyorum ve daha iyi bir pozisyona geçiyorum.

Bakışlarım onun sikine iniyor ve gözlerim sakin büyüklüğüyle hafifçe açılıyor. Ateş damarlarımı yakıyor, içimin ihtiyaçla çarpmasına neden oluyor.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, sanki üzerimdeki etkisini çok iyi biliyormuş gibi, yatağa doğru ilerlerken bana sırtıttığını görüyorum.

Yatağa tırmanırken şilte eğiliyor. Emredici elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve aralarına yerleşmeden önce bacaklarımı aralıyor. Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, onu içime çekiyorum.

Öğleden sonra güneşi yatak odamın penceresinden içeri giriyor, onun son derece yakışıklı yüzünün bazı kısımlarını aydınlatıyor ve kahverengi gözlerini altın gibi parlatıyor. Ellerimi sert göğsünden aşağı doğru çekerek uzanıyorum.

Üzerime doğru eğildi. Bu hareket, sikinin girişime sürtünmesine neden oluyor ve omurgamda bir nabız gönderiyor. Ellerimi karın kaslarının üzerinde kaydırıyorum. Ama daha aşağıya inmeden aniden bileklerimi kavırıyor ve ellerimi uzaklaştırıyor.

Kollarımı kaydırarak, her iki bileğimi de tek eliyle tutacak şekilde konumlandırıyor. Sonra kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve ellerimi şilteye sabitliyor. Gözlerimi ona dikiyorum. Diğer eliyle göğsümün kıvrımlarında alaycı şekiller çizerken yüzünde hınzır bir sırıtma var.

Zevk içimde titreşiyor.

Parmakları mememin etrafında dönüyor, her tembel kavisle meme ucuma yaklaşıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Kalçalarını kaydırıyor.

Aleti zonklayan amıma tekrar sürtündüğünde içimde bir sarsıntı oluyor.

Bileklerimi kavrayışına karşı çekiştiriyorum, ama onları acımasızca hapsediyor.

Dudaklarındaki o sinsî gülümsemeyle, parmakları meme ucuma yaklaşıırken sikini tekrar amımın üzerine çekiyor. Bir inilti çıkardım.

Sırıttırıyor. "Bunun bedelini ödeyeceğini söylemiştim."

Ben karşılık veremeden parmakları sonunda meme ucuma ulaşıyor. Rico sert meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Sonra çimdikliyor. Sertçe. Bu beni yukarı kaldırıyor, bu da sadece amımın tekrar onun sikine sürtünmesine neden oluyor. Rico başparmağını meme ucuma sürerken, sikini tekrar girişime doğru çekerken, yalvarmakla lanet okumak arası bir şey çıkarıyorum.

Tüm ruhum bastırılmış bir ihtiyaçla titriyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak Rico'yla göz göze geliyorum ve onunkine rakip olacak bir sırıtiş atıyorum. "Sen gerçekten bir uzmansın."

"Oh, biliyorum-"

"Kadınları tatminsiz bırakmakta."

Gözleri parlıyor ve elini mememden boğazıma doğru kaydırırken ağzından meydan okuyan bir sırıtış yayılıyor. Maksimum kontrol için çenemin hemen altına, oraya yerleşiyor. "Şimdi dikkatli ol."

Ben sadece onun meydan okuyan sırıtışına uyuyorum.

Kalçalarını kaydırarak sikini tam girişime yerleştiriyor. Gözleri bana kilitlenmişken yavaşça ileri doğru itiyor.

Aletin tepesinin içime girdiğini hissettiğimde boğazımdan bir nefes kaçıyor.

Yavaşça ilerliyor, ileri doğru itmeye devam ediyor. Daha derine inerken gözleri yüzümün her santimini inceliyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Siktir, gerçekten büyükmüş.

Ama boyutuna alışmam için bana zaman tanıyor, bu yüzden kendini tamamen içime sokarken acı çekmiyorum. Kabzasına kadar yerleştikten sonra bir an duraklıyor.

Sonra çekiliyor.

Ve bana tekrar çarptı.

Göğsümden bir inilti kopuyor.

Bileklerimi ve boğazımı serbest bırakıyor ve bunun yerine bir elini başımın yanındaki yatağa dayıyor. Açıdaki hafif kayma, her hareketinde sikinin klitorisime sürtünmesine neden oluyor.

Güçlü itişlerin istikrarlı ritmini başlatırken zevk içimde nabız gibi atıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip boynundan aşağı indirdikten sonra sırtında gezdiriyorum. Ağzından bir inilti döküldü. Bir elimi tekrar boynuna götürüp yüzünü aşağı çekiyorum ve dudaklarından o inanılmaz sesi şiddetli bir öpücükle çalışıyorum. O da beni öpüyor ve sikini tekrar içime sokuyor. Ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Geri çekiliyor, yüzümü inceliyor, sanki her duygu kırıntısını sonsuza dek zihnine kazıyormuş gibi, bir yandan da içime giriyor. Kalın siki her itişinde akıl almaz bir sürtünme yaratıyor. İçimdeki zevk fırtınası büyürken parmaklarımı Rico'nun kaslı göğsünde gezdiriyorum. Beni acımasızca başka bir orgazma doğru iterken, o emredici gözlerini sıkıca bana kilitliyor.

Yontulmuş vücudunun her santimi güçle titriyor.

Ateş damarlarımı yakıyor.

Rico Morelli her şeyi yaptığı gibi sikişiyor. Baskın bir şekilde. Tam ve mutlak bir kontrolle. Sanki tüm dünyanın ona boyun eğmesini bekliyormuş gibi.

ve kayıtsız şartsız teslimiyetle önünde eğilir.

Ve tüm dinlerdeki tüm tanrılar adına, beni yatağa bağladığında ve beni böyle becerdiğinde, vücudumun, zihnimin ve ruhumun her parçasına sahipmiş gibi, tam da bunu yapmaya hazırım.

İçimde bastırdığım zevk dayanılmaz seviyelere ulaşırken titreyen bir nefes çekiyorum, başımı arkaya yatırıyorum.

Güçlü parmakları hemen çenemi sarıyor ve başımı tekrar aşağı indirmeye zorluyor.

"Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor, sesi o acımasız otoritesiyle titriyor. "Seni boşaltırken bana bakmanı istiyorum."

Omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan akıyor. Parmaklarımı yanlarından aşağı çekiyorum ama emrine itaat edip gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Rico beni korkutmaya devam ederken yatak duvara çarpıyor.

Her baskın hamlesinde vücudumda şimşekler çakıyor. Pazılarını sıkıca kavrayıp parmaklarımı kaslarına geçiriyorum.

Zihnim yıpranıyor ve sanki bedenim dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi hissediyorum.

Serbest

kalmaya

ihtiyacım var.

Şimdi

ihtiyacım var.

Aleti içimdeki mükemmel noktaya

çarpıyor. Ve ışık gözlerimin önünde

patlıyor.

İkinci bir orgazm vücuduma çarparken nefesim kesiliyor.

Kukum sıkılaşıyor ve iç duvarlarım zevk dalgaları içimden geçerken çırpınıyor.

Rico tüm bunlar olurken beni sikmeye devam ediyor ve gözleri altında çözüldüğümü görüyor.

Sonra göğsünden derin bir inilti kopuyor ve salıverilme onun da içinde patlıyor.

Aleti içime gömülü haldeyken doruğa ulaştığında, köpüklü zevkin sisi arasından ona bakıyor, yüz hatlarını inceliyorum.

Ve yukarıdaki tanrılar, geldiğinde de muhteşem görünüyor.

RICO

W Ondan sonra dört kez daha birbirimizin beynini siktik. Ona doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sorduğumda kısa bir panik patlamasından sonra, ki neyse ki kullanıyor, onu bir kez duvara karşı becerdim, sonra eğildim

sonra bir kez daha yatakta ve bir kez de duşta.

Onu duş duvarına yaslamak yerine gerçekten yıkanmayı içeren ikinci bir duş aldıktan sonra nihayet kanepesine çöktüğümüzde, vücudum tamamen tükenmişti. Yine de son altı yıldır kendimi hiç şu anki kadar canlı hissetmemiştim.

"Bu..." Isabella yanımdaki kanepeye yığılmış yatarken başladı. "Gerçekten etkileyici bir dayanıklılık."

Şaşırmış bir kahkaha attım. Başımı yana eğerek ona bakıyorum. "Aynı şekilde."

O yumuşak dudaklarında kesinlikle kendini beğenmiş ve gururlu bir gülümseme oynuyor. Birdenbire tek yapmak istediğim, onu bir kez daha nefes nefese öpebilmek için dönüp vücuduna tekrar sarılmak oluyor.

Acı kalbime saplanıyor.

Tanrım, sadece bir süre daha bu anda kalmak istiyorum. Onun benim gerçekte kim olduğumu bildiğı, benim de onun gerçekte kim olduğunu bildiğim, ikimizin de diğlerinin bildiğinin farkında olduğu ama ikimizin de bunu kabul etmediğı, zamanda asılı kalmış bu an. Sahte hayatlarımıza geri dönmeden ve konuştuğumuz her kelimeyle dişlerimizin arasından yalan söylemeye devam etmeden önce kısa bir süreliğine gerçek olduğumuz bu çalıntı an.

Isabella hâlâ tavana bakıyor, göğsü eşit nefeslerle inip kalkıyor.

Pencerelerin dışı artık karanlık, ama yukarıdaki lambadan gelen ışık gözlerinde parıltıyor.

O gözlere bakıyorum. Beni aynı anda hem bitiren hem de hayata döndüren o gözlere.

Sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve bakışlarımla buluşmak için başını çeviriyor. "Ne?"

Kendimiz için çaldığımız bu dürüstlük anında yalan söylemeyi kendime yediremediğim için, "Çok güzel gözlerin var. Hep öyle düşünmüşümdür. Seni ilk gördüğüm andan beri."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve bunun sözlerimden mi yoksa bunu söylerken tamamen dürüst olmamdan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

"Ah." Yanakları hafifçe kızarıyor ve sanki buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ben, uhm... Ben her zaman onları çok dikkat çekici bulmuşumdur..."

Cümlesinin geri kalanını söylemeden bırakıyor. Uzanıp nazik parmaklarımı çenesine koyuyorum ve yüzünü tekrar bana çeviriyorum.

"Her zaman gözlerinin fırtınalı denizlere benzediğini düşünmüşümdür." Yumuşakça gülümsüyorum. "Vahşi ve vahşi. Sana yakışıyor."

Güzel yüzünde bir dizi duygu eserken ağzı hafifçe aralanıyor.

Ve birden çok ileri gittiğimi fark ettim. Çok fazla şey söyledim. Ona çok fazla şey gösterdim. Ona çok fazla dürüstlük gösterdim.

Elimi çenesinden çekip boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı tavana çeviriyorum. Yanımda, Isabella'nın da kontrol için çabaladığını hissedebiliyorum. Olmamız gereken yere geri dönmek için. Birbirlerine her kelimedede yalan söyleyen düşmanlar. Benim için olduğu kadar onun için de kötü gidiyor gibi görünüyor.

Neyse ki ikimiz de geri alamayacağımız bir şey söyleyemedi midesi gurulduyor. Yüksek sesle.

Gülüyor. Sesi utanmaktan çok rahatlamış gibiydi.

"Özür dilerim," diyor, sesindeki o sıradan nota geri dönmüş. "Sanırım o kadar fiziksel aktiviteden sonra acıktım."

Kıkırdıyorum. "Evet, ben de."

Aniden doğrulup koltuktan kalkıyorum ve dizinin yan tarafına yumuşak bir tokat atıyorum. "Pekâlâ, hadi gidelim."

O da ayağa kalktı. Bana bakarken kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Gitmek mi? Nereye gideceksin?"

"Göreceksin."

"Ya da sadece bana söyleyebilirsin."

"Hmm." Bakışlarını tutarken dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirliyor. "Ya da seni kelepçeleyip başına bir torba geçirebilirim."

Bana düz bir bakış attı.

Gülüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok mu erken?"

Gözlerini devirerek bıkkınlık gösterisiyle dilini şaklatıyor. Ama gözlerinde dans eden eğlenceyi de görebiliyorum. Başını bana doğru sallarken o da ayağa kalkıyor.

"Bunun için hâlâ bir özür bekliyorum, biliyorsun," diyor ve bana beklentili bir bakış atıyor.

Arkasındaki beyaz kanepeye doğru başımı sallarken dudaklarımdaki hınzır gülümseme büyüyor. "Az önce dizlerimin üzerine çöktüm ve o kanepenin üzerinde amcığın taptım. Bu senin için yeterli değil mi Isabella?"

Yanaklarına sıcaklık doluyor. Dikkatini bana vermeden önce kanepeye doğru bir bakış fırlattığında yüzündeki mahcup ifadeye sırtıyorum. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken yanıma sokuluyor ve omzuma, normalde olduğundan çok daha güçlü olduğunu ele veren, gerçekten de dengemi biraz bozan bir itme hareketi yapıyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, yanaklarındaki kızarıklık hâlâ devam ederken kapıya doğru ilerliyor. "Yoksa gelmemeye karar verebilirim."

"İstesen de istemesen de seni boşaltabilirim." Ona sırtıyorum. "Son birkaç saat içinde birkaç kez gösterdiğim gibi."

Şaşkın bakışlarını bana çevirdiğinde yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşiyor. Kara bir kahkaha attım.

Kahretsin, onu böyle telaşlandırmaya bayılıyorum. Sahte hayatının mükemmel maskesinin ardında her zaman çok sakın ve soğukkanlı. Bu yüzden bu soğukkanlılığı bozmak ve onun cahil bir ergen gibi bocalamasını izlemek bana inanılmaz bir zevk veriyor.

Gözlerini bana diyor ve sonra dikkatle kapıya doğru dönüyor. "İşte bu kadar. Fikrimi değiştirdim."

"Isabella."

Adını söylediğimde vücudunda küçük bir ürpertinin dalgalanmasını kaçırmıyorum. Kahretsin, ben de onu *böyle* ürpertmeyi seviyorum.

Bana dönerek sessiz bir soruyla kibirli bir kaşını kaldırdı.

Ona uyarıcı bir bakış atarken gülümsemem daha da şeytani bir hal alıyor. "Kelepçeleri taktırtma bana."

Başka bir göz devirmenin arkasına saklamaya çalışsa da, bakışlarındaki şehvet titreşimini de görebiliyorum.

Bir kez daha kapıya doğru ilerlerken dramatik bir şekilde "İyi," diye iç geçiriyor. "Sen kazandın. Gidelim o zaman."

Onu takip ediyorum ama zihnim hâlâ gözlerindeki şehvet titreşimiyle çalkalanıyor. Daha önce onu yatakta kelepçelememi mi istemişti? Bir dahaki sefere bunu denemem gerekecek.

İçimden bir şok geçiyor ve başımı hızlıca sallıyorum. Bir dahaki sefere mi? Bir dahaki sefer olmayacak. Bu sadece bir kerelik bir karar hatasıydı.

Ve şimdi, onu sadece yemeğe götürüyorum çünkü onu gizlice sorgulamaya devam etmem gerekiyor. Başka bir şey için değil.

Ama Isabella'yı dışarıdaki arabama kadar geçirirken, ben bile bu son kısmın başka bir yalandan başka bir şey olmadığını biliyorum.

ISABELL A

W Rico beni bir yere götüreceğini söylediğinde, ne beklediğimden emin değildim. Ama bunun olmadığını biliyorum.

Kapının önünde durup başımı arkaya yatırdım ve yukarı baktım. Yukarıdaki renkli tabelada.

Waffle Krallığı yazıyor. Hatta yanında, üzerinde krem şanti ve çilek bulunan bir waffle'ı tasvir eden küçük bir illüstrasyon bile var.

Bunu hala tam olarak anlayabilmiş değilim ama Rico çoktan kapının yanında durmuş, bana beklenti dolu bir bakış atarken kapıyı tutuyor, ben de hızla başımı sallayıp ona yetişmek için acele ediyorum.

Eşikten adımımı attığım anda kesinlikle sarhoş edici bir koku çarpıyor yüzüme. Karnım gurulduyor. Tanrılar aşkına, biri waffle yaparken her zaman böyle lezzetli mi kokar yoksa sadece burası mı?

Durma noktasına geldiğimde gözlerimi kısa süreliğine kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Onları tekrar açtığımda, Rico'nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum, bu yüzden yüzümdeki şaşkın ifadeyi siliyorum ve sonra bir kez daha ona yetişmek için hızlı adımlarla ilerliyorum.

Beni köşedeki bir masaya götürdü. Tüm restorandaki en iyi masa çünkü bize tüm mekânı, kapıyı ve diğer giriş noktalarını engelsiz bir şekilde görmemizi ve aynı zamanda arkamızda bir duvar olmasını sağlıyor. Aniden saldırıya uğrayacak olursak bulunabileceğimiz en iyi konum. Yumuşak bir kahkaha attım. Gerçekten de benim kadar paranoyak, değil mi?

Kabinin benim tarafımdaki yastıklı koltuğa kayıyorum. Kumaş yumuşak ve koyu kırmızı renkte, masanın geri kalanının yapıldığı soluk ahşapla tezat oluşturuyor. Masanın üzerinde pembe ve beyaz çizgili bir masa örtüsü var. Aslında kırmızı, pembe ve beyaz restoranın teması gibi görünüyor çünkü duvarlardaki neredeyse tüm süslemeler de bu renklerde.

Rico karşıma yerleşirken, "Ee," diye başlıyorum. "Waffle, ha?"

"Elbette." Geniş omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Seks sonrası waffle en iyi waffle türüdür."

"Buraya çok sık geliyorsun o zaman, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Az önce bana fahişe mi dedin?"

"Uhm..."

Göğsünden kakhaha ile alaycı bir hakaret arasında bir şey çıkıyor. Sonra yüz hatlarına bilmiş bir ifade yerleşirken gözlerini hafifçe kısıyor. "Yatakta ne kadar inanılmaz olduğunu düşünürsek, bahse girerim sen de tam olarak bakire değilsindir."

Bu cümlemin ilk yarısı içimde bir dalgalanma yaratıyor ve dünyanın bir anlığına eğilmesine neden oluyor, bu yüzden geri kalanını işlemek fazladan bir saniye alıyor. *Yatakta ne kadar inanılmaz olduğun göz önüne alındığında.* Tanrım, bunu söyleme şekli. Görünüşe göre bu öğleden sonraki aktivitelerimizden o da en az benim kadar keyif almış.

Hatıralarım hemen tekrar aklıma geliyor ve bu da aklımı başımda tutmama hiç yardımcı olmuyor. Hepsini engelleyerek boğazımı temizliyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben de bakire değilim."

Barışın Elleri kapsamlı bir eğitime inanır, bu nedenle tüm üyeler seks sanatı konusunda da eğitim alır. Bir görev bu tür bir suikast planı gerektirirse diye. On sekiz ve on dokuz yaşlarımdayken, nasıl yapıldığını pratik etmek için düzenli olarak kendi yaşıtlım olan bazı üyelerle yattım. Bazı marklarla da yattım. Ama bunların hepsi bir amaç içindi. Eğitmek için. Ya da öldürmek için. Asla sadece kendi zevkim için yapmak istediğim bir şey olduğu için değil.

"Bir liste istiyorum."

Rico'nun kayıtsız talebiyle şimdiki zamana geri çekilerek gözlerimi kırıştırıyorum.

Kaşlarımı çatarak masanın karşılarından ona bakıyorum. "Bir ne?"

"Bir isim listesi." Bakışlarımı tutuyor. Çok ciddi. "Yattığın insanların isimleri."

Gözlerimi ona diktiğimde içimde bir şüphe rüzgârı esiyor. "Neden?"

"Sadece mezun olduğumda vurulacaklar listemin başına hangi isimleri koyacağımı bilmek istiyorum."

Gülüyorum. Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Şaka yapıyor olmalı. Şaka *yapıyor olmalı*. Ama yine de...

"Merhaba ve Waffle Krallığı'na hoş geldiniz," diyor genç bir adam aniden yanımdan. "Ben..." Sözüünü kesiyor. "Oh. Bay Hunter. Ben, uhm..."

Rico gözlerini benden ayırmıyor, yüzündeki o tuhaf ifade hâlâ devam ediyor, ben de göz temasını kesip artık uzaklaşmış olan garsona dönüyorum. Tıpkı sesinden anlaşıldığı gibi, gerçekten de genç bir adam. On dokuz yaşından fazla olamaz. Sarı saçları ve yüzüne göre biraz fazla büyük görünen mavi gözleri var.

"Tekrar hoş geldiniz. Seni tekrar burada görmek çok güzel." Bana ve hâlâ sadece bana bakan Rico'ya gergin bir bakış fırlatıyor. "Ve senin bayan arkadaşını da."

Sonunda Rico bakışlarını genç adama çevirir. "Bize menüleri verip gidebilirsiniz. Sipariş vermeye hazır olduğumuzda sizi çağırırım."

"Evet, efendim. Tabii ki. Özür dilerim."

Önümüzdeki masaya hızlıca iki menü koydu ve sonra aceleyle uzaklaştı. Rico'nun onunla konuşma biçiminde tehdit edici ya da kaba hiçbir şey yoktu. Yine de, adam itaat etmek için sıçradı ve aslında yanlış bir şey yapmadığı halde özür bile diledi. Her zaman olduğu gibi, dünya ve içindeki insanlar sanki doğal bir düzenmiş gibi Rico'nun iradesine boyun eğiyor.

Bay Hunter, demişti. Neredeyse alay edecektim. Rico'nun gerçekte kim olduğunu bilseydi, muhtemelen o da dizlerinin üzerine çöküp hayali hakaretler için af dilerdi.

"Ne?" Rico sorar.

Bakışlarımı geri çekilen garsondan ayırıp dikkatimi tekrar önümdeki mafya prensine yöneltiyorum. "Bana bunu görmediğini söyleyemezsin."

"Neyi gördün?"

Garsonun birkaç saniye önce durduğu yeri işaret ediyorum. "Bu. İnsanların senin etrafındaki davranışları."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ama dudaklarında sinsi bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltı var, bunun yerine umursamazca menüye bakıyor. İstemeyerek de olsa eğlenmiş bir of çekerek ben de menüye bakıyorum.

Panik hemen içime doluyor. Sayfada bir aşağı bir yukarı hızlıca göz gezdiriyorum ama ne sipariş etmem gerektiğini anlamıyorum çünkü menüde 'waffle' yazan hiçbir yemek yok.

Sanki paniğimi hissetmiş gibi Rico kendi menüsünden başını kaldırıp benimkini işaret ediyor. "Şöyle olacak. Bir yığın waffle alacaksın. Büyük mü yoksa küçük mü istediğinizi söylemeniz yeterli. Sonra da malzemelerini sipariş ediyorsun." Parmağı menüdeki satırlarda ilerliyor. "Buradan itibaren. Yanında bir sürü küçük kâse olacak, böylece yerken her bir waffle'ın üzerindeki malzemeyi farklı şekilde karıştırıp eşleştirebilirsiniz."

İçimi bir rahatlama kapladı. Tamam, bu garip menüyü açıklıyor.

Ancak çok sayıdaki soslara bakarken rahatlamam kısa sürdü. Mantıklı bir şeyi nasıl seçebilirim ki? Kaç tane almalıyım ki? Waffle'ın üzerine konulacak normal bir şey ne olabilir? Tüm bunlar normal mi yoksa bazı şeyler diğerlerinden daha mı normal?

Sanırım kaşlarımı çatmış olmalıyım çünkü Rico kıkırdıyor.

"Evet, biliyorum," diyor. "Çok fazla seçenek var. Ama sadece... Normalde waffle'larınıza ne koyarsınız?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç waffle yememiştim."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Bakışlarımı menüden kaldırdığımda Rico'nun şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor.

Geri alamayacağıma göre, önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum.

"Evet." "Pekala. Uhm..." Bir yandan elini çenesinde gezdiriyor, bir yandan da şöyle bir bakıyor

menüme baktı. "Sana biraz krem şanti alalım o zaman. Bu iyi bir nötr. Ve..." Gözlerini kısarak seçenekler yığınınına bakıyor. "Biraz da dondurma." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Ne tür dondurma seversin?"

Dondurma çeşitleri listesine hızlıca göz atarken damarlarımda soğuk bir panik hissediyorum. Sadece bunlardan on tane falan var. "Uhm..."

"Sakin bana hiç dondurma yemediğini söyleme."

Bakışlarım yavaşça Rico'nun yüzüne dönüyor. Ve bu kez, bana şaşkınlıkla bakarken ondan yayılan kuşkuyu neredeyse hissedebiliyorum. Yalan söylemeye hazırlanıyorum. Kaçmaya. Gülmeye ve sonra da şaka yaparak kurtulmaya.

Ama ben... yapamam.

Bana daha önce o küçücük gerçeği söylediği için mi bilmiyorum, gözlerimle ilgili midemi bulandıran ve kalbimi sızlatan yorumu, ama bu konuda yalan söylemeyi kendime yediremiyorum.

Ben de nabzım kulaklarımda atarken bakışlarını tutuyorum ve "Hayır" diyorum. Rico bana öylece bakarken masamıza sağır edici bir sessizlik çöküyor.

Sol tarafımızda bir yerde, tencere sesleri havada süzülüyor ve

diğer konuklardan gelen mırıltıya katılır.

Sonra büyü bozulur ve Rico aniden kendi menüsünü kapatır. Masanın üzerinden uzanarak benimkini kapıyor ve onu da kapatıyor.

Onları üst üste koyup masanın kenarına yerleştirirken ve garsona işaret ederken kalbim bir taş gibi mideme batıyor.

Kahretsin, hiçbir şey söylememeliydim. Benim için güzel bir şey yapmaya çalıştı ve beni waffle yemeye götürdü ama ben öyle bir insan kabuğuyum ki ona hangi dondurmayı sevdiğimi bile söyleyemiyorum. Ve şimdi, onun yerine bana kızgın. Acı göğsüme saplanıyor. Tanrılar aşkına, neden normal olamıyorum? Ya da en azından öyleymiş gibi davranmakta daha iyi olamıyorum. Normal bir insan gibi davranmakta genelde çok iyiyimdir. Ama Rico'da beni şaşırtan bir şey var. Özenle inşa ettiğim maskemdeki çatlaklardan gerçek ben kayıyor.

"Evet, efendim?" diye yanıtlıyor garson, masamızın yanında dururken Rico'ya bakarak.

"İkimiz için büyük bir waffle yığını," diye başlıyor. "Ben krem şanti, mango sorbe, ahududu ve çikolata alacağım."

Garson not defterine öfkeyle bir şeyler karalıyor. Orada öylece oturuyorum, kendimi tamamen sönmüş hissediyorum, çünkü garson dönüp bana sorduğunda ne sipariş edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

İşini bitirdiğinde, bakışları bana kaymaya başlamadan önce bir saniyeliğine Rico'ya bakıyor. Ağzımı açıyorum ama Rico sözümü kesiyor.

"Ve her şeyden bir tane alacak."

Garson göz kırpmıyor. Ben de öyle.

Rico'ya dönerek menü ile Rico'nun yüzü arasında şaşkın bir bakış fırlattı, "Pardon?"

Rico sabit bir bakışla ona bakıyor. "İkisinden de birer tane."

"Ben, uhm..."

Rico şık siyah bir kredi kartı çıkararak garsonun önündeki masaya koyar. "Her birinden bir tane" diye tekrarlarlarken bakışları sertleşiyor.

"Evet, elbette. Efendim." Bakışları bana yöneldi. "Hanımefendi. Her birinden bir tane.

Hemen geliyor."

O uzaklaştıktan sonra Rico yastıklı arkalığa yaslanıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesen bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ellerini rahatça ceplerine soktukten sonra omuz silkiyor.

"Neyi sevdiğini bilmediğin için en iyisinin her şeyi denemek olduğunu düşündüm." Yine gülümsüyor. O gerçek, içten gülümseme gözlerini

altın parıltılar gibi ışıldar. "En sevdiğinizi bulana kadar."

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Daha önce neyi sevip sevmediğimi hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar yaptığım her şey, bir başkasının benim için karar verdiği bir misyonun hizmetinde oldu. Ne tür yiyeceklerden hoşlandığımı bilmiyorum, çünkü kişisel olarak ağzıma ne koymayı tercih ettiğim her zaman önemsizdi. Favori bir kıyafet tarzım yok, çünkü görevim ne giymemi gerektiriyorsa onu giyiyorum. Favori bir rengim bile yok.

Çünkü bir önemi yok. Ben
bir hayaletim.

Var olmayan sahte insanlardan oluşan bir koleksiyon.

Hiç kimse bana neyi sevip sevmediğimi sorma zahmetine girmedir. Çünkü ben gerçek bir insan değilim.

Ama işte Rico, acımasız bir mafya prensi ve benden en çok nefret etmesi gereken adam, sırf hepsini deneyebileyim ve waffle'larımda ne tür soslardan hoşlandığımı anlayabileyim diye menüdeki her şeyi sipariş ediyor.

Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye bastırıyorum. Sesim kalın ve boğuk çıkıyor.

Rico bundan ürkmüş görünüyor. Ellerini tekrar ceplerinden çıkarıp öne doğru oturuyor ve ağzını açıyor; bana cevaplamak istemediğim sorular sormaya hazırlandığını hissedebiliyorum. Ama sonra sanki fikrini değiştirmiş gibi duraklıyor.

Bir kez daha arkalığa yaslanıp bana rahat bir gülümseme vermek yerine, "Ne zaman istersen. Ne de olsa tercih ettiğin waffle malzemelerini bilmek Blackwater'da üç yıl hayatta kalmak için çok önemli. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama Profesör Lawson final sınavlarında bunu her zaman yüz puanlık soru olarak sorar."

Boğazımdan rahatlamış bir kahkaha kopuyor. Omuzlarımdaki gerginlik azalırken ben de koltuğuma geri yaslanıyorum ve ona sırtıtıyorum. "Peki o zaman, sınavını geçtiğimde sana borcumu faiziyle ödeyeceğimden emin olabilirsin."

"Öyle olsa iyi olur. Waffle sırlarımı öyle herkesle paylaşmam."

Yine gülüyorum ama son söylediğimde bir gerçeklik payı olduğunu da düşünmeden edemiyorum.

Ancak ben bunu kabul etmiyorum. O da kabul etmiyor. Şu anda, artık birbirimize açıkça yalan söylemediğimiz garip bir yerdeyiz gibi görünüyor. Ama tüm gerçeği de söylemiyoruz. Ve kim olduğumuzdan dolayı, sanırım elimizden gelenin en iyisi bu.

Garson ya da daha doğrusu *garsonlar* yemeğimizle birlikte geldiğinde, tüm soslarımı üzerine sığıdırmak için başka bir masayı sürüklemek zorunda kaldılar.

Hepsini denedim. Her bir dondurma çeşidini ve her tür malzemeyi. Hepsini farklı kombinasyonlarda deniyorum. Ve çok güzel oluyor.

Biraz çilek ve çikolata ile biraz armut aromalı dondurmayı birleştirdiğimde, tadı o kadar güzel oluyor ki gözlerimi kapatıp inliyorum. Sanki ruhum bir anlığına bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum.

Sonra birkaç malzemeyi daha karıştırıp onu da deniyorum.

Rico kendi waffle'larını yerken masanın diğer ucundan beni izliyor. Tüm bu süre boyunca ağzında bir gülümseme oynuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ben de konuşmuyorum. Farklı sos kombinasyonları hakkında ne düşündüğümü söylemek dışında.

Zaten birbirimize karşı dürüst olamayız. Ve ikimiz de sırf konuşmuş olmak için anlamsız yalanlar söyleyerek bu harika havayı bozmak istemiyoruz.

Biz de orada oturup waffle'larımızı yedik.

Ve tüm yemek boyunca, tüm ruhumun enerjiyle dolup taşıdığını hissediyorum.

Rico ile sırf istediğim için, benden istendiği için değil, seks yapmanın beni canlı hissettirdiğini düşünüyordum. Öyle de oldu.

Ama bu, tam burada, sadece burada oturup onunla waffle yemek, şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey olabilir.

RICO

E Ne zaman başka bir şeye odaklanmaya çalışsam, zihnim o waffle yemeğine geri dönüyor. Isabella'nın gözlerinin, waffle'larının üzerinde farklı bir malzeme denediği her seferinde ısıldamasına. Tıpkı berrak suyun içinden parlak güneş ışığı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve her seferinde nefesimi kesiyordu.

Beni de şaşırttı. *Hâlâ* da şaşırtıyor. Nasıl daha önce hiç dondurma yememiş olabilir? Waffle, tamam. Ama dondurma? Her çocuk bir noktada dondurma yemiştir.

Onun gerçekte kim olduğunu ilk kez merak etmiyorum. Suikastçı olmadan önce nasıl biriydi? Ve onu suikastçı yapan neydi?

Bu garip bir duygu. Bazı açılardan, onu o kadar yakından, o kadar eksiksiz tanıyormuşum gibi hissediyorum ki ruhunun derinliklerini görebiliyorum. Sanki onu tanıyor ve dünyanın geri kalanının anlayamayacağı bir şekilde anlıyormuşum gibi. Çünkü onun kalbinin derinliklerinde sakladığı duyguların aynısını ben de hissediyorum.

Ama aynı zamanda onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nereden geldiğini ya da ailesinin nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Hangi okula gittiğini ya da neden daha lisedeyken suikastçı olmaya karar verdiğini bilmiyorum. Gerçek adını bile bilmiyorum.

Birini bu kadar derinden tanırken aynı zamanda onu hiç tanımamak nasıl mümkün olabilir?

"Ha! Ezik."

Gözlerimi kırıştırıp *yine* dalgın olduğumu fark ediyorum ve başımı çevirdiğimde Jace'in yüzünde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle bana sırıttığını görüyorum. Tekrar televizyona bir göz atıyorum. Evet, video oyunu karakterim gerçekten de yerde yatıyordu, ölmüştü.

Kanepenin diğerk tarafından Kaden alay ediyor. "Bu gerçerk bir zafer değildi, Golden."

"Uhm, merhaba." Jace elini televizyona doğru uzatır. "Az önce onu kafasından vurduğumu görmedin mi?"

"Ondan daha iyi olduğun için kazanmadın. O hayal kurduğu için kazandın."

"*Hayal kurmuyordum*," diye itiraz ediyorum, ona pis bir bakış fırlatıyorum.

"Uh-huh." Bana sırtıyor. "Yani Isabella'yı düşünmüyordun?" "Oh, kesinlikle öyleydi," diyor Jace ben daha cevap vermeden.

Arkamı dönüp gözlerimi ona dikiyorum. "Peki *sen* nereden biliyorsun? Maçımıza odaklandığını sanıyordum."

"Bu şeyleri hissedebiliyorum." Yüzünde bir sırıtışla parmaklarını iki şakağına vuruyor. "Akıl oyunları, bebeğim."

Ona bir yastık fırlatmadan önce homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Onu ustalıkla yakalıyor ve memnun bir iç çekmeden önce başının arkasına yerleştiriyor. Muzaffer bir gülümsemeyle bana bakarken yüzünde yaramazlık dans ediyor. "Gördün mü? Ben istemeden istediğim yastığı bile verdin." Göz kırıyor. "Sana söylemiştim. Akıl oyunları."

Diğerk tarafımda Kaden kıs kıs gülüyor. Ben de kıkırdıyorum, çünkü bu gerçekten de iyi bir oyundu.

Jace kucağından kumandasını alıyor ve bana ukala bir meydan okumayla dolu bir sırıtış fırlatıyor. "Pekâlâ, kışını tekrar tekmeletmeye hazır mısınız?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Kaden ben daha ağzımı açamadan. "Ver şunu bana." Eğilerek kumandayı elimden kaptı. "Dikkatin çok dağınık ve onun egosunun daha da büyümesine izin vermeyi reddediyorum. Jace'e besin zincirinin en altına kadar bizzat eşlik edeceğim."

Jace homurdanır. "Gel de dene."

Kaden, sanki Jace hiçbir şey söylememiş gibi bakışlarını bana dikerek, "O zaman git ve sürekli hayal kurmanın kaynağıyla ilgilen," diye bitiriyor.

Gözlerimi kısarak ona keskin bir bakış atıyorum, o da buna daha da keskin bir psikopat gülümsemesiyle karşılık veriyor. Bir kahkaha atıyorum.

"Peki." İçimi çektikten sonra kendimi koltuktan kaldırıyorum ve omzumun üzerinden konuşurken kapıya doğru ilerliyorum. "Kaybeden akşam yemeğinden sorumludur."

"Bunu söylüyorsun çünkü artık oyunda bile değilsin," diye arkamdan sesleniyor Jace.

"Korktun mu küçük kardeşim?" Kaden alay ediyor ve şu anda sırtım onlara dönük olsa da sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Sen öyle san," diye karşılık verir Jace. "Kazandığımda, bize yemek pişirirken sana bir önlük giydireceğim."

"Gözbebeklerinizin hâlâ yüzünüze yapışık olmasını tercih etmiyorsanız hayır. Hem önlüğü nereden bulacaksın ki?"

"O kocaman zulanda Fransız hizmetçi kostümü falan yok mu senin?"

Oturma odasını arkamda bırakıp koridorun karşısındaki çalışma odasına geçtiğimde tartışan sesleri kesiliyor. Muhtemelen tüm evdeki en temiz odadır, çünkü buraya hiç kimse gelmez. Telefonumu cebimden çıkarmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Masaya doğru yürüyüp sandalyeye çöktüğümde sadece sıra sıra dizilmiş sessiz kitaplıklar beni izliyor. Sonra Isabella'nın numarasını açıyorum.

Birkaç saniye boyunca, kalbim göğsümde garip şeyler yaparken ekrandan ona bakıyorum. Sonra başımı sinirli bir şekilde sallıyorum ve *ara tuşuna basıyorum*.

Sandalyede arkama yaslanıp ayaklarımı koyu renkli ahşap masanın köşesine koyuyorum ve bileklerimi çapraz yapıyorum.

Hat çalmaya devam ediyor. Ve çalıyor. Ve çalıyor.

Sonunda, arama kesiliyor.

Tekrar *ara* tuşuna basmadan önce kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum. Çalıyor. Ve çalıyor. Ve çalıyor.

Yüzümdeki çatıklık derinleşiyor.

Sonra, sonunda, Isabella telefonu açtı.

"Evet?" diyor, sesi biraz düşmanca.

"Parlak zırhlı şövalyeni gerçekten böyle mi selamlıyorsun?" O göremese de sırtarak cevap veriyorum.

Gülüyor. Ses rahatlama ve kızgınlık arasında bir yerde. "Parlak zırhlı şövalye mi? Sanırım ebedi işkenceci demek istedin."

"Birkaç gün önceki cesur kurtarışımı unuttunuz mu?"

"Daha bir hafta önce beni kaçırdığını unuttun mu?" Ses tonu hem alaycı bir öfke hem de eğlence dolu. "Numaramı nereden buldun?"

"Kayıt olurken idari ofise vermiştiniz." "Bunun gizli olması gerekiyordu."

"Evet, dediğin gibi, kimse Avcıları reddetmiyor."

"Demek kabadayılıktan sapıklığa terfi ettin. Tebrik ederim. Tüm sıkı çalışmanızın eninde sonunda karşılığını alacağınızı biliyordum."

Gülüyorum. "Dikkatli ol. Yoksa daha da kötü bir seviyeye çıkabilirim."

"Bu görüşmenin bir anlamı var mıydı?" Sesindeki alaycı sırıtışı duyabiliyorum. "Belirsiz tehditler savurmak ve kendi sikini yalamak dışında yani."

Bir başka şaşkın kahkaha daha boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor. Artık gerçek kişiliğini daha sık ortaya çıkarmaya başladı. Ve ben buna bayılıyorum.

"Oh, Isabella." Karşımda sırttan kendi yüzünü hayal ederken tavana doğru sırıtıyorum. "Sana yapacağım şeyler." Dik oturarak daha ciddi bir tonda ekliyorum, "Lafi açılmışken, bu gece boş musun?"

Sesine şüphe karışıyor. "Neden?" "Bu bir evet ya da hayır sorusuydu, Isabella."

"Ve cevabım tamamen birazdan söyleyeceğin şeye bağlı." Sadece gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Cevap vermeyeceğimi a n l a y ı n c a "Kelepçe de var mı?" diye soruyor.

Sinsi bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Vay, vay. Hayal mi görüyorum yoksa bu ihtimal seni gerçekten heyecanlandırdı mı?"

Ağızından telaşlı bir huff ile alay arasında bir şey çıkıyor. "Kesinlikle hayal görüyorsun."

"Hmm. Sen öyle diyorsan." "Evet."

Birkaç saniyeliğine sessizlik çöküyor. Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzülüyor, raflardaki kitapların sırtlarına vuruyor ve başlıklarında metalik folyo olanları parlatıyor.

"Eee?"

Soruyorum. "Peki ne?"

"Bu gece boş musun?"

"Bir iş için kasabaya gitmek üzereyim." "Güzel.

Ben de seninle geleceğim."

"Hayır."

"Daha sonra görüşürüz o zaman."

Bir süre sessiz kaldı. Bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünürken kaşlarını çatışını hayal edebiliyorum. Sonra derin bir iç çekiyor, sanki bunun ne kadar nafiye olduğunu anlamış gibi.

"Peki." "Ama kelepçelerin izini bile görürsem, giderim." diye eklerken sesine eğlenceyle karışık o sahte öfke tonu geri dönüyor.

Kıkırdıyorum. "Anlaştık."

Bir buluşma zamanı ve yeri ayarladıktan sonra telefonu kapattık. Başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Tavana bakarak uzun bir nefes alıyorum.

Artık ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Planım Isabella'nın beni sevmesini ve bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmesini sağlamaktı. Ama biliyorum ve her zaman da biliyordum ki asla söylemeyecekti. Ne yaparsam yapayım, bana kendisi hakkındaki gerçeği asla isteyerek söylemeyecek. Bizim hakkımızdaki gerçeği. Birlikte geçmişimizi. Jace onu istediğimi yapması için zorlamak yerine baştan çıkarmayı denememi önerdiği andan beri bunu biliyordum.

Peki neden hala plana uydum?

Neden hala Isabella ile böyle vakit geçiriyorum?

Büyükbabam gece gündüz ailemi öldürenleri arıyor. Bense onlardan biriyle waffle yiyip randevuya çıkıyorum. Onu Federico'ya teslim etmeliyim. Ya da en azından *bana* gerçeği söylemesi için onu zorlayacak bir şey yapmalıyım.

Yapmalıyım.

Ama önce, sahte hayatıma bir gerçek gece daha eklemek istiyorum. Hissettiğim her şeyi anlayan biriyle bir gece daha. Bunu hisseden biriyle.

ISABELL A

I Yarı yarıya beni takip ettirmesini bekliyordum. Ama sürpriz bir şekilde, kasabaya girip gizli erzak zulama doğru yürürken peşimde hiçbir mafya adamı yoktu. Yine de yukarı ve aşağı hızlıca bir kez daha baktım. sonunda kapıya ulaştığımda.

Son yirmi saniye içinde kimsenin sihirli bir şekilde ortaya çıkmadığından emin olduğumda, kapının kilidini açıp içeri giriyorum.

Terk edilmiş bina, şifreli telefonumu kontrol etmek için buraya her geldiğimde olduğu gibi tamamen aynı görünüyor. Kırık kalaslar ve atılmış aletler kirli zemine yayılmış durumda. Duvarın yanındaki metal kutuya doğru ilerlerken bunların üzerinden geçiyorum. Çömelip kilidini açıyorum ve sonra kapağı kaldırıyorum.

Siyah spor çantam hala orada. Bozulmamış. Bıraktığım gibi. Fermuarını açtım. Birkaç silah, yarım düzine pasaport ve çok sayıda nakit para, giysilerimin ve diğer malzemelerimin yanında düzgünce yığılı duruyor. Ama ben sadece çantanın en üstünde tuttuğum cep telefonuna uzanıyorum.

Açıyorum ve ardından parmak izim ve şifremle kilidini açıyorum.

Özel mesajlaşma uygulamamızda bir bildirim var. İnanmadığım tanrılara bunun buraya geldiğim diğer zamanlarda aldığım 'henüz işaret yok' mesajının aynısı olması için dua ederken, uygulamayı açmak için dokunuyorum.

Kanım damarlarımda donuyor.

Eyalette girdiler.

Bir süre tek yapabildiğim o ilk cümleye bakakalmak oluyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Eyalet sınırını geçtiler, bu da bana yaklaştıkları anlamına geliyor.

Siktir, siktir, siktir.

Çantama bir göz attım.

Kaçmalıyım. Bunu hemen alıp arabama gitmeli ve ortadan kaybolmalıyım.
Ben-

Hayır. Gözlerimi kapatarak derin nefesler alıyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Benim burada olduğumu düşündükleri için buraya geldiklerini gösteren hiçbir şey yok. Muhtemelen Rico'yu bulmak için geliyorlar. Çünkü o da Enrico Morelli olarak bu eyalette yaşıyordu. Bu yüzden buradalar. Onu bulmak için. Beni değil.

Kalbimi kaburgalarımı kırmaya çalışmaktan vazgeçmeye zorladıktan sonra bir sonraki cümleyi okudum.

İki kişi.

Bu mantıklı. Morelli ailesinin çoğunu yok etmemiz gereken gece benimle birlikte olan iki kişiyi gönderdiler. Hem ceza hem de ödül olarak gönderildiler. Rico'nun o gece öldüğünden emin olmaları gerekiyordu ve ölmemesinden kısmen sorumlular. Bu yüzden onu bulup geri getirmeleri ve sonra da işi bitirmeleri emredildi. İlgiyle. Ve aynısını bana da yapmak için. Beni işkence ve ölümle yüzleşmeye sürüklemek için. İtaatsizlik etmeye cüret ettiğim için intikam almak için.

Mesajın son bölümünü okudum.

Daha kesin bir yer belirleyebildiğim anda güncelleme yapacağım. Dikkatli olun.

Bir kez daha derin bir iç çekerek telefonu tekrar kapatmadan önce "Alındı" yanıtını gönderiyorum. Powerbank'i yeni şarj edilmiş bir tanesiyle değiştirdikten sonra çantanın fermuarını çekip kutunun kapağını tekrar kapatıyorum. Asma kilidi yerine oturturken tıkırdıyor.

Alabama dönüp şehir merkezine yakın başka bir otoparka giderken zihnim çalkalanıyor. Rico'yla buluşacağım yere doğru yürürken kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyorum.

Barış Elleri geliyor. Bu konuda hiçbir hata yok.

Kaçabilirim. Ama kaçabileceğim hiçbir yer yok. Beni Blackwater Üniversitesi'nde aramayı asla düşünmezler. Ayrıca buraya benim için bile gelmediler. Rico için buradalar.

Bu düşünce omurgama bir panik bıçağı gönderiyor.

Onu uyarmalı mıyım? Ama gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarmadan bunu yapmamın bir yolu yok. Ve eğer ona gerçeği söylersem, işler daha da kötüye gidecek. Ya beni kendisi öldürecek ya da

Barış Elleri'nin ikimizi de bulacağı her şeyi. Ki bu da ikimizin de ölmesiyle sonuçlanacak.

Midemde soğuk, keskin ve yapışkan bir şey kıvrılıyor. Yani ben... ne? Öylece içeri girip onu öldürmelerine izin mi vereyim?

Başımı sallıyorum. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Rico, Morelli'nin hayatta kalan tek varisi. Büyükbabasının da onları arayan adamları olmalı. Eski meslektaşlarımın geldiğini görecekler ve bir şey olmadan önce Rico'yu koruyacaklar.

Omurgamı dikleştirerek kendi kendime başımı sallıyorum. Rico benim sorunum değil. Önemli olan tek şey benim hayatta kalmam.

Kelimelerin tadı kendi ağzımda bile ekşi.

Ama sonunda buluşma noktasına ulaştığımda inatla bunu görmezden geliyorum. Rico henüz orada değil, bu yüzden en yakın dükkana ait cam pencerelerin yanında yerimi alıyorum. Ve sonra bekliyorum.

Yarım saat erken geldim ama Rico'ya arabamın nereden geldiğini bir şekilde takip etme şansı vermek istemedim.

Beklerken, cadde boyunca yürüyen insanları izliyorum. Konuşuyorlar. Gülüşüyorlar. Vitrin alışverişi. Bu beni mantıksız bir şekilde üzüyor. Çünkü var olmayan kalbimin derinliklerinde bunu asla yapamayacağımı biliyorum. Blackwater'da önümüzdeki hafta, önümüzdeki yıl ya da önümüzdeki üç yıl hayatta kalsam bile, hayatım boyunca Barış Elleri'nden kaçıyor olacağım.

Ölmemi istemekten asla vazgeçmeyecekler. Umabileceğim en iyi şey, Blackwater'da saklanarak geçireceğim üç yıl boyunca avlarının en kötü yoğunluğunun yavaş yavaş azalması ve böylece en azından onlar fark etmeden ülke dışına çıkma şansımın olması. Ancak o zaman bile, bir şekilde fark edilmeden başka bir ülkeye gitmeyi başarsam bile, hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak yaşamak zorunda kalacağım. Beni bulurlarsa diye.

Acı boğazımda düğümleniyor.

Hepsinden nefret ediyorum ve keşke hepsini katledebilsem de sonunda yaşamaya başlayabilsem. Gerçek bir hayat. Gerçek bir hayata sahip olma şansı için kan nehirlerinden geçer ve cesetlerin üzerinde sürünürdüm.

Ama bu sadece bir rüya. Lanet bir peri masalı. Çünkü Barış Elleri'nin tamamına tek başıma karşı koyup kazanmayı asla umamazdım.

Bu yüzden bakışlarımı caddede gezinen insanlardan ayırıp vitrinlere dikiyorum, böylece onların aptalca gülümseyen yüzlerini görmek zorunda kalmıyorum.

Bu bir hata, çünkü vitrin bir kuyumcuya ait. K peler, bilezikler ve kolyeler dönen gümüş standlarda par ld yor. Ve orada, tam ortada sergilenen güzel bir kolye içimi yakıcı bıçaklar gibi acıyla kesiyor.

G m  ten yap lm  tır. Narin bir zincir kolyeye kadar uzanıyor. Aslında kolyede özellikle dikkat çekici bir şey yok. Sadece yassıla tır lm   g m  ten yap lm   bir yüzük şeklinde. Ama yine de sırf bir şeylerin kır ld ğını duyabilmek için camı paramparça etme isteği uyandırıyor bende. Kalbimden başka bir şeyin. Çünkü o ince yassı y z  n üzerine bir isim kaz nm  .

Isabella.

Evrenin kendisi benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Sahip olamadıklarımla bana eziyet ediyor. Ne *olamayaca ımla*. Gerçek bir ismi olan gerçek bir insan.

O kolyeye bakarken kalp ağrısı ve  zlem g  s m  y rt yor. Çünkü tüm tanrılar adına, onu istiyorum. O kolyeyi o kadar çok istiyorum ki. O *hayatı* o kadar çok istiyorum ki. Sadece bana ait olan şeylere sahip olabilece im bir hayat. Sürekli başkasının kıyafetlerini giymek ve evimi başkasının tarzıyla dekore etmek zorunda olmad  m bir hayat. Gerçek bir hayat. Benim hayatım.

Ve eğer o umutsuz hayale sahip olabilseydim, *o* kolyeyi satın alarak ba lardım. Soyadımı de i tirirdim, çünkü Johnson'ı sevmiyorum. Amerika'da en yaygın ikinci soyadı olduğu için seçtim. Ama Isabella kalırdı. Kula a hoş geliyor. Ve bu benim kendim için se ti im ilk ve tek isim. Bu yüzden o kolyeyi alırdım. Ve sonra ya ardım.

Ama yapamam. Çünkü Bar   Elleri geliyor. Kana susam   iki acımasız tetikçi şu anda benimle aynı durumda. Ve eğer dikkatsiz bir hata yaparsam,  l r m.

Rico bu gece bizim için her ne planladıysa, ondan ayrılmam gerekiyor.

Telefonumu kontrol etmek için yapt  m kısa ziyaretler d  nda,  ehre bu şekilde gelmeye devam edemem. Waffle restoranlarına gidemem. Bu çok tehlikeli. Fark edilme riski çok büyük. Mümkün olduğunca Blackwater'ın duvarlarının arkasında saklanmalıyım.

  te bu kadar. Bir randevu daha. O zaman ya beni tamamen bırakacak ya da gerçeği benden zorla almaya çalışmaya devam edecek. Arası yok.

Bundan sonra, ortak bir hayattan, *gerçek* bir hayattan  alınan anlarımız bitti.

Bir kez daha düşmanlar.

OceanofPDF.com

RICO

M Niyetim oraya önce varmaktı, böylece hangi yönden geldiğini görebilecektim, ama yirmi beş dakika erken varmama rağmen Isabella çoktan oradaydı. Bu durum beni eğlendirmekten ziyade kızgınlık, içimden.

Ben yaklaşırken bir vitrine bakıyor ve son mesafeyi kapattığımda arkasını dönmüyor. Bu ona hiç benzemiyor. Bakışlarımı vitrinde gezdirirken kaşlarımı çatıyorum. Ama tam kendimi duyurmak üzereyken, o konuşuyor.

"Erkencisin," diyor, sırtı hâlâ bana dönük.

Sonunda arkasını döndüğünde ona bilmiş bir bakış attım. "Sen de öylesin." "Evet."

Birkaç saniye öylece durduk. Birbirimizin bakışlarını sessizce tutarak, sanki bu gecenin birbirimize açıkça yalan söylemediğimiz ama tüm gerçeği de söylemediğimiz gecelerden biri olacağını birbirimize onaylıyormuşuz gibi.

Etrafımızdaki sokak lambaları, insanlar caddede bir aşağı bir yukarı dolaşırken karanlık kaldırım taşlarının üzerinde altın sarısı ışık havuzları oluşturuyor. Sıcak akşam havasında hoş bir mırıltı asılı duruyor.

"Hadi," diyorum çenemi sallayarak. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Caddeden aşağı inmeye başladığımızda o da yanıma düşüyor. Yalan söylemeden konuşabileceğimiz çok az şey var ve bu gece yalan söylememeye karar verdik, bu yüzden sessizce yürüyoruz. Ama ona bakışlar fırlatıyorum, etrafı ve etrafındaki insanları nasıl incelediğini izliyorum. Hareket ettiğinde saçlarının nasıl dalgalandığını izliyorum. Bir sokak lambasının altından her geçişimizde gözlerinin nasıl parladığını.

Onu kalabalık şehir merkezinden uzaklaştırıp daha köhne bölgelerden birine doğru yönlendiriyorum. Bunu fark ettiğinde omuzları hafifçe geriliyor ve bana hızlı bir bakış fırlatıyor. Bir kahkahayı bastırıyorum. Ne yapacağımı sanıyor? Onu bir arka sokağa götürüp kırık bir şişeyle üzerine atlayacağımı mı?

Bana sormasını bekliyorum.

Sormadı.

Böylece yıkık dökük kısım ile şimdi geçtiğimiz çok daha güzel kısım arasındaki sınırı geçene kadar sessizce yürüdük. İki yüksek binanın arasından sola döndüm. Ve işte oradayız.

Parka doğru yürürken Isabella şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Hızını yavaşlatarak sağa sola bakıyor. Ve ben onun ne gördüğünü biliyorum. Çünkü buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Park bankları ve gezinmek için geniş yolları olan bakımlı bir çimenlik değil. Tam tersi. Yapraklardan bir duvar gibi yükselen ve parkın geri kalanını gizleyen ağaçlar ve çalılarla dolu. Vahşi. Aşırı büyümüş. Ve buraya hiç yakışmıyor.

Yüksek binalar parkın kenarlarına kadar dayanıyor. Sanki asıl plan, parkın yerle bir edilerek yerine evlerin inşa edilmesiymiş de birileri son anda fikir değiştirip hem binaları hem de parkı korumaya karar vermiş gibi.

"Burada böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum," diyor Isabella en sonunda, sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor.

Ona gülümsedim. "Çoğu insan bilmez."

Ben bitki örtüsünün içine doğru ilerlerken o da beni takip ediyor. Parkın içindeki yolu aydınlatacak sokak lambaları yok, bu yüzden daha içerilere doğru yürürken dikkatli hareket etmek zorundayız. Bir zamanlar sıkça kullanılan ama artık doğanın geri kazanması için terk edilmiş dar patikalarda kalın, budaklı kökler büyüyor. Isabella'yı karanlık ağaçların derinliklerine doğru götürürken alçak bir dalı kenara itiyorum.

Dilinin ucuna gelen soruları neredeyse hissedebilmeme rağmen hiçbir şey söylemiyor. Sadece sessizce beni takip ediyor. Şu anda bana oldukça fazla güvendiği gözümünden kaçmıyor. Ama bunu belli etmiyorum. O da söylemiyor.

Sonunda hedeflediğim noktaya ulaştık. Karmakarışık bir dal ağının altına eğilerek Isabella'ya da aynısını yapmasını işaret ediyorum. Zahmetsizce altından geçiyor ve sonra diğer tarafta yanımda doğruluyor.

Nefesini içine çekiyor. Bu bir soluk alma değil. Hızlı bir nefes alıştan biraz daha fazlası. Ama ondan hiç duymadığım kadar şaşkın.

"Bu... çok güzel," diyor nefesi kesilmiş bir halde, önündeki manzaraya bakarken.

Bakışlarımın üzerinde gezinmesine izin verdiğimde kalbim ağrıyor.

Büyük bir göletin önünde duruyoruz. Kalın ağaçlar ve çalılar her tarafta uzanıyor, hışırdayan yapraklar ve açan gece çiçekleriyle çerçevesiyor. Ve herhangi bir ışık kaynağından çok uzakta olduğu için, yukarıdaki karanlık gökyüzündeki yıldızlar gümüş yıldız tozu gibi suya yansıyor.

"Evet, öyle" diye cevap veriyorum. Kalbimdeki sızı daha da artıyor. Ama bu iyi bir sızı. Sıcak anılarla dolu bir acı. "Buraya gelmeyi hep sevmişimdir. Çünkü sanki gece gökyüzünün bir parçası buraya yerleştirilmiş gibi görünüyor. Şehrin ortasında ağaçların arasına gizlenmiş. Gizli bir hazine gibi."

Bakışlarını göletten ayırıp bana bakmak için döndü. Gözleri kocaman ve ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor, söyleyecek söz bulamıyor.

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Yıldızları her zaman sevmişimdir. Ve doğanın gece boyunca aldığı o özel kokuyu." Tekrar gölete bakıyorum. "Sen neyi seversin?"

"Bilmiyorum." Bakışları gölete geri dönmüyor. Onun yerine yüzümün yan tarafını izlemeye devam ediyor. "Bunu hiç düşünmedim."

Ve bu kelimelerdeki çiğ dürüstlük kalbimin bir parçasını çatlatıyor. Neyi sevdiğini bile bilmiyor. Nasıl bilmez? Nasıl olur da neyi sevip sevmediğini hiç düşünmez?

Isabella'ya dönüyorum ve bakışlarıyla tekrar yüz yüze geliyorum.

Kim bu kız? Ve şimdiye kadar nasıl bir hayat sürmüştü? "Eskiden buraya ailemle gelirdim," derken buluyorum kendimi.

İrkildi. Duruşunda zar zor algılanabilen bir sertleşme. Eğer onu bu kadar yakından izlemeseydim, bunu göremezdim.

"Burası eskiden onların gizli yeri idi," diye devam ediyorum. "İlk çıkmaya başladıklarında. Sonra ben doğduğumda benimle de paylaşmışlar."

Hatırladıkça kalbim acıyor. Öldürüldükleri geceden beri buraya geri dönmedim. Tıpkı o geceden önce yaptığım her şey gibi, bir daha asla geri dönmeme izin verilmedi. Suikastçılar izliyor olabilir diye. İş bitirmek için pusuya yatmışlardır.

Burası, aşırı büyümüş bir parkın ortasındaki bu gölet, eskiden hayatımın çok önemli bir parçasıydı. Ve yine de, ilk kez görüyorum

Altı yıl içinde. Eskiden benim bir parçam olan her şeyi söküp attığım altı yıl. Altı yıl boyunca sahte bir hayat yaşadım. Altı yıl.

"Ve şimdi," diye başlıyor Isabella sesinde garip bir gerginlikle, "bunu benimle paylaştın."

Bakışlarını tutuyorum. Yıldız ışığı gözlerinde parlıyor, o çarpıcı renge gümüş bir ışıltı katıyor.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum.

Kesik kesik nefes alıyor. Ama bana nedenini sormuyor. Ben de ona söylemiyorum.

Onun yerine gölete dönüyorum. "Ailenle hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Birkaç saniye boyunca yüzümün yan tarafına bakmaya devam etti.

Sonra dönüp gözlerini gölete diyor. "Hayır."

Sessizlik ipek bir çarşaf gibi üzerimize çöküyor. Etrafımızdaki çalılıklarda böcekler gece serenatlarını yapıyor ve birkaç kuş ağaçların arasında çırpınıyor. Ilık bir rüzgâr dalları okşarken yapraklar hışırdıyor. Ama göletin yüzeyi bir ayna gibi hareketsiz duruyor ve parıldayan yıldızları bize geri yansıtıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Isabella. Kalın kalın yutkunuyor. "Burayı benimle paylaştığın için."

Dilimi çalıştıramıyorum, bu yüzden onaylarcasına başımı sallıyorum.

Uzun bir süre orada yan yana durduk. Yukarıdaki ve aşağıdaki yıldız ışığını izliyoruz. Vızıldayan böcekleri ve hışırdayan yaprakları dinliyoruz. Açıan gece çiçeklerinin kokusunu içimize çekiyoruz.

Çok fazla şey söylediğimi biliyorum. Ona çok fazla şey gösterdim. Ona çok fazla dürüstlük gösterdim. *Yine*. Ama yine de bir soru daha sorarken kendimi durduramıyorum.

Gözlerimi göletten ayırmadan, kararsız bir nefes alıyorum. "Sana bakan herkesin kim olduğunu bildiğini ama yalnız kaldığında tek yapabildiğinin aynadaki yansımana bakıp herkesi nasıl kandırdığını merak etmek olduğunu hissettiğin oluyor mu?"

"Çünkü sadece onlara gösterdiğin özenle inşa edilmiş cepheyi görüyorlar, ama gerçekte artık kim olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye bitiriyor, gözleri de önümüzde duran karanlık suda.

Sözlerinin ne kadar yerinde olduğunu görünce ruhumda bir ürperti dalgalanıyor. "Evet."

"Evet," diye yankılanıyor.

Başka bir şey söylemiyorum. Çünkü söyleyemem. Ve onun da yapamayacağını biliyorum.

Orada öylece duruyoruz.
Ve yıldızları seyrediyoruz.

OceanofPDF.com

ISABELL A

S Barış Elleri eyalete geldiğinden beri, haftada birkaç kez yerine artık her gün iletişimimi kontrol etmek zorundayım. Dün hiç haber yoktu. Umarım bugün de aynısı olur.

Şehrin bu yıkık dökük kısmında yürürken caddenin sol tarafı boyunca uzanan yüksek binaya doğru bakıyorum. Diğer tarafında ise aşırı büyümüş bir park var. Ve iki gün öncesine kadar hiçbir fikrim yoktu. Haritaların hiçbirinde yok ve bu bina ile diğeri arasındaki açıklık o kadar dar ki bir yol olarak bile sınıflandırılmaz.

Bakışlarım sağımdan gelen yola doğru kayıyor. Burası çantamı sakladığım yerden sadece iki sokak ötede.

İlk başta Rico'nun beni bu yüzden buraya getirdiğini düşündüm. Çünkü bir şekilde gizli saklanma yerimin nerede olduğunu öğrenmişti ve bu konuda benimle yüzleşecekti. Onu etkisiz hale getirip kaçmanın yollarını planlıyordum ki beni parka götürdü.

Ağrı kısa ve keskin bir patlamayla göğsümde zonkluyor.

Neden bana o parkı göstermek zorundaydı? Neden o yeri ve o yürek parçalayıcı dürüstlükteki sözleri benimle paylaşmak zorundaydı? Bir an için kendimi gerçek bir insan gibi hissettim. Ve o bir an için, artık yalnız hissetmiyordum. Beni gerçekten olduğum gibi gören birini bulduğumu hissettim.

Ama sonra o an sona erdi. Ve şimdi kendimi eskisinden daha da boş hissediyorum.

Büyük bir çabayla, kalbimden geçen çatlakları engelliyorum ve bunun yerine görevime odaklanıyorum. Barış Elleri'nin şehre ulaşıp ulaşmadığını bilmem gerekiyor.

Kapının kilidini açtıktan sonra içeri süzülüyorum ve arkamdan tekrar kapatıyorum. Paslanmış bir çekiç metalik bir gıcırdama sesi çıkarıyor, ben de onu botumla kenara itip odanın içinde ilerliyorum. Kutunun üzerindeki asma kilidi hızla açıyorum ve sonra kutuyu açıyorum.

Telefonumu açtığımda kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yeni bir bildirim.

Dehşet kemiklerime soğuk su gibi sızıyor. Lanet olsun.

Hiçbir haber iyi haber değildir. Yani bir haber varsa, bu kötü haber demektir. Kendimi hazırlarken, mesajlaşma uygulamasını açıyorum.

Tespit edildiler. İşte.

Gömülü bağlantıya tıklıyorum, bu da içinde kırmızı bir iğne olan bir harita getiriyor. O kırmızı noktaya bakıyorum. Buradan sadece birkaç mil uzakta küçük bir kasaba.

Haritadan çıkıp mesaja geri dönüyorum.

Bugün (Cuma) saat 07.34'te.

Bu da bu sabah o küçük kasabada görüldükleri anlamına geliyor. O zamandan bu yana on ikiden fazla zaman geçti.

Mesaj, tek kelimelik başka bir gömülü bağlantıyla sona eriyor.

Fotoğraf.

Tıklıyorum.

Ekranımda bir ATM'den çekilmiş gibi görünen hafif grenli bir fotoğraf beliriyor. Altmış yaşlarında bir kadını gösteriyor. Ama omzunun arkasında, ATM'nin karşısındaki caddede iki kişi yürüyor.

Ağzım kurudu. Hay sikeyim.

Gerçekten onlar.

Aceleyle 'Alındı' yanıtını gönderiyorum ve telefonu çantama geri atıyorum. Artık kontrol etmeme gerek kalmayacak. Eğer bu sabah erken saatlerde o küçük kasabaya geldilerse, bu şehre gelmeleri de an meselesi.

Şu andan itibaren, sürekli Blackwater'da kalmam gerekecek. Artık şehre inmek yok. Dışarıdaki restoranları ziyaret etmek yok. Artık tüm zamanımı ya ders için kampüste ya da yerleşim bölgesindeki dairemde geçireceğim. Başka hiçbir yerde.

Ayağa kalkıp tam kapağı tekrar kapatmak üzereydim ki tereddüt ettim.

Birkaç saniye boyunca sadece spor çantasının içindeki silah yığınınına bakıyorum.

Kampüse bir tane getirmek dikkat çekecektir. Özellikle de üniversite personeli ya da Rico öğrenirse. Ama öte yandan, hayatta kalmam için çok önemli olabilir.

Ve hayatta kalmak her şeyin üstündedir.

Eğilip bir silah ve iki şarjör daha aldıktan sonra kutuyu kapatıp tekrar kilitledim. Sonra aceleyle arabama döndüm.

Ama başladığımda, içimi bir tereddüt dalgası daha kaplıyor. Ve bu sefer, kesinlikle saçma, mantıksız bir nedenden dolayı.

Kolye. Bu haftalar boyunca şehre son gidişim olacak. Muhtemelen aylarca. Ve ben... Ben sadece o kolyeyi bir kez daha görmek istiyorum. Hafızama kazımak için. Her şey farklı olsaydı neler olabileceğini.

Diğer otoparka geçip arabamı hızlıca park ediyorum ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde o mağazaya doğru yürüyorum. Aptalca davrandığımı biliyorum. Kasabada gerekenden daha uzun süre kalarak gereksiz bir risk alıyorum. Ama sadece... sadece onu görmem gerekiyor.

Cuma akşamı olduğu için sokaklar farklı barlara ve gece kulüplerine giden şık giyimli insanlarla dolu. Sonunda o büyük cam pencereye ulaşana kadar nabzım kulaklarımda uğuldayarak aralarından geçiyorum.

Ortadaki ekrana bakarken tüm dünya bir anlığına durur gibi oluyor. Konuşmalar ve müzik sustu. Hareket eden insanlar adımlarının ortasında donuyor. Hava durma noktasına geliyor.

Çünkü kolye çoktan satıldı. Kalbimdeki o çatlaklar yayıldı.

Tabii ki var. Tabii ki çoktan satıldı. Çünkü evren yine benimle alay ediyor, sahip olamadığım her şeye bana *eziyet* ediyor.

Boş mücevher vitrinine bir saniye daha bakarken acı ve kalp ağrısı boğazımı tıkıyor. Sonra tüm bu duyguları zorla yutuyorum ve uzaklaşıyorum.

Önemli değil. Sadece bir kolyeydi. Buraya gelmek de aptalcaydı zaten.

Arabama doğru yürürken ayağımı yere vurmamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Kendime o kadar kızgın ve öfkeliyim ki neredeyse kaçıracağım. O zayıf hissi özlüyorum. Ama bir suikastçi olarak geçirilen koca bir hayat, neyse ki geçici öfkenin gölgeleyemeyeceği hislere yol açıyor.

Arabama giden yolu yarılamıştım ki ensem karıncalandı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama normal yürümeye devam etmek için kendimi zorluyorum.

Takip ediliyorum.

Bu sokakların zihnimdeki haritasını çıkarıp işe yarayacak bir yer arıyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, solumda iki sokak ötede iki restoranın arasında dar bir ara sokak var. Biraz mahremiyet sağlayacak kadar تنها ama tamamen boş olacak kadar da uzak değil.

Bir sonraki sola saparak oraya doğru yola çıktım.

Sırtımı deldiğini hissedebildiğim o gözler beni takip ediyor.

Köşeyi döner dönmez, aramızdaki mesafeyi arttırmak için caddeye doğru koşmaya başlıyorum. Peşimdekilerin de köşeye varmak üzere olduğunu tahmin ettiğimde tekrar yavaşlayarak yürüyorum.

Önden başladığım için, neredeyse onlar ilk köşeyi dönmeden ben bir sonraki köşeye ulaşıyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi, beni iki restoranın arka tarafındaki dar bir sokağa götürüyor. Karanlık ve ıssız bir yer ve tuğla duvarın içine yerleştirilmiş metalik bir havalandırmadan yemek kokusu yayılıyor. Ona doğru koşuyorum.

Hızlı bir sıçrayışla havalandırma deliğini yakaladım ve kendimi çatıya çektim. Yükseltilmiş kenarı siper olarak kullanarak düz taş çatı boyunca sürünüyorum ve geldiğim sokağın ağzına doğru geri dönüyorum.

Aşağıdan belli belirsiz ayak sesleri geliyor.

Benim de daha önce bulunduğum açıklığa ulaştıklarında durdular. Sonra bir çift ara sokaktan aşağı inmeye başladı. Birkaç saniye sonra, ikinci çift ayak sesi de aynı şeyi yapıyor.

Kendimi hızla çatının kenarından aşağı salladım ve aşağı indim.

Ayaklarım yere bastığı anda, sokağın ortasındaki adam dönüp bana doğru silahını doğrultuyor.

Ama ikinci adam için çok geç, çünkü o da bana doğru dönmeden silahım ensesine dayanmış durumda.

"Yapma," diye uyarıyorum, eli kendi silahını sakladığını bildiğim yere doğru kayınca.

Hareket etmeyi bırakıyor, kollarını vücudundan biraz uzakta tutuyor ve ellerini açıyor. Bir şey yapmaya kalkışırsa onu vurabileceğimi ve vuracağımı biliyor.

"Merhaba Anna," diyor sokağın ortasındaki adam, keskin kahverengi gözleri bana kilitlenmiş, silahının namlusunun arkasından beni süzmeye devam ederken.

Barış Elleri Rico'nun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde kullandığım isim Anna'ydı.

"Derek," diye cevap veriyorum.

Ben kaçmak zorunda kalmadan önce kullandığı isim buydu. O zamandan beri değiştirip değiştirmedini bilmiyorum. Ama fark etmez. Zaten isimlerin hiçbiri gerçek değil.

"Silahını bırakmanı ve bizimle kendi isteğinle gelmeni öneririm," diyor Derek, sesi sert.

Onu son gördüğümde dalgalı kahverengi saçları vardı. Şimdi saçları askeri tarzda, kafa derisine yakın bir şekilde kesilmiş. Yine de hala koyu renk, bu yüzden boyatmadığını varsayıyorum. Kırklı yaşlarında ve yıllar boyunca onunla birkaç görevde bulundum. İyi biridir. Ama en önemlisi, acımasızdır. Dediklerini yapıp kendi isteğimle gelsem bile bana işkence etmeye devam ederdi.

"Sebastian'ı kafasından vurmadan önce silahını indirmeni öneririm," diye karşılık veriyorum.

Sebastian, ya da şu anda kullandığı isim her neyse, irkilmedi bile. Benden daha uzun ve otuzlu yaşlarında. Derek'in olabileceği kadar zalim değil, ama elinde bir takım aletlerle yanıma yaklaşmasını asla istemeyeceğim kadar gaddar. Bu yüzden silahımı kafasından aşağı dökülen ve boynunu kaplayan düz sarı saçlarına sıkıca bastırıyorum.

"Eğer onu vurursan, insan kalkanını kaybedersin," diyor Derek. "Bu da benim seni vurabileceğim anlamına gelir."

Haklı tabii ki. O yüzden cevap vermiyorum.

Birkaç saniye boyunca sessizlik bir ölüm kefeni gibi sokağın üzerine çöküyor. Bunu sadece havalandırmanın uğultusu bozuyor.

"Nerede o?" Derek sonunda sorar. "Kim

nerede?" Cevap veriyorum.

"Aptal rolü yapma, Anna. Bu sana

yakışmaz." Sessizce ona bakıyorum.

"Enrico Morelli nerede?" diye hırlıyor sonunda.

"Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Bu yüzden buradasınız, değil mi? İşini şimdi bitirirsen yaşamana izin verebileceğimiz umuduyla hatanı düzeltmeye geldin."

Hiçbir şeyi ne doğruluyorum ne de reddediyorum.

Derek'in gözlerinde sabırsızlık titreyiyor. "Nerede o?"

Sessizce onu izlemeye devam ediyorum.

"Bak ne diyeceğim," diye başlar. "Eğer bana Enrico Morelli'nin yerini verirsen, Efendi'ye iyi şeyler söyleyeceğim. Hatta idamından önceki yüz günlük işkenceyi atlaması için onu ikna etmeye çalışırım."

"Bu çok cömert bir teklif."

"Öyle."

"Ama yine de seni kabul edemem. Çünkü nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yalancı."

Arkamdan sokağın aşağısından sesler geliyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. *Nihayet.*

"ATEŞ!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Yardım edin! Yangın var!"

Sokağın aşağısındaki insanlardan alarm çığlıkları yükseliyor. Bir saniye sonra, bana doğru koşan ayak sesleri duyuluyor.

Ara sokakta geri geri gitmeye başlarken Derek'in boğazından bir hırıltı kopar. "Bunun için bir hesaplaşma olacak Anna. İhanetinin ve bunu örtbas etmek için harcadığın altı yılın."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine Sebastian'ı ileri itiyorum ve sahte ateşimi söndürmeye yardım etmek isteyen bir yığın insan patinaj yaparak sokağa girmeden bir saniye önce koşarak sokaktan çıkıyorum.

Silahımı saklarken, Derek ve Sebastian izimi bulamadan önce sokaklarda yarışarak arabama geri dönüyorum.

Blackwater'a dönerken yol boyunca kalbim göğsümde çarpıyor.

Ancak dairemin kapısını tekrar arkamdan kilitlediğimde gürleyen nabzımı biraz olsun yavaşlatabiliyorum. Eğer Blackwater'da kalırsam, iyi olurum. Artık beni bulduklarına göre, bu şehirden ve bu eyaletten olabildiğince çabuk kaçacağımı varsayacaklardır. Artık nerede olduğumu bildiklerine göre burada kalma riskini göze alacağımı asla düşünmezler.

Bu yüzden Blackwater'da kalacağım. Ve her şey yoluna girecek.

Karanlıkta durup alnımı kilitli kapıya yaslarken bu iki cümleyi kendi kendime defalarca tekrarlıyorum.

En azından yarı yarıya inandıktan sonra derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum. Kapının yanındaki ışık düğmesini çeviriyorum. Daireme ılık bir ışık doluyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve mutfak masamın üzerinde küçük bir paket fark ettiğimde silahımı çekiyorum. Bomba olabileceğini düşünerek yavaşça ilerliyorum. Ama çok paranoyak davrandığımı, yaşadığım olaydan sonra çok gergin olduğumu biliyorum.

Çünkü paket bomba olamayacak kadar küçük.

Silahımı masanın üzerine koyarak hafifçe öne eğiliyor ve küçük kutuyu inceliyorum. Koyu mavi, avuç içimden daha büyük değil ve etrafına beyaz bir kurdele bağlanmış.

Çok dikkatli bir şekilde şeridi açıp kapağı kaldırıyorum. Üstünde bir not var.

Ona baktığını gördüm ve sana katılıyorum. Sana gerçekten çok yakışacak.
Rico.

Göğsümden hem kızgınlık hem de rahatlama dolu gergin bir kahkaha kopuyor. Elbette bu Rico'nun işi. Başka kim evime bu şekilde girip masamın üzerine garip bir kutu bırakabilir ki?

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, nota uzanmadan önce uzun bir nefes veriyorum, böylece onu kenara çekip kutunun içinde ne olduğuna bakabilir ve Rico'nun şu anda ne tür kötü bir oyun oynadığını öğrenebilirim. Geçen gün telefondaki konuşmamıza bakılırsa, muhtemelen bir çift minyatür kelepçe.

Notu bir kenara koyduğum anda parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Ben orada öylece durup kutuya bakarken masanın üzerine düşmek için çırpınıyor.

Küçük mavi bir yastığın üzerinde gümüş bir kolye duruyor.

Kolye.

Uzanıp parmaklarımı narin zincir boyunca ve ardından *Isabella*'nın kazındığı küçük gümüş dairenin üzerinde gezdirirken kararsız bir nefes alıyorum.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Kolyeyi yavaşça kavrayıp yukarı kaldırıyorum. Yukarıdaki lambanın sıcak ışığında parlıyor.

Tezgâha doğru sendeliyorum, kendimi desteklemek için bir elimi uzatıyorum. Ama bu yeterli değil.

Dizlerim bükülüyor ve yere düşene kadar tezgahın önünden aşağı kayıyorum. Sırtımı arkamdaki dolap kapısına dayayarak dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve göğsümden şiddetli bir hıçkırık daha yükseliyor.

Kolyeyi elimde tutarak, kapalı yumruğumu göğsüme bastırıyorum. Şimdi kalbimin her yerinde çatlaklar oluşuyor. Balyozun altındaki kırılğan cam gibi.

Kolyeyi kalbimin üzerinde tutarken sıkıca kavıyorum. Sanki bu bir şekilde kaburgalarımın arkasında parçalanmasını engelleyebilirmiş gibi.

İçimden kırık bir hıçkırık daha kopuyor.

Diğer elimle ağzımı kapatıyorum.

Omuzlarım titriyor. Tüm vücudum titriyor.

En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyorum bile. Ama şimdi ağlıyorum.

O kadar çok ağlıyorum ki göğsüm ağrıyor ve ellerim uyuşuyor. Kırılan parçalarımı asla toparlayamayacağımdan korkana kadar ağlıyorum. Artık hiçbir şey hissedemeyene kadar ağlıyorum.

Çünkü kolyeyi bana Rico verdi.

Bana asla benim olamayacak bir rüyanın başlangıcını verdi.

OceanofPDF.com

RICO

W Büyükbabamın malikanesine girdiğimde gerginlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdim. Andrea bu sefer yalnız girmeme bile izin vermedi. Onun yerine, arabayı kaldırıma bıraktı ve beni üst kattaki çalışma odasına kadar götürdü. Ancak kapıyı çalıp bizi anons ettikten sonra nihayet ayrıldı.

Federico kapıdan içeri girmem için seslenirken onun koridorda geri çekilmesini izliyorum. Gözlerimi kısarak kapıya dönüyorum ve kolu itiyorum. Bu konuda içimde kötü bir his var ama yine de kendimden emin bir duruşla içeri giriyorum.

"Enrico," diyor büyükbabam. Bu sefer gülümsemiyor. "Otursana."

Tanrım, bu konuda içimde çok ama *çok* kötü bir his var.

Federico büyük maun masasının arkasında oturuyor, sırtı dik ve elleri önünde kenetlenmiş. Odayı geçiyorum ve kendimi karşısındaki sandalyeye bırakıyorum.

"Bugün buraya geri dönüyorsun," diye duyurdu önsözsüz. "Burada işimiz biter bitmez Andrea, Avcılarla paylaştığınız eve dönecek ve tüm eşyalarınızı geri alacak."

Koltuğumda geriye doğru sarsıldım. "Hayır." "Bu bir tartışma değil, Enrico."

"Hayır, değil. Çünkü bu tartışmayı zaten haftalar önce yapmıştık. Blackwater'da kalmamın daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık çünkü geri döndüklerinde ilk bakacakları yer bu ev olacaktı."

"Bu artık bir *eğer* değil," diye araya giriyor, sesi hâlâ sert ama şimdi alttan alta bir panik akımı da var. "Geri döndüler."

Gözlerimi kırıştıtarak tekrar sandalyeme oturuyorum.

"Dün sabah buradan birkaç mil ötedeki küçük bir kasabada görülmüşler." Bakışlarımı tutuyor. "İkisi. İki adam. O gece korktuğunu söylediğin senin yaşındaki kızıdan hâlâ bir iz yok."

Korktum. Onlara böyle söyledim. Isabella'nın o gece ne yaptığını böyle açıkladım. Çünkü başka nasıl açıklayabilirdim ki? O zamanlar ne olduğunu bile tam olarak anlamıyorum.

"Ama onu da bulacağız," diye bitiriyor Federico.

Suçluluk duygusu içimi burkuyor. Onu çoktan buldum. Ve bunu haftalardır bir sır olarak saklıyordum. *Hâlâ da* sır olarak saklıyorum.

"Onlar olduğuna emin misin?" diye sordum. "İki adam. Onları karanlıkta sadece bir kamerada kısmen yakaladık. Onlar olduklarından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Onlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun-"

Avucunu masaya vurarak kalemlerin telaşla şangırdamasına neden oldu. "Çünkü altı yıldır *oğlumu* öldüren piçleri arıyorum. Onlar olduğunu biliyorum. Ve sen şimdi burada yaşamak için eve geliyorsun." Sesine çaresizlik sızıyor. "Çünkü seni de kaybedemem. Beni duyuyor musun?"

Her zamanki sakın ve sert yüzüne yansıyan acıyla kalbim sızlıyor.

Uzun bir iç çekerek, bakışlarını yumuşak gözlerle karşılıyorum. "Eğer beni gerçekten güvende tutmak istiyorsan, Blackwater'a dönmeme izin vermelisin. Korktuğunu biliyorum..."

Sanki korkulan Morelli ailesinin büyük reisi korktuğunu kabul etmeyi asla düşünememiş gibi oflayıp pufluyor ve bakışlarını yana kaydırıyor.

"Ama şu anda benim için en iyi yer, en güvenli yer burası," diye bitiriyorum.

"Seni burada istiyorum. Benimle birlikte."

"Ve işte tam olarak beni arayacakları yer burası. Beni Blackwater'da aramayı asla düşünmeyecekler."

Çenesini sıkıyor. Bakışlarını yumuşak gözlerle tutmaya devam ediyor, mantıklı düşünmesi için sessizce dua ediyorum. Beni burada tutmaya karar verirse

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Çünkü Morelli ailesinin reisine kimse itaatsizlik edemez. Ben bile.

"O zaman etrafının muhafızlarla çevrilmesini istiyorum," diyor sonunda.

İçimde bir rahatlama hissi beliriyor ama bunu yüzümden uzak tutarak cevap veriyorum: "Kampüste beni takip eden korumalarım olamaz. Bu, doğrudan beni işaret eden yanıp sönen dev bir tabela dikmek gibi olur."

"En azından evin etrafında."

"Sivil kıyafetlerle ve gizli görevde, bu durumda."

"Evet."

Başımı salladım. "Anlaştık."

Sonra belli belirsiz gülümsüyor.

Kaşlarımı kaldırarak, "Ne?" diye sordum.

"Bu bir pazarlık değildi ama sen bunu bir pazarlığa dönüştürmeyi başardın." Bana onaylayan bir bakış attı. "Ben öldüğümde harika bir kral olacaksın."

Kalbim sıkışıyor. "Öyle söyleme. Henüz ölmüyorsun."

"Hayır. Ama hastalığımla-"

"Bunu da atlatacaksın. İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek."

Dudaklarında bir gülümseme daha beliriyor. "Şimdi kim aşırı endişeleniyor?"

Kısa bir kahkaha attım.

"Yakında görüşürüz oğlum," diyor ve sonra kapıya doğru başını sallayarak gitmeme izin veriyor.

Ayağa kalkıp çalışma odasından çıkmadan önce başımı öne eğiyorum.

Merdivenlerden Andrea'nın beklediği yere doğru inerken huzursuzluk midemi bulandırıyor.

Ailemi öldüren insanlar burada. Sadece birkaç mil ötede. Bunu daha fazla uzatamam.

Artık birbirimizin etrafında dans etmek yok. Gerçeğe ihtiyacım var. Isabella ile yüzleşme vakti geldi. Bu soruları sormak için altı uzun yıl bekledim.

Cevaplarımı alacağım. Ve şimdi alacağım.

ISABELL A

D Daha kapıyı açmadan midemde okuma havuzları oluşuyor. Açtığımda Rico dışarıdaki koridorda duruyor, yüzü ciddi.

"Konuşmamız gerek," diyor.

"Evet, var," diye yanıtlıyorum.

Kenara çekilip içeri girmesini işaret ediyorum. Ben kapıyı arkasından kapatırken o oturma odama girerken yüzündeki ciddi ifadeyi koruyor. Sonra önünde durana kadar hareket ediyorum.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. PencereLERimin dışında, aşağıdaki caddeden bir araba korna çalarak geçiyor.

Rico sonunda, "Durma zamanı geldi," diye açıkladı. "Katılıyorum."

"Rol yapmayı bırakıp bana gerçeği söylemelisin," diyor aynı anda ben de "Buraya gelmeyi bırakıp beni rahat bırakmalısın," diyorum.

Şaşkınlıkla geri çekildi. Ben de öyle.

"Ne?" diyoruz hep bir ağızdan.

Başımı sallayarak önce kendime geldim. "Bu kadar yeter. Benden hoşlanıyormuş gibi yaptığının farkındayım çünkü sana bilmediğim bir şeyi söylememi sağlamaya çalışıyorsun. Ama artık durmanın zamanı geldi. Waffle yemeği, park, kolye. Kalbimle bu şekilde oynamak çok acımasızca. Ve buna bir son vermelisin."

İrkilir. Gerçekten *irkildi*. Bir an bana bakarken ağzı açık kaldı.

"Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun?" diye ağzından geçiriyor sonunda. "Benimle oynayan sensin!"

"Seninle oynamıyorum! Ben senin geçmişindeki o kız değilim. Beni ne kadar zorlamaya çalışırsan çalış, ben o değilim. Bunu kabul etmeli ve beni rahat bırakmalısın."

"Altı yıl!" Elini pencerelere doğru uzatırken kelimeler boğazından döküldü. "Bu cevaplar için altı yıl bekledim."

"Ve bunun için üzgünüm. Sana ve o kıza olanlar için üzgünüm. Ama aradığım cevaplar bende *yok*." Kapıyı işaret ediyorum. "Şimdi, çık dışarı."

Cevap beklemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. Sadece birkaç adım atmıştım ki Rico'nun eli bileğime dolandı ve beni geri döndürdü.

"Sakin beni bırakıp gitme," diye homurdanıyor. "İşimiz bitmedi-"

"Evet, öyleyiz," diye karşılık veriyorum ona, bileğimi tutuşundan çekip çıkararak. "Çünkü başlamadık bile. Sen ve ben, hiçbir zaman gerçek olmadık. Yaptığın her şey sadece beni önemsediyini düşünmem için beni kandırmak içindi. Ben de buna uydum çünkü beni sana bilmediğim bir şeyi söylemeye zorlamaya çalışmandan kurtulmam gerekiyordu. Bunların hiçbiri gerçek değildi ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Koyu renk gözleri keskinleşiyor. "Hiçbiri gerçek değildi, ha? Bunun bir yalan olduğunu biliyorsun."

"Çık dışarı."

"Gözlerimin içine bak Isabella ve bana hepsinin sahte olduğunu söyle. Aramızdaki her şeyin."

Adımı söyleme şekliyle omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti yuvarlanıyor. Dişlerimi sıkarak bunu engelliyorum ve bunun yerine elimi kapıya doğru uzatıyorum. "Defol. Dışarı."

"Bana sahte olduğunu söyle."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu fiziksel olarak kapıya doğru itmeye çalışıyorum, bu sırada umutsuzca saklamaya çalıştığım tüm duygular durdurulamaz bir sel gibi içimde kabarıyor.

"Isabella," diyor ve adım dilinde bir yalvarışa dönüşüyor.

O umutsuz savaş içimde sürerken bir an için tüm dünya duruyor.

Sonra onu duvara doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Boynumun arkasını kavıyor, ben onun baş belası lanet olası ağzından bir daha asla söylemesine izin veremeyeceğim o tehlikeli ismi çalarken beni kendisine doğru bastırıyor.

Yumruklarımı gömleğinin yakasına gömüp onu öylesine büyük bir öfkeyle öpüyorum ki damarlarımda ateşin yaladığını hissedebiliyorum. O da beni aynı hüsranla öpüyor.

Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıyorum, koyu kumaşı kavrayıp yukarı doğru çekerken gömleğini ellerimde buruşturuyorum. Dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve şimdi karnının yarısına kadar kıvrılmış olan gömleğe uzanıyor. Gömleği başının üzerinden çekip bir kenara fırlatırken göğsü kabarıyor.

Sonra gömleğimin yakasını tuttu. Ve yırtıp açtı.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve ona bakarken bir nefes çekiyorum. Harap olmuş giysiyi omuzlarımdan iterek yere düşmesine izin veriyor ama sonra olduğu yerde donup kalıyor.

Gömleğim artık onu örtmediği için gümüş kolye çıplak göğsümde parlıyor.

Ona bakarken Rico'nun gözlerinde bir duygu fırtınası kopuyor.

Kalbim göğsümde çılginca çarpıyor ve gözlerinde gördüğüm duygularla başa çıkamıyorum, bu yüzden hızlıca şortumun düğmelerini açıyorum ve onun yerine aşağı itiyorum.

Bu Rico'yu sersemliğinden kurtarır. Başını sallayarak, ellerinin pantolonuna doğru kaymasına izin verdi.

O kemerini çözerken ben de iç çamaşırlarımı çıkarıyorum.

Çıplak kaldığım anda Rico'nun ensesinden tutup henüz pantolonunu bile indirmemiş olmasına rağmen onu kendime doğru çektim. Elimi aşağı kaydırarak parmaklarımı sert sikinin etrafına doluyorum.

Aletini serbest bırakıp elimi kalın gövdesinde aşağı yukarı gezdirirken göğsünden karanlık bir inilti çıkıyor.

Ona meydan okumayla dolu bir bakış attım.

Gözleri kararıyor. Sonra sırtım duvara dönük durmam için bizi çeviriyor. Kalçamı cezalandırıcı bir şekilde kavrayarak bacağımı yukarı kaldırıyor ve sonra daha da yaklaşıyor. Diğer eli bileğimi sarıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, elimi sikinden uzaklaştırıp omzumun üzerinden yukarı kaldırıyor. Başımın yanındaki duvara yapıştırıyor. Bir bacağım yukarıda ve elim duvara yapışık halde beni öyle tutarak bakışlarımı yakalıyor.

Aleti girişime sürtünüyor.

O karanlık gözlerinde bir soru ve bir meydan okuma dans ediyor. Ben sadece ona bakıyorum.

Bana çarptı.

Bu sefer derin bir inilti çıkaran ben oluyorum.

Hafifçe geri çekildikten sonra sikini daha derine sokuyor. Kendini tamamen içime sokup beni tamamen doldururken tekrar inliyorum.

Sert bir tempoya başlarken bacağıma tutarken parmakları uyluğuma saplanıyor. Boştaki elimi boynunun arkasına doluyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız şiddetli bir çarpışmayla buluşuyor. Onu sertçe, öfkeyle öpüyorum, dudağını ısıyorum ve o baskın hamlelerle sikini içime sokarken dilini boyun eğmeye zorluyorum.

Savaştaymışız gibi sevişiyoruz.

Sanki meydan okumayı içimden söküp atmaya çalışıyormuş gibi beni azarlıyor.

Ve kalçalarımı tekrar onunkilere çarpıyorum ve sanki inatçılığını da sikip atabilecekmişim gibi ağzına hükmediyorum.

Zevk içimde birikiyor. Ama tatlı ya da nazik değil. Öfke, hayal kırıklığı, yalanlar, asla paylaşamayacağımız gerçekler ve korkunç, korkunç, çaresizlikle dolu bir şimşek fırtınası.

Rico bana vururken sırtım duvara çarptı.

Aleti mükemmel noktaya tekrar tekrar çarptığında ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Serbest bırakılmanın girdaplı fırtınası içimde zonkluyor, daha fazla sıkışıp kalırsa bedenimi parçalamakla tehdit ediyor.

Alt dudağını ısırdım.

Göğsünün derinliklerinden umutsuz bir inilti yükseliyor. İçimde serbestlik patlıyor.

Başımı geriye atıyorum, her uzvumda şimşekler çakarken nefes nefese kalıyorum. Rico beni sikmeye devam ediyor ve zevki daha da yükseltiyor. Onun da boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Ama sonra durdu.

İçimden bir hırıltı kopuyor.

Hiç sanmıyorum. Bu savaştan tek galip olarak çıkmayacak.

Orgazmın son kalıntıları içimden geçmeyi bitirdiği anda bileğimi onun elinden çekip alıyorum ve bacağıma tekrar yere vuruyorum. Rico bir adım geri atıyor ve ben de o anı onu itmek için kullanıyorum. Birkaç adım geriye doğru tökezleyerek mutfak masasına çarptı. Peşinden gittim.

Ya da en azından deniyorum. Bacaklarım hala biraz dengesiz, bu yüzden istediğimden çok daha az güçlü görünüyor. Sanki Rico içimi görebiliyormuş gibi gülümsüyor.

Ona ulaşip elimi hâlâ sert olan sikinin etrafına doladığımda keskin bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Bakalım dudaklarım sikinin etrafındayken ne kadar dayanabilecek.

Ama ben daha yarısına bile gelemeden, Rico'nun eli dışarı fırlıyor ve boğazıma kilitleniyor. Sıkı bir tutuşla beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Hiç sanmıyorum," diyor bana sırtarak. "Aramızdaki her şeyin sahte olduğu konusunda ısrar eden sensin, bu da bu kısmın, hiç değilse gerçek olduğunu kabul edene kadar sikilecek olanın sen olduğu anlamına geliyor."

Elini hâlâ boğazımda tutarken, diğer kolunu kıkımın altından geçiriyor ve beni mutfak masasının üzerine kaldırıyor. Sonra kalçalarımı ayırıyor ve aralarına giriyor. Hâlâ sert olan siki amımın üzerinde geziniyor. Orada oturuyorum, bacaklarım genişçe açılmış ve ona bakıyorum.

"Bu gerçek değil," diyorum, sesim istediğimden daha inatçı ve önemsiz çıkıyor.

Diğer elini kalçama doğru kaydırıyor. Kalçamı sıkıca kavrayarak daha da yaklaşıyor ve yavaşça sikini içime sokuyor.

"Bu gerçek değil," diye tekrarlıyorum.

Bir elini kalçamda, diğerini boğazımda tutarak yavaşça içeri doğru kayıyor. Masada otururken oluşturduğu açının nedeniyle, her dayanılmaz derecede yavaş inçte horozu hassas klitorisime sürtünüyor. Bu hisle içimde bir zevk ürpertisi dalgalanıyor.

Emredici gözleri bana kilitlenmişken, geri çekildi. Ve sonra tekrar soktu.

Boğazımdan bir inilti kopuyor.

Uzanarak iki elimi de ön koluna doluyorum. Parmaklarını boğazıma doladığında kaslar kayıyor ve damarlar daha belirgin hale geliyor.

"Bu gerçek," diyor.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Ama bunu yapamadan tekrar içime girdi. Acımasız bir tempoya başladığında inleme ile sızlanma arasında bir şey çıkarıyorum.

Rico beni acımasız bir hakimiyetle sikerken masa altımda sallanıyor.

Zevk tekrar içimde kabarıyor.

Çenemi sıkarak parmaklarımı koluna geçiriyorum ve içimde yükselen zevk dalgasını durdurmaya çalışıyorum. Rico sert gözlerle bana bakıyor ve beni unutulmaya mahkum edecek şekilde sikmeye devam ediyor. Her hamlesinde kaslı vücudundan güç ve mutlak emir fişkırıyor.

Bu manzara karşısında içimde sıcaklık birikiyor.

Lanet olsun, o tam bir sanat eseri. Yüzü zevkle dolup taşıtığında, serbest bırakma ona çarptığında daha da görkemli oluyor. *Ben* onu serbest bırakırken.

Rico bana çarparken masa yere sürtünüyor, ama kalçamdaki eli beni sabit tutuyor.

Kalbim göğsümden güm güm atıyor. Vahşi. Kontrolden çıktı.

Artan gerilim daha da yükseklerle ulaşırken derin nefesler alıyorum. Bir başka orgazma doğru baş aşağı yuvarlanıyorum. Ve Rico bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını çok iyi bilerek, talepkâr gözlerle bana bakıyor.

Hareketleri biraz daha sertleşti. Biraz daha hızlı. Şaftının her itişte klitorisime sürtünmesini sağlayarak, horozunun içimde yarattığı zaten akıllara durgunluk veren sürtünmeye katkıda bulunuyor.

Şiddetli bir gerilim tüm ruhumu sarıyor. Göğsüm kabarıyor.

Serbest bırakılma üzerime çökerken göğsümden soluksuz bir çığlık kopuyor. Bacaklarım masanın üzerinde titriyor ve parmaklarımı Rico'nun koluna daha da sert sokuyorum. Tepki bile vermiyor.

Orgazm boyunca beni becermeye devam ediyor, kendi boşalmasına yakın olana kadar her itişinde omurgamdan aşağı ve yukarı zevk mızrakları fırlatıyor.

Ve sonra tekrar yavaşlamaya başlar.

"Hayır," diye soluyorum, yüzündeki o inanılmaz zevk ifadesini görmek için aniden çaresiz kalıyorum. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

"O zaman bana bunun gerçek olduğunu söyle," diyor. Çenemi sıkıyorum.

Hızını daha da yavaşlatıyor.

Hayal kırıklığı içime işliyor.

"Pekala!" Yüzüne doğru bağıríyorum. "Bu gerçek. Seks gerçek." Kelimeler ağızımdan çıktığı anda, duygular göğsümden taşmaya başlıyor

tekrar. Ve tekrarlararken sesimdeki korkunç çaresizliği ben bile duyabiliyorum, "Bu gerçek. Seks o kadar gerçek ki zar zor nefes alabiliyorum."

Eliyle fiziksel olarak havamı kestiğini kastetmemiş olsam da, boğazımdaki tutuşunu bırakıyor ve bunun yerine boynumun arkasına doğru kaydırıyor. Hızı tekrar arttı.

Bana vururken ve sonunda kendi kurtuluşunu kovalarken, yüzümü kendine çekiyor ve beni öyle yürek parçalayıcı bir nezaketle öpüyor ki neredeyse tekrar hıçkırmaya başlıyorum.

"Biliyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıp öpüşmeyi kesiyor.

Bir fısıltıdan fazlası değil, ama yine de kalbimdeki o lanet çatlakların yeniden yayılmaya başlamasına neden oluyor. Ama acı daha fazla bastıramadan Rico kendi boşalmasının sınırına ulaşıyor.

Yüzünün her santimini inceliyorum, zevk onu yıkarken ölümcül yakışıklı yüz hatlarındaki her duygu titreşimini içime çekiyorum. Hafızama kaydediyorum ve parçalanan kalbimin derinliklerine gömüyorum. Çünkü bunu *ben* yaptım. Bu duyguları onun gözlerine ben koydum. Tüm bunları ona ben hissettirdim.

Sonunda yüzündeki o harikulade ifade kaybolup derin bir nefes aldığı anda, göğsümde bir üzüntü hissediyorum.

Çünkü onu bu şekilde son kez gördüğümü biliyorum.

Rico hemen çekilmek yerine öne doğru eğiliyor ve alnını benimkine dayıyor. Boğazım düğümleniyor. Gözlerimi kapatarak alnını benimkine yaslamasına izin veriyorum ve kendime bir anlığına her şeyi hissetmek için izin veriyorum.

Sonra geri çekiliyorum ve kendimi sabitlemek için nefes alıyorum.

Rico doğruldu. Yavaşça çekip bir adım geri atmadan önce gözleri uzun bir saniye benimkilerde kalıyor. Pantolonunu tamamen yukarı çekip kemerini tekrar bağlarken kemer ölü sessizlikte belli belirsiz şingirdiyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum. "İşimiz hâlâ bitmedi." "Sen ve ben bitmekten çok uzağız, Isabella."

Adımı söylediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayılıyor. Görmezden geliyorum.

Anlık bir kararla uzanıyorum ve kolyeyi çekip çıkarıyorum. Boğazım düğümleniyor ve elim biraz titriyor ama bu seçimi çoktan yapmıştım, yani artık fikrimi değiştirmek için çok geç.

"İşte," diyorum, kolyeyi ona uzatarak. "Bunu al ve sonra git."

Yüz hatları bir parça yumuşar.

Açık avucuma doğru uzanırken kendimi çelikleştiriyorum. Böylesi daha iyi zaten. Kolye sadece asla sahip olamayacağım hayatın bir hatırlatıcısı olacaktı.

Ama kendimi buna ikna etmeye çalışsam da, o kolyeyi benden almasını izlemenin canımı çok acıtacağını biliyorum.

Çünkü o kolye gerçekten bana ait olan tek şey. Hayatım boyunca hiçbir şeye sahip olmadım. Kıyafetlerim, silahlarım, her şey, herkesin kullanabileceği ortak bir kaynak havuzundan geliyor. Çünkü bir şeye sahip olmak, bir kimlik yaratmanın ilk adımıdır. Gerçek bir kimlik. Ve hayaletlerin böyle bir kimliği yoktur.

Bu yüzden gerçekten bana ait olan ve sadece benim olan tek şeyi vermek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla kıracak.

Ama sadece bu değil.

Kolyenin sembolize ettiği şey bu. Bir rüya, bir umut, aramızdaki bu kırılğan şeyin bir şekilde gerçek olabileceğine dair.

Panik ruhumda çatırdıyor çünkü beni neredeyse bunun gerçek olabileceğine inandırdı. Bana bir şeyler hissettirdi. Sadece bir saniyeliğine, belki de bir hayatım olabileceğini düşündürdü. Gerçek bir hayat. Ve bu beni çok korkutuyor çünkü yapamayacağımı biliyorum.

Bu yüzden Rico'nun beni kolyeye baktığını fark edecek kadar iyi tanıdığını ve sonra bana hediye olarak aldığını hatırlatmak, neredeyse inanmaya başladığım sanrıların acı verici bir hatırlatıcısı olacak.

Yine de Rico kolyeye uzanırken o keskin sızı hâlâ göğsümü kesiyor.

Ama o almıyor.

Onun yerine elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımı gümüş kolyenin etrafına doluyor. Elini geri çekerken dudaklarında hüznü bir gülümseme var.

"Bu bir hediye idi. Sende kalsın."

Sonra arkasını döner, yerden gömleğini alır ve kapıdan çıkar.

OceanofPDF.com

RICO

A Sabahın köründe yerleşim bölgesinden geçerken kaburgalarımın arkasında duygu fırtınaları kopuyor. Bazen çok korkak olabiliyorum. Dün gece Isabella'nın dairesine gittim.

onunla bir kez ve sonsuza dek yüzleşmek. Ama sonra sanki normal bir çiftmişiz gibi benden ayrılmaya çalıştı. Daha da kötüsü, bana son birkaç haftadır paylaştığımız o çalıntı anların hiçbirinin gerçek olmadığını söylemeye çalıştı.

Ve ben sadece... kaybettim.

Tüm bunların sahte olduğunu nasıl söyleyebildi? Her şeyin numara olduğunu? Onunla geçirdiğim o anlar hayatımda hissettiğim en gerçek anlardı.

Ama sonra ona verdiğim kolyeyi taktığını gördüm ve bana bir kez daha yalan söylediğini *anladım*. Bu yüzden gerçek kimliği hakkında onunla yüzleşme planımı bir kenara bıraktım ve bunun yerine tüm dikkatimi yaşadığımız şeyin en azından bir kısmının gerçek olduğunu kabul etmesini sağlamaya verdim.

Oraya ailemin öldürüldüğü gece hakkında onunla yüzleşmeye gittim, ama bunun yerine onu becerdim ve sonra ayrıldım. Lanet bir korkak gibi. Çünkü içimde çok fazla çelişkili duygu dönüyordu.

İçimde *hâlâ* çok fazla çelişkili duygu dönüp duruyor.

Ama artık bunların hiçbirini hissetmeyi göze alamıyorum, bu yüzden kendimi hepsini engellemeye zorluyorum.

Cevapları almak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Aslında ne yapmam gerektiğini *her zaman* biliyordum. Ama bir türlü kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum.

Isabella bilmek istediklerimi bana asla isteyerek söylemeyecek. Bana asla güvenmeyecek. Ve bana söylemesi için onu asla kandıramayacağım. Yapabilirim.

Ayrıca ona durmadan eziyet ve işkence de edebilirdim ama biliyorum ki asla vazgeçmeyecekti. Bu yöntemlerin hiçbiri işe yaramaz.

Sorularıma doğru cevap vermesini sağlamanın tek bir yolu var. Onun o demir iradesini kırmanın tek bir yolu. Ve bunu yapmanın zamanı geldi.

Rico Hunter gibi davranmayı bırakmanın ve bir günlüğüne Enrico Morelli olmanın zamanı geldi.

Yumruğumu kaldırarak bizimkinden üç sokak ötedeki bir evin kapısına vuruyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Yumruğumu tekrar kapıya vuruyorum.

Üst kattaki pencerelerden birinde bir ışık yanıyor. Pazar sabahı saat henüz altı bile değil, yani burada yaşayan adam şüphesiz uyuyordu.

Kapıya tekrar vurarak, acele etmesini söyledim.

Sonunda içerideki koridorun ışıkları da yanar. Ardından kilit tıklanır ve kapı itirilerek açıldığında üzerinde sadece beyaz bir tişört ve mavi bir boxer olan sarışın bir adam ortaya çıkar.

"Sen ne halt olduğunu sanıyorsun..." diye söze başladı ve sonra devam etti. Kim olduğumu anladığında gözleri irileşiyor ve nefesinin altında kendine küfrediyor. Sonra daha saygılı bir sesle konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Hunter."

"Jacques Lefevere," dedim.

Bu bir soru değil, bir ifade, çünkü o da benim gibi son sınıf öğrencisi, bu yüzden kim olduğunu zaten biliyorum. Ama yine de cevap veriyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, bir şekilde bunu bir soruymuş gibi yapıyor.

"Yaklaşan yıllık turnuva," diye başlıyorum, sesimi sert ve duygusuz tutarak. "Takımınızda Isabella Johnson adında bir birinci sınıf öğrencisi var, doğru mu?"

Yüzü buruşuyor ve sanki ekip üyelerinin isimlerini ve yüzlerini gözden geçiriyormuş gibi bir an için yana bakıyor. Sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Kayda değer bir becerisi olmayan kahverengi saçlı hatun mu?"

"Evet."

Başını salladı. "Evet, o benim takımımnda."

"Takım eğitimi yarın başlıyor."

Ben hemen ayrıntıya girmeyince Jacques tereddütlü bir bakış fırlatıyor ve sonra "Evet" diye yanıtlıyor.

"Ekibinizi nereye götürüyorsunuz?"

"Silah poligonu. Göle yakın küçük bir tane."

"Güzel. Takımınızdaki diğer herkese orada buluşacağınızı söyleyin.

Isabella Johnson hariç herkese."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Sivri bir kaşımı kaldırıyorum.

Boğazını temizleyerek, aceleyle "Bunun yerine ona ne söylemeliyim?" diye değiştirdi.

"Onu ormana götür. Kaya duvarının yanındaki küçük açıklığı biliyor musun?" "Öyle mi?"

"Oraya gittiğinden bizzat emin olacaksın. Neden orada olduğuna dair istediğin hikayeyi uydur. Ama onu o yere götüreceksin. Sonra da oradan ayrılıp poligondaki ekibinin yanına döneceksin."

Gri gözlerinde belirsizlik dolaşıyor ve daha fazla soru sormak ister gibi görünüyor, ama tek söylediği "Tamam".

"Ya Jacques?"

Duraklıyorum, sessizliği o rahatsız bir şekilde ağırlığını değiştirene kadar uzatıyorum. Enrico Morelli'nin biraz daha parlamasına izin vererek, ona buyurgan gözlerle bakıyorum.

"Evet?" diye soruyor endişeyle.

"Eğer poligona dönmek yerine oyalanırsan, seni kafandan vururum." Bu bir tehdit bile değil. Sadece gerçeklerin basit bir ifadesi. "Anlaşıldı mı?"

Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalı, çünkü yüzü hafifçe soluyor. "Anlıyorum."

"Güzel. Yarın öğleden sonra orada olduğundan emin ol, yoksa ben senin peşinden gelirim."

"Orada olacak. Yemin ederim."

"Mükemmel." Her şeyden çok tehdit içeren bir gülümseme ağzımdan kayıyor. "İyi Pazarlar."

O cevap veremeden arkamı dönüp sokağa doğru yürümeye başladım. Omuzlarımı yuvarlayarak, evimize doğru geri dönmeye başlarken omurgamı düzeltiyorum.

Isabella'ya karşı hissettiğim o uygunsuz duyguların son kalıntılarını da engellemek için derin bir nefes alıyorum. Yarım önlemlerin ve konuşmanın zamanı geçti. Cevap verme zamanı. Onu gördüğüm anda yapmam gereken şeyi yapmanın zamanı geldi.

Uzun bir nefes vererek, şafağın ilk soluk ışığının karanlığı ufuktan uzaklaştırmasını izliyorum.

Karar verildi ve şimdi plan harekete geçti.

Yarın, Isabella'ya altı yıl önce o gece beni neden öldürmesi gerektiğini göstereceğim.

OceanofPDF.com

ISABELL A

E Derek ve Sebastian'ın aslında bu ormanda gizlenmediklerinden oldukça emin olmama rağmen, yine de tetikte oluyorum ve üçüncü sınıf öğrencisi Jacques'ı takip ederken bakışlarımı gizlice ileri geri süpürüyorum.

Ekibimizin gayri resmi lideri, Blackwater'ın dışındaki ormanın derinliklerinde. "Bugün burada birkaç kısa test yapacağız" diyor.

Onun yerine dikkatimi hızla ona yöneltiyorum. "Tamam."

"Gerçek anlamda eğitime başlamadan önce herkesin beceri seviyesinin ne durumda olduğunu anlamam gerekiyor, bu yüzden hepinizin ormanda kendinizi ne kadar iyi idare edebileceğinizi görmem gerekiyor."

Bu da, bu testlerin kurallarını ve kapsamını hızlı bir şekilde anlamam gerektiği anlamına geliyor, böylece bunları mümkün olan en ortalama şekilde nasıl tamamlayacağıma dair bir plan yapabilirim.

"Mantıklı," diye yanıtladıktan sonra, "Testler nasıl olacak?" diye soruyorum.

"Her birinden önce sizi bilgilendireceğim."

Lanet olsun. O zaman her birinden önce doğaçlama yapmam gerekecek. Ama sinirlendiğimi belli edemediğim için omuz silkiyorum. "Pekâlâ."

Sessizce devam ediyoruz.

Kalın gri bulutlar bugün gökyüzünü kaplıyor ve ormanı kasvetli tonlara boyuyor. Ama neyse ki yağmur yağacak gibi görünmüyor. Ya da en azından biz ormana girdiğimizde yağmıyordu. Burada gölgelik o kadar kalın ki yaprak yığınlarının arasından gökyüzünü zar zor görebiliyorum.

Jacques'a bir kez daha bakıp, en azından ilk testle ilgili daha ayrıntılı bilgi almak için baskı yapıp yapmamayı tartışıyorum. Dün gece benimle iletişime geçtiğinde ormana uygun kıyafetler giymemi söylemişti, ben de botlarımı giydim.

bir çift uzun pantolon ve ince, uzun kollu bir gömlek. Hepsi de ağaçların arasına karışmama yardımcı olacak renklerdeydi. Ve bana herhangi bir ekipman ya da silah getirmememi söyledi. Bu da demek oluyor ki bu büyük ihtimalle saklanmayı ya da saklanan başka birini bulmayı içeren bir test olacak.

Bir süre sonra küçük bir açıklık görünür hale geliyor. Oraya doğru yürürken kaşlarımı kaldırıyorum. Açık otların diğer tarafında uzun bir kaya duvarı var. İlerlememizi engelliyor.

Lanet olsun, sakın bana oraya tırmandığımızı söyleme. Saklanmada vasatmış gibi davranmak başka bir şey. Ama dik bir kaya duvarına tırmanmakta kötüymüşüm gibi davranmak zorunda kalırsam, kendimi ciddi şekilde yaralayabilirim.

"Pekâlâ, geldik," der Jacques ve ağaç çizgisi ile kaya duvarı arasında durur.

Etrafıma bakıyormuş gibi yapıyorum. "Pekâlâ. Burada ne işimiz var?"

"Bu ilk test için gerçekten hiçbir şey yapmayacaksınız. Sen sadece son nokta olacaksın. Yem."

Harika. Sorunsuz bir şekilde vasat bir yem olabilirim.

"Diğerlerine beni ormanın diğer tarafında beklemelerini söyledim," diye devam ediyor. "Böylece senin tam yerini bilmeyecekler. Onlara geri döndüğümde av başlayacak. Her biri seni olabildiğince çabuk bulmaya çalışacak. Yani bu test için senin görevin, onlardan biri seni bulana kadar burada durmak."

'Sadece burada dur' sözlerini hafifçe vurgulaması kaşlarımı çatmama neden oluyor, ama o fark etmeden önce yüz hatlarımı hızla düzeltiyorum.

"Sorusu olan var mı?" diye

soruyor. Başımı

sallıyorum. "Hayır."

"Tamam o zaman, sonra görüşürüz."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı.

Gözlerimi kısarak geri çekilen sırtını inceliyorum. Omuzları aniden biraz gerginleşiyor ve sanki endişeyle bir şeyi kontrol ediyormuş gibi başını birkaç kez çeviriyor. Ve biraz fazla hızlı yürüyor.

Tedirginlik omurgamın etrafında kıvrılıyor.

Ormanın diğer tarafında aptalca bir şey yapmadan önce ekibimizin geri kalanına geri dönmeye hevesli olabilir. Ama içgüdülerim bana farklı bir şey söylüyor. Bana, beni uyarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde buradan gitmeye çalıştığını söylüyor.

Ve içgüdülerim çok nadiren yanılır.

İki adım geri çekiliyorum, başımı iki yana sallayarak burada ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama olağan dışı hiçbir şey yok. Etrafımda sadece birkaç dal ve dökülmüş yapraklarla kaplı çimen, yukarıda gökyüzünde gri bulutlar, arkada uzun bir kaya duvarı ve açıklığın sonunda yarım daire şeklinde başlayan ağaçlar var.

Ama bir sorun var. Yanlış olduğunu biliyorum.

Solumda Jacques ağaçların arasından sıyrılıp ormanın içinde kayboluyor.

O gittiği anda, önümdeki ormandan başka biri çıkıyor.

Rico.

İlk başta sadece rahatlama hissettim. Çünkü yarım saniyeliğine, Derek ve Sebastian'ın bir şekilde Jacques'a ulaşip beni buraya getirmesi için onu tehdit ettiklerinden endişelendim.

Ama Rico aramızdaki mesafeyi kapattıkça, bu rahatlama soluyor ve kırılgan bir çiçek gibi ölüyor.

Artık farklı bir şeyler var.

Yürüyüşünde hissedebiliyorum. Kendini taşıma şeklinden. Bana bakışında.

İçimde bir alarm parıltısı beliriyor ve içgüdüsel olarak sahip olmadığım silahlara uzanıyorum çünkü ani bir netlikle artık *bir şeylerin* farklı olmadığını fark ediyorum. Hayır. Artık *her şey* farklı.

Rico üç adım ötede durdu, bana bakarken yüzü soğuk bir maskeye dönüşmüştü. Kaslı vücudundan acımasız bir güç yayılıyor. O kadar yoğun ki, lanet olası çimlerin ondan uzaklaştığına yarı yarıya ikna oldum.

Vücuduna hızlı bir değerlendirme bakışı atıyorum.

Tişörtünün kumaşının hareketine bakılırsa, kemerinin arkasına sıkıştırılmış bir silahı var.

Onun sert bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda yutkunma isteğime direniyorum.

Bu konuda hata yok. Rico bu kez ciddi. Her türlü kısıtlama duygusunu bir kenara bıraktı ve diğer tüm planları çöpe attı.

Kim olduğumu biliyor ve bunu bildiğimi de biliyor.

Onun kim olduğunu biliyorum ve o da benim bildiğimi biliyor. Ve artık rol yapmayı bıraktı.

Parmaklarımı esneterek, Petrov'ların beni otoparkta pusuya düşürdüğü o gün onun dövüş stili hakkında öğrendiklerimi hatırlıyorum. Çünkü bu sefer kazanmak için dövüşmeliyim.

Artık vasatmış gibi davranmak yok.
Rico'nun kazanmasına izin verirsem, beni öldürecek.
Blackwater artık benim için güvenli bir yer değil, çünkü bugün burada
Rico ile aramda yaşanacaklardan sonra geri dönüş olmayacak.
Birlikte geçirdiğimiz acı dolu, kafa karıştırıcı ve harika zaman
burada sona eriyor. Onu öldürmem gerek. Ve sonra kaçmalıyım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

F Açıklığa girdiğim andan itibaren onun beni anladığını görebiliyorum. Artık orta yol olmadığını anlıyor. Ya cevaplarımı alacağım. Ya da o ölecek.

Kendimi bunu yapmaya, bu işe tamamen kendimi adamaya ikna etmek, şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha zordu. Ama yapılması gereken buydu. İşe yarayacak tek şey. Zorbalık, aşağılama, korku, işkence, hatta nezaket ve neşe... Bunların hiçbirisi Isabella'yı asla etkilemeyecek. Asla vazgeçmeyeceği tek şey ve en başta sırlarına bu kadar şiddetle tutunmasının tek nedeni hayatıdır. Ölmek istemiyor. Ben de bunu pazarlık kozu olarak kullanacağım. Umutsuzca ihtiyacım olan cevaplar karşılığında onun hayatı.

Birkaç dakikalığına, orman etrafımızda ölüm sessizliğine büründü. Yapraklar hışırdamıyor. Kuşlar cıvıldamıyor. Gri bulutlar artık gökyüzünde hareket ediyor gibi bile görünmüyor.

Isabella ve ben çimlerin üzerinden birbirimizi izlerken dünya tamamen durgun ve sessiz.

Sonra arkamdan silahımı çektim.

Tam silahı çıkarırken Isabella'nın botu elime çarpınca bileğimde bir acı hissediyorum. Süpürürcesine attığı tekmenin gücü silahın parmaklarımdan fırlamasına neden oluyor. Bu hareketin kesinliği karşısında şoka giriyorum. Ama dikkatimi dağıtacak zamanım yok çünkü Isabella çoktan birkaç adım ötede yere düşmekte olan silaha doğru ilerliyor.

Harekete geçiyorum.

Öne doğru sıçrayarak kollarımı ona dolamayı hedefliyorum.

Hamlemin geldiğini görüyor ve aniden kendini yana atarak silaha ulaşma çabasından vazgeçiyor. Parmaklarım zar zor yan tarafına değiyor ama bu onu yakalamak için yeterli değil.

Etrafında dönerek, momentumunu yumruğunu çeneme savurmak için kullanıyor. Engellemek için ön kolumu kaldırdım.

Acı kemiklerimde titreşiyor, vuruşuyla birlikte kolumda şok dalgaları gibi yayılıyor.

Tanrım, bu kadın nasıl yumruk atacağını biliyor.

Dalgalanma hissini durdurmak için kolumu sallarken, yana doğru dönüyorum ve botumu kalçasına doğru vuruyorum. Engellemeye çalışmaktan daha iyisini biliyor ve bunun yerine ondan kaçınmak için geriye sıçırıyor.

Bacağım havayı geçer geçmez bana saldırıyor.

Yumruğu yan tarafıma çarpmadan önce dengemi zar zor geri kazanmayı başardım. Geldiğini gördüğüm için kendimi hazırlayacak zamanım vardı ama yine de vücudumda bir sarsıntı yarattı. Ona doğru savruldu, ama o eğildi ve sonra boğazıma doğru bir yumruk attı. Kolumu geri çekerek yumruğumu bileğine indiriyorum ve yumruğu vuramadan yere düşürüyorum. Acıdan yüzünü bile buruşturmadı. Onun yerine bana tekrar saldırdı.

Ve Tanrım, çok hızlı.

Tekmeler ve yumruklar arasında gidip gelirken bana o kadar acımasızca saldırıyor ki birkaç adım geri gitmek zorunda kalıyorum.

O benim için mükemmel.

Bu düşünce aklımdan o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde geçiyor ki, bir sonraki tekmesini engelleme şansını kaçıyorum. Botu kalçama çarpıyor ve bir adım yana sendelememe neden oluyor. Ayağını yerde sürüyerek bacaklarımı altımdan çekmeye çalışırken havaya sıçırıyorum.

Ama düşündükçe, bunun doğru olduğunu daha iyi anlıyorum.

O benim için mükemmel.

Beni kimsenin anlamadığı şekilde anlamakla kalmıyor, aynı zamanda kesinlikle *ölümcül*.

Morelli ailesinin varisi olarak hayatıma soktuğum herkes her zaman tehlike altında olacak. Evlendiğim her kadın, düşmanlarımın üzerimde baskı kurmasının bir yolu olarak kaçırılma riskiyle karşı karşıya kalacaktır. Ama Isabella... Eğer Isabella ile evlenirsem, hayatını düşmanlarımızdan korkarak yaşamayacak. Hayır. Düşmanlarımız *ondan* korkarak yaşayacak.

Isabella bir kez daha avantajı ele geçirirken geriye doğru sıçırıyorum. Eli solar pleksusuma doğru fırlıyor ve yumruğunu zar zor itmeyi başarıyorum.

Böylece yan tarafıma çarpıyor. Bir kez daha, acı kemiklerime doğru nabız gibi atıyor.

Her geçen an, rakibim olmadığım daha da netleşiyor.

Isabella'ya karşı rakipsizim.

Evet, ondan daha büyüğüm. Ve evet, ondan daha güçlüyüm. Ama tekniği o kadar kusursuz, o kadar zahmetsiz ki, bir şekilde beni hala savunmada tutuyor.

Ben küçükken, ailem ve büyükbabam doğal olarak hem göğüs göğüse dövüş hem de silah kullanma konusunda sağlam bir eğitim almamı sağladılar. Ve Blackwater'da iki yıldan fazla eğitim aldım.

Ama Isabella... Sanki bunu yapmak için doğmuş gibi dövüşüyor. Sanki yürümeyi bile bilmeden önce savaşta nasıl hareket edeceğini biliyormuş gibi. Zahmetsiz. Zarif. Ve o kadar ateşli ki neredeyse burada ne yaptığımızı unutuyorum.

Onun becerilerini, *gerçek* becerilerini izlemek ruhumun şarkı söylemesine ve kanımın o kadar ısınmasına neden oluyor ki, neredeyse sırf beni yere sırt üstü yatırabilsin ve sonra gözlerinde o şiddetli vahşilik yanarken sikime binebilsin diye kaybetmek istiyorum.

Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak ve bunun yerine tamamen dövüş konsantre olmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Evet, Isabella benim için her yönden mükemmel olurdu. Düşman olmamız çok kötü.

Dizime doğru vahşi bir tekme atmak için yana doğru dönerken yüzüme bir darbe savuruyor. Diz kapağımı parçalamadan önce geriye doğru sıçırıyorum. Yere indiğimde, avantajı ona kaptırmamak için kollarımı yukarı çekiyorum. Ama yapmadı.

Bunun yerine, öne ve biraz yana doğru dalıyor.

Ve işte o zaman son birkaç dakikadır beni neye doğru geri gitmeye zorladığımı fark ediyorum.

Silah.

İleri atılıyorum, ama çok geç.

Isabella hala ileri atılırken silahı kapıyor. Ve tek bir akıcı hareketle çömelir, ayağa sıçrar ve etrafında döner.

Silahı kafama doğrulttuğunda donup kaldım.

ISABELL A

S *Yuhala onu, beynim bana bağılıyor. Vur onu. Vur onu.*
İki adım öteden Rico'ya bakarken göğsüm kabarıyor. Onun göğsü benimkinden bile daha fazla inip kalkıyor.

Kahretsin, o iyi. Petrov'lara karşı olan kısa dövüşünü izledikten sonra bile beklediğimden çok daha iyi. Sadece ona karşı, bu dövüşü benden çok çok daha hızlı bitirebileceğini umuyordum. Benim sahip olduğum neredeyse yirmi yıllık zorlu savaş eğitimine sahip olmayabilir ama Tanrı şahidim olsun, adam nasıl dövüşüleceğini biliyor.

Eğer biriyle yuva kuracak olsaydım, bu onun gibi bir adam olurdu. Sadece kimsenin göremediği yönlerimi gördüğü için değil, aynı zamanda kendi başının çaresine bakabildiği için. Barış Elleri kafama uzanmışken, yakınlaşmaya cesaret ettiğim herkes her zaman tehlikede olacaktır. Ama Rico'yla endişelenmeme gerek yok. O da en az benim kadar paranoyak ve müthiş bir savaşçı.

O görüntüleri, o gerçek hayat hayallerini aklımdan çıkarmak için her şeyimi harcıyorum.

Buraya beni öldürmeye geldi. Şimdi onu öldürmeli ve hem Barış Elleri hem de tüm Morelli imparatorluğu üzerime çullanmadan önce bu şehirden defolup gitmeliyim.

Vur onu, mantıklı beynim yine beni tersliyor. Onu şimdi vur ve altı yıl önceki hatanı düzelt.

Silahı kafasına doğrultmamın üzerinden bir saniye bile geçmedi ama sanki zaman durmuş gibi hissediyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ne yapmam gerektiğini. Parmağımı bir kez sıkacağım ve her şey bitecek. Rico'nun o gece ölmüş olması gerekiyordu.

Altı yıl önce zaten. Benim yüzümden fazladan altı yıl daha yaşadı. Çünkü o gece yaşamasına izin verdim. Yani ondan hiçbir şey almıyorum. Ona zaten çok şey verdim.

Tetiği çek, diye bağıyor beynim yine. Kalbim bu fikre karşı çıkıyor.

Ancak ben bir karara varamadan bir saniye daha geçiyor. Ve göğsümde üç kırmızı nokta belirdi.

Kaskatı kesildim.

Silahı sabit tutarak, tüm noktaların doğrudan kalbime hedeflendiğini teyit etmek için göğsüme doğru bir bakış atıyorum. Sonra bakışlarımı açıklığın etrafındaki ağaçların üzerinde gezdirerek lanet olası Hunter kardeşlerin keskin nişancı tüfekleriyle nerede saklanıyor olabileceklerini bulmaya çalışıyorum.

Onlardan hiçbir iz yok.

"Eğer beni vurursan, ben de onu vururum," diye bağıyorum sessiz ağaçlara. "Hayır, vurmayacaksın," diye yanıtlıyor Rico.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve silahımı alnına doğrultuyorum. "Eğer sana karşı herhangi bir vicdanım ya da duygum olduğunu düşünüyorsan, tamamen yanılıyorsun. Eğer bana karşı bir hamle *yaparlarsa*, seni kafandan vururum."

"Hayır, yapmayacaksın," diye tekrarlıyor. Bakışlarımı tutarken yavaşça cebine uzanıyor ve dolu bir şarjör çıkarıyor. "Çünkü o silahta hiç mermi yok."

İçimde soğuk bir korku patlıyor.

Aniden artan paniğimi kontrol altında tutmaya çalışarak birkaç sığ nefes alıyorum.

"Kımıldama," diye uyarıyorum.

Ellerini kayıtsız bir hareketle açıyor.

Silahı hâlâ ona doğrultmuşken, şarjörü hızla çıkardım.

Bir bakışta doğruyu söylediği anlaşılıyor. Dolu değil. Benimle baş edemeyeceğini bildiği için önlem almış olmalı. Boş silahı yem olarak kullanmış olmalı ki onu bayıltmaya çalışmak yerine silahı almaya odaklanayım. Ve işe yaradı.

Sikeyim.

Kafatasımın içinde çınlayan panikle, silahı dikkatlice indirip kollarımı açarken bir gözümü hâlâ kalbime doğrultulmuş üç kırmızı noktadan ayırmıyorum.

Rico bana doğru gelmeye başlıyor. Bana doğru yürüyeceğini ve böylece keskin nişancı tüfeklerini birkaç saniyeliğine engelleyeceğini umuyorum ama tabii ki bunun için fazla zeki. Bir açıyla yaklaşıyor ve sonra silahı elimden alıyor.

Usta hareketlerle, boş şarjörü cebindeki dolu şarjörle hızla değiştirir.

Üç kırmızı noktadan ikisi her iki tarafa doğru hareket etmeye başlar.

Kıpırdamadan durarak, noktaların artık onları göremeyene kadar yukarı ve yanlara doğru hareket etmesini izliyorum. Bunu söylemek imkansız, ama şimdi ya şakaklarıma ya da başımın arkasına doğru eğitildiklerini varsayıyorum.

Rico silahını doldurmayı bitirirken o belirgin tıkırtı sesi ılık öğleden sonra havasında süzülüyor. Uğursuz ses ormanda yankılanıyor gibi.

Silahını kaldırıp kafama doğrulturken gözleri o güne kadar gördüğüm en sert ve acımasız bakışlara sahipti.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor.

Olduğum yerde kalıyorum, ona bakıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve soğuk namluyu doğrudan alnıma bastırıyor. Ve konuştuğunda, sıkılmış dişlerinin arasından tek bir kelime çıkardığında, o kelimenin içindeki katıksız güç kemiklerimi titretiyor.

"Diz çök."

Karşımdaki adam artık bana waffle ısmarlayan, beklenmedik derecede nazik Rico değil. Bu kabadayı Rico bile değil. Hayır. Şu an karşımda duran adam Enrico Morelli, eyaletteki en tehlikeli mafya ailesinin varisi.

Ve aniden, daha fazla direnmenin boşuna olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anladım. Ya itaat ya ölüm yasasının geçerli olduğu bir tarikatta büyüdüm. Aynı duygu şimdi burada da mevcut. Tamamen Rico'nun merhametine kalmış durumdayım ve emirlerine uymayı reddedersem beni öldürecek.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, yavaşça önünde diz çöküyorum.

Silah benimle birlikte hareket ediyor, alnıma dayalı duruyor.

"Sana bazı sorular soracağım," dedi. "Ve sen de onlara cevap vereceksin. Eğer bir soruya bile cevap vermeyi reddedersen, seni kafandan vuracağım. Eğer yalan söylersen, kafana sıkarım. Ama tüm sorularıma doğru cevap verirsen, yaşamana izin verebilirim. Eğer *vermezsen*, seni öldürürüm. Anladın mı?"

Acımasız yüzüne baktığımda, her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Eğer işbirliği yapmazsam, beynime bir kurşun sıkacak ve sonra ellerini benden çekip bu işi bitirecek.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Güzel. Kolay bir tanesiyle başlayalım. İsminiz nedir?"

"Isabella Johnson."

Göğsünden bıkkın bir iç çekiş kopuyor ve yemin ederim parmağı tetiği çekmeye başladığında yüzünde pişmanlığın parladığını görebiliyorum.

"Bekle!" Ellerimi kaldırıp yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırarak bağırıyorum. "Yalan söylemiyorum. I-"

"Şu anda kullandığın isim değil," diye homurdanıyor, namluyu alnıma biraz daha sert bastırıyor ama neyse ki parmağını tetikten geri çekiyor. "Gerçek adın."

"Bilmiyorum." Göğsümde aniden bastıran bir çaresizlik duygusu titreşirken ona bakıyorum. Çünkü yaşamak istiyorum. Tüm dinlerdeki tüm tanrılar adına, umutsuzca yaşamak istiyorum. Bu yüzden bu sefer tüm gerçeği söyleyerek cevap veriyorum. "Benim yok."

Kara kaşları çatıldı. "Ne demek yok?" "Bu... karmaşık. Ve biraz uzun bir hikâye."

"Zamandan başka bir şeyimiz yok."

"Barışın Elleri adında bir tarikatın içinde doğdum."

Alay ediyor, çünkü huzurdan başka bir şey getirmediğini o da benim kadar iyi biliyor.

"Tarikatın her üyesi hayalet olmak üzere yetiştirilir ve eğitilir. Her görevin gerektirdiğine göre kimlik değiştiren isimsiz, yüz­süz bir suikastçı. Bu yüzden yıllar boyunca yüzlerce ismim oldu. Gençken, bir isme fazla bağlanmayayım diye adımları sık sık değiştirirlerdi. Yaş­landığımızda bir ismi en fazla bir yıl saklayabiliyoruz."

"Peki ya ailen? En azından sana bir şey demediler mi?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Tarikat üyesiler, o kadarını biliyorum. Ama her çocuk bir sürü insan tarafından yetiştirilir, bu yüzden hangi iki üye olduğunu bilmiyorum. Yine, böylece kimseye herhangi bir bağlılık oluşturmaya­cağız."

Bir anlığına gözlerinde bir tür duygu parıldıyor. Ama o kadar hızlı kayboluyor ki, o acımasız ifade tekrar geri gelmeden önce yorumlamaya bile başlayamıyorum.

"Peki *Isabella*...?" diye soruyor.

"Tarikattan kaçtıktan sonra kendim için seçtiğim isim," diye cevap veriyorum. Bir süre sessiz kalıyor, sanki bilgiyi işliyormuş gibi.

Açıklığın öbür ucunda, ormanda güçlü bir rüzgâr eserken bazı dallar hışırıyor ve bir kuş kanat çırpıyor. Diz çöktüğüm yerde inciğime batan küçük bir dal var. Ama onu hissedemiyorum bile. Tek hissedebildiğim Rico'nun silahının soğuk metal namlusunun alnıma dayandığı ve tek görebildiğim bana bakan o sert kahverengi gözler.

"O gece bizi öldürmek için neden evimize geldin?" diye soruyor sonunda.

Barış'ın Elleri derken *sizi* mi yoksa özellikle beni mi kastettiğinden emin değilim, bu yüzden cevap veriyorum: "Ben, diğer iki üyeyle birlikte, Üstat tarafından bize bir görev verildiği için oradaydım. Tarikatın liderine böyle deniyor," diye ekliyorum. "Tüm ailenizi yok etme görevi."

Çenesi sıkıştı. "Neden?"

"Çünkü Barış Elleri'nin yaptığı şey bu. Ülkeyi dolaşıyorlar ve çok güçlü hale gelen aileleri ortadan kaldırıyorlar. Bu onların tüm görev tanımı. Hiçbir ailenin demokratik yönetimi tehlikeye atacak kadar güçlenmemesini sağlayarak ülkeye barış getirmek. Ve sizin aileniz, Morelli ailesi, inanılmaz derecede güçlü. Bu yüzden Federico Morelli'nin imparatorluğunun doğrudan varisi olmaması için seni ve aileni öldürme görevi bize verildi."

Öfke şimdi gözlerinde yanıyor. "Bu kadar mı? Ailemi *bunun* için mi öldürdünüz? *Demokrasiyi korumak* adına soyumuzu bitirmek için." Kelimeleri neredeyse tükürüyor.

Sadece öfkeli bakışlarını tutuyorum. Çünkü söyleyecek başka bir şey yok. Bahane üretecek bir şey yok. Ailesinin ölmüş olmasının ve hayatının son altı yılını saklanarak geçirmesinin nedeni bu.

Birçoğu bana ve eski iş arkadaşlarıma yönelik olmak üzere İtalyanca bir dizi küfür savurdu. Sonra sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi nefesini içine çekiyor ve tekrar dışarı veriyor. Kendini toparlarken gözlerindeki yakıcı öfke kayboluyor.

"Barış Elleri'nden bahsederken sürekli *onlar* diyorsun," diyor. "Ve onlardan *kaçtığında* Isabella adını seçtiğini söyledin. Bu yüzden mi burada, Blackwater'da sıradan bir öğrenci gibi davranıyorsun? Tarikattan ayrıldığın ve onlardan saklandığın için mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü senin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiler."

"Bu benim için bir sorun. Ama bu sizin de neden saklandığınızı açıklamıyor."

"Çünkü onlara ihanet ettim. Altı yıl önce bana seni öldürme görevi verildi. Ama yapmadım. Emirlerine itaatsizlik ettim ve yaşamana izin verdim. Bu da kendi hayatımı kaybettiğim anlamına geliyor. Barışın Elleri'nde sadece iki seçeneğin vardır. Körü körüne itaat. Ya da ölüm."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirir ve bir süre sessiz kalır. Sonra sorar, "Neden gitmedin? Neden hala hayatta olduğumu öğrenene kadar bekledin? Madem bunun bir ölüm cezası olduğunu biliyordun, neden onlar öğrenmeden gitmedin?"

"Çünkü bu lanet olası bir futbol takımı değil," diye çıkışıyorum, içimdeki hayal kırıklığı kabarıyor. "Barış Elleri'nden öylece *ayrılmazsın*. Bir kere girdin mi, ömür boyu kalırsın. Ve eğer içinde *doğduysan*... Bil bakalım ne olacak? Hayatın boyunca tek bir özgür irade anı bile yaşayamazsın çünkü her seçim senin için çoktan yapılmıştır."

Konuşmamı bitirdiğim anda, kafama silah dayamış bir adamla bu tonda konuşmamam gerektiğini fark ediyorum. Ama kendimi özür dilemeye ikna edemiyorum. Bunun için çok kızgınım. Bu yüzden ona dik dik bakarak, patlamamdan dolayı beni cezalandırıp cezalandırmayacağını görmek için bekliyorum.

O yapmıyor. Onun yerine, gözlerinde o duygular kısa bir süreliğine yeniden titreşiyor. Sonra derin bir nefes alıyor, sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi. Bu, omurgamda bir alarm dalgası yaratıyor.

Ama sonunda tekrar konuştuğunda, neden kendini hazırlaması gerektiğini çok iyi anlıyorum. Çünkü altı yıldır kafasının içinde dönüp duran soruyu nihayet bana sorabiliyor.

"O gece neden canımı bağışladın?"

Dehşet ve panik, tadı kötü bir zehir gibi içimde karışıyor. Çünkü buna cevap vermek istemiyorum. Bu çok kişisel. İçimde gömülü tuttuğum korku ve işe yaramaz kanlı hayallerle çok sıkı bağlantılı. Kendimi belki de gerçek bir hayatı olan gerçek bir insan olabileceğimi düşünerek kandırdığım her seferinde kalbimde açılan o yarayla çok sıkı bir şekilde örülmüş.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor Rico, silahı alınma daha sert bastırarak.

Ama sesindeki çaresizliği de duyabiliyorum. Bu cevaba ihtiyacı var. Ona verdiğim diğer cevaplardan daha çok ihtiyacı var.

Bana uyarıcı bir bakış atıyor ve parmağını tetikte sıkıyor.

"Çünkü sen iç çektin!" Kelimeler öyle güçlü bir şekilde ağzımdan dökülüyor ki, dilimde kan tadı aldığıma yemin edebilirim.

Rico biraz geri çekilir ve tamamen sersemlemiş bir halde gözlerini kırpar.

"Çünkü sen iç çektin," diye tekrarlıyorum, sesim kırılıyor. İçimdeki tüm mücadele kan kaybediyor ve diz çökmek yerine topuklarımın üzerine oturacak şekilde çöküyorum. Çaresiz gözlerle Rico'ya bakarken dudaklarımdan kırık bir hıçkırık dökülmekle tehdit ediyor. "Seni öldürmedim çünkü uyandığında diğer hedeflerimin verdiği tepkiyi vermedin. Korkmuş görünmüyordun. Seni bağışlamam için gözlerinle yalvarmadın. Kızgın bile görünmüyordun."

Göğsümdeki ağrı her kelimeyle birlikte yayılmaya devam ediyor ve kırılmasını engellemek için elimi kalbimin üzerine bastırma dürtüsüyle savaştığım zorunda kalıyorum. Bunun yerine, dengesiz bir nefes alıyorum.

"Bunların hiçbirini yapmadın," diye devam ediyorum, artık iyice karışmış olan bakışlarını tutarak. "Bunun yerine sadece hayal kırıklığına uğramış ve boyun eğmiş göründün. Sonra da içini çektin!" Bu kez elimi kaldırıp göğsüme bastırıyorum. "Ve o lanet iç çekişi, sahip olduğumu bile bilmediğim kalbime kadar hissettim. Çünkü o iç çekişi biliyordum. Tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Yüzündeki tüm ifadenin ne anlama geldiğini."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve şaşkınlığı yüz hatlarında hâlâ belirgin.

Titreyerek bir nefes daha alıyorum ve sonra kendimi bitirmeye zorluyorum. Sonunda kendime asla yüksek sesle söylemeyeceğime dair söz verdiğim kelimeleri söylemek için.

"Yaşamana izin verdim çünkü gözlerinde *benim* de her zaman hissettiğim şeyi gördüm.

Yaşamadan ölmek istemediğimi."

OceanofPDF.com

RICO

H sözleri tüylerimi diken diken ediyor çünkü ne kadar da haklı. O gece kafama silah dayadığında ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Öleceğimi biliyordum.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve kendime söz verdiğim gibi gerçek anlamda yaşamaya asla başlayamayacağım için çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Eli on üç, ben on iki yaşındayken rakip bir ailenin onu kaçırıp benim yaptığımı düşünerek bir hafta boyunca işkence ettiği kaçırılma olayından sonra ailem etrafımdaki güvenliği sıkılaştırdı. Okuldan alındım ve bunun yerine eğitimime yerleşkemizin güvenliği içinde özel öğretmenlerle devam ettim. Çocukken sevdiğim tüm sporları ve aktiviteleri bırakmak zorunda kaldım. Tüm dünyam sadece Morelli yerleşkesi ve arada sırada kasabaya ve Avcıların malikanesine yaptığım birkaç ziyaretten ibaret kalana kadar küçültüldü. Ama sadece ailem güvenli bulduğunda.

Eli, Kaden ve Jace'in yanıma gelip benimle vakit geçirmelerine hâlâ izin veriliyordu ama bunun dışında neredeyse dünyadan izole edilmişim. Şehrin diğer ucunda Rico Hunter olarak yeni bir kimlik oluşturabilmemin nedeni de buydu. Çünkü dışarıda neredeyse hiç kimse beni tanıyacak kadar iyi bilmiyordu.

On iki yaşımdan on altı yaşımda ailemin öldürüldüğü o geceye kadar hiçbir hayatım, hiçbir gerçek hayatım olmadı. Ve o günlerin her birinde, on sekiz yaşıma geldiğimde nihayet yeniden düzgün bir şekilde yaşamama izin verileceğine dair kendime yemin ettim. Çünkü o zamana kadar ailem kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin olacaktı. Bir bakıcıya ihtiyacım yoktu.

Muhafızlarla çevrili. Ve sonra yaşamama izin vereceklerdi. Ya da yaşamama izin vermeleri için onları zorlardım, çünkü o zamana kadar ben de güçlü olurdum.

Ama sonra ailem öldürüldü ve ben de saklanmak zorunda kaldım. Ve şimdi yirmi iki yaşındayım ve *hala* kendime söz verdiğim hayatı yaşamaya başlamadım bile.

Isabella haklı. Yaşamadan ölmek istemiyorum. Bunu şimdi hissediyorum. Ve o gece yatağımın yanında durup kafama silah dayadığını hissettim.

Beni şok eden ve açıkçası dehşete düşüren şey, o zamanlar beni tanımıyor olmasına rağmen nasıl hissettiğimi tam olarak anlayabilmiş olması. Bu beni dehşete düşürüyor çünkü her zaman şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Isabella içimi görebiliyor. Saklamaya çalıştığım tüm duyguları görebiliyor. Gizlice kurduğum tüm hayalleri görebiliyor.

Altı yıl önce karanlık bir odada bir dakikadan kısa bir süre için tanıştık, ama o zamandan beri her gün, onu tanıdığımı dair garip bir hisse kapıldım. Onun ruhunu tanıyorum.

Ve şimdi nedenini anlıyorum.

Çünkü işin özüne indiğimizde hepimiz aynıyız. Aynı korkuları, aynı hayal kırıklıklarını ve aynı hayalleri paylaşıyoruz.

Bana anlattıklarını düşündüğümde kalbime bir acı daha saplanıyor. Geçmişi hakkında. Nasıl büyüdüğünü.

Büyükbabamın koyduğu kurallara uymak zorunda kalarak büyüdüğümü sanıyordum ama Isabella'nın benden bile daha az özgür iradesi vardı. Benden *daha* az bir *hayatı* vardı. Ailesinin kim olduğunu bile bilmiyor. Gerçek bir adı bile yok, Tanrı aşkına.

O şekilde büyümenin nasıl bir şey olduğunu düşündüğümde onun için kalbim sızlıyor.

Bu aynı zamanda bazen neden bu kadar garip davrandığını da açıklıyor. Biri ona ne tür bir yemek tercih ettiğini sorduğunda neden paniklediğini. Neden hiç waffle ya da dondurma yemediğini. Neden neyi sevdiğini bile bilmiyor.

Tüm hayatını, onu bir hayalete dönüşmeye zorlayan otoriter bir suikastçı tarikatında yaşamıştır. Gerçek bir kimliği olmayan bir insan. Bu o kadar üzücü ve yürek parçalayıcı ki, beni ne kadar kızdırdığını göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama şimdi bocalayamam. Bu yüzden Isabella'ya duyduğum empatiyi bir kenara bırakıp onu sorgulamaya devam ederken yüzümdeki soğuk maskeyi çıkarmıyorum.

"Diğer iki kişi, ailemi öldüren iki adam, neredeler?"

O gece yaşamama neden izin verdiğine dair açıklamasını yorumlamadığım, hatta kabul etmediğim için neredeyse biraz incinmiş görünüyor. Ama konuyu zorlayacak durumda değil, bu yüzden hayal kırıklığını bastırıp şöyle cevap veriyor: "Tam yerlerini bilmiyorum. Ama buradalar. Şehirdeler."

"Bundan ne kadar eminsiniz?"

Gözlerinde kısa bir kızgınlık belirtisi titreşiyor. "Cuma günü oraya gittiğimde beni pusuya düşürdüler, yani... çok."

Şaşkınlık içime işledi. Onlar tarafından pusuya mı düşürüldü? Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. Ama yaralı görünmüyor, bu da o karşılaşmadan yara almadan kurtulduğu anlamına geliyor.

Ona bunu sorduğumda, kendisini takip ettiklerini fark ettiğini ve yangın var diye bağırıp kaçmadan önce onları pusuya düşürdüğünü anlatıyor. Neredeyse gülümseyeceğim. *Akıllıca.*

"Onlar hakkında bildiğin her şeyi anlat bana," diyorum.

"Ben ayrıldığımda Derek ve Sebastian adlarını kullanıyorlardı. Derek kırk yaşlarında, koyu renk saçları kafa derisine yakın kesilmiş ve kahverengi gözleri var. Sebastian otuzlu yaşlarındaydı ve omuzlarına kadar inen sarı saçları vardı. Arkasında durup boynuna silah dayamıştım, bu yüzden tam olarak emin değilim ama ben ayrıldığımda saç modeli aynı olduğu için hâlâ gri lens taktığını tahmin ediyorum."

"Bunu da mı sen yaptın?" Yüzüne bakarak başımı salladım. "Görünüşünü değiştirdin mi?" "Evet. Kampüse geldiğimde kahverengi lens takıyordum. Onlar

Seninle karşılaştığım o gün havuzdaki test sırasında yıkandım."

Eğlenceli bir huff kaçıyor benden.

Dudakları da hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ondan sonra onları giymeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü bu sizi daha da şüpheli hale getirecekti."

"Olurdu." Kısa süreli bir eğlence nefesine daha engel olamıyorum. "Peki ya saçların?"

"Doğal saç rengim kumral. Turuncudan çok koyu kırmızı tonunda."

Aklımın gözünde, bunun onda nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ve lanet olsun, onun fırtınalı mavi-gri gözlerine karşı muhteşem bir kontrast olurdu.

Bu görüntüyü kafamdan atmaya zorlayarak duygusuz maskemi yüz hatlarıma geri takıyorum ve bunun yerine "Bana Derek ve Sebastian'dan biraz daha bahset" diyorum.

Farklı alanlardaki becerilerine ilişkin kendi değerlendirmesini paylaşıyor ama bunun dışında bana söyleyebileceği pek bir şey yok. Onlar hayalet. Tıpkı onun gibi. Yani aileleri, arkadaşları ya da onlara karşı kullanılabilecek herhangi bir şeyleri yok. Ve o gittikten sonra Barış Elleri taşınıp protokollerini değiştirdiği için yerlerini de bilmiyor.

İşi bittiğinde dizlerinin üzerinde oturup bana bakıyor.

Korku omurgamın etrafında kıvrılıyor. Çünkü bu kadar. Isabella ve benim işimiz resmen bitti. Artık tüm sorularımı sordum. Ve o da bana altı yıldır beklediğim tüm cevapları verdi.

Neredeyse başka bir soru sormak istiyorum, tamamen anlamsız bir şey, sırf bunu biraz daha uzatabilmek için. Çünkü bu, o güzel gözlere son kez bakışım olacak. Yalnızlığı ve kararlılığı beni çağıran bu tehlikeli, inanılmaz ve karmaşık kadınla son kez konuşacağım.

"Ailemin ölümünde oynadığın rol için seni öldürmeliyim," diyorum, sesim o kadar düz ve duygusuz çıkıyor ki beni bile şok ediyor.

Isabella önümde diz çökmüş, bakışlarımı tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ailemi öldürenin kendisi olmadığını söylemeye çalışmıyor. Yaşamama izin verenin kendisi olduğunu hatırlatmaya çalışmıyor. Yalvarmıyor. Tek yaptığı sabit bir bakışla gözlerime bakmak. Boyun eğmiş bir bakış. Altı yıl önce benim ona baktığımın aynısı.

Ona öyle baktığımda kalbimde bir şeyler kırılıyor. Büyük bir şey. Ve o büyük kırılmanın ardından göğsüme dolan acıyla irkilmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Ama benim hayatımı da kurtardın." Silahı kafasından indirdim. "Yani, bir hayat için bir hayat."

Gözlerini kırıştırtıyor, gerçekten sersemlemiş görünüyor.

Gülmek mi yoksa hayal kırıklığıyla onu sarstım mı istediğimi bilemiyorum. Onu öldüreceğime gerçekten inanıyor mu y d u ?

Sorularıma cevap vermeyi reddederse onu öldüreceğime kendimi ikna etmek için sahip olduğum her şeyi, yalan ve aldatma konusundaki becerimin her zerresini kullandım. Çünkü ciddi olmadığımı anlayabilirdi. Bu yüzden kendimi yalana inandırmak zorunda kaldım. Bu şimdiye kadar başardığım en zor şeylerden biriydi, çünkü kalbimin derinliklerinde biliyordum ki

bunu takip et. Onu asla öldürmezdim. Ama onu öldüreceğime inandırmak zorundaydım, bu da kendimi de buna inandırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Görünüşe göre buradaki tek usta yalancı o değil.

"Yaşamama izin mi veriyorsun?" diye soruyor, sesi temkinli.

"Evet." Gözlerimi hâlâ onunkilerden ayırmadan Eli, Kaden ve Jace'e geri çekilmelerini işaret ediyorum. "Eşyalarınızı alın ve buradan mümkün olduğunca uzağa gidin. Artık ödeştik."

Sanki az önce söylediklerime aldırmadan bir keskin nişancı tüfeğiyle vurulup vurulmayacağını kontrol ediyormuş gibi etrafımızdaki ağaçlara bakıyor. Sonra yavaşça ayağa kalkıyor. Bakışları göğsüne doğru iniyor ama kırmızı noktalar görünmüyor. Ondan sonra dikkatini hâlâ elimde tuttuğum silaha veriyor. Silahı yanımdaki yere doğrultuyorum.

Sonunda gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Birkaç saniye boyunca her şey tamamen sessiz ve hareketsizdir. Isabella ağzını açar.

Ne söyleyeceğini duymak için beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yüzünde bir tereddüt beliriyor. Başını hızlıca sallayarak ağzını tekrar kapatıyor.

Hayal kırıklığı göğsümü dolduruyor. Ama o geldiği yöne doğru yavaşça geri çekilmeye başladığında hiçbir şey söylemiyorum. Sadece onu izliyorum.

Ağaç sınırına ulaştığında duraklıyor. Ve yine, bir şey söylemek üzere olduğu hissine kapılıyorum. Ama sonra arkasını dönüp koşarak uzaklaşıyor.

Açıklığın ortasında durmuş, onun en son görüldüğü noktaya bakıyor ve kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum. Şu anda biri bana bir sopayla dürtecek olsa, yere yığılacağımdan eminim.

Gözümün ucuyla şekiller hareket ediyor.

Eli, Kaden ve Jace üç taraftan bana yaklaşıırken gözlerimi Isabella'nın kaybolduğu noktada tutuyorum. Bana ulaştıklarında, sonunda bakışlarımı ağaç çizgisinden ayırıp onlara odaklanmak için kendimi zorluyorum.

Üçünün de elinde hala Eli'nin izniyle birer keskin nişancı tüfeği var ama silahlar artık yere doğru eğilmiş durumda. Bakışlarımı üzerlerinde gezdiriyorum, bunu yapmama yardım ettikleri için onlara teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum. Ama kelimeleri bulamıyorum.

Sanki tüm bunları yüzümden okuyabiliyormuş gibi Eli uzanıp bir elini omzuma koyuyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. Diğer tarafına,

Jace ve Kaden de başlarını sallayarak şu anda söyleyemediğim sözleri onaylıyorlar.

Boğazım düğümleniyor. Çünkü her yönden her zaman kardeşim olacak bu üç kafadan kontak psikopatı çok seviyorum.

Eli sonunda, "Bırak gitsin," dedi.

Titreyen bir nefes alarak bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. Kahverengiden çok altın rengi olan gözleri hiçbir yargı içermiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. Daha çok nefes nefese kalmışım gibi geliyor.

Eli'nin kaşından yanağına doğru uzanan yara izi bana küçük bir gülümseme verirken kayıyor, sanki gelmelerini istediğimde onlara bunu söylememiş olsam da onu bırakacağımı her zaman biliyormuş gibi.

"Büyükbabana ne söyleyeceksin?" Jace sorar. Ses tonunda da bir yargılama yok. Sadece merak var.

"Ailemi öldüren iki adam hakkında bilgi sahibi olduğumu." "Peki ya Isabella?"

Sadece başımı sallıyorum.

Kaden o karanlık, anlayışlı gözleriyle beni izliyor. Bunu düşündüğünü hissedebiliyorum. Ve bildiğini de biliyorum. Her zaman biliyor, bir şekilde. Ama neyse ki bunu yüksek sesle söylemiyor.

Ama başka birinin var.

Eli bana bir kez daha gülümsüyor. Raina'yla tanışmadan önce ağzında neredeyse hiç görünmeyen gülümsemelerden biri bu.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diyor.

Bu kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duyunca kalbim sıkışıyor.

Isabella... tam bir muamma. Aynı anda hem vahşi, hem ölümcül, hem nazik, hem yetenekli hem de deneyimsiz. Muhteşem ve güçlü. Beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyor. Ve beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde tamamlıyor.

Bunların hepsi dilimin ucunda. Ama ben "Hayır." diyorum.

OceanofPDF.com

ISABELL A

S Arabamı park edip, çantamı sakladığım terk edilmiş binaya doğru aceleyle ilerlerken, ruhumdaki hıçkırık hâlâ çınlıyor. Yaşamama izin verdiğine inanamıyorum. Oradan öylece çıkıp gitmeme izin verdi. Ona söyledikten sonra

tam olarak kim ve ne olduğumu. Her şeyden sonra, geçtiğimiz haftalarda benimle paylaştığı kendisi hakkındaki tüm söylenmemiş sırlardan sonra. Tüm bunlar beni büyük bir güvenlik riski haline getiriyor. Onun için büyük bir tehdit. Ve yine de gitmeme izin verdi.

Sokaklarda aceleyle ilerlerken bu şoka odaklanıyorum. Çünkü en azından Blackwater'dan uzaklaştığım her adımda daha da kötüleşen kalbimdeki acıyı örtüyor.

Şimdi ödeştik.

Evet, kesinlikle öyle.

Bana hiçbir borcu yok. Benim de ona

hiçbir borcum yok. Artık işimiz bitti.

Tamam.

Peki neden kalbim göğsümde onarılamaz parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum?

Göğüs kafesimde zonklayan ağrı yüzünden dikkatim o kadar dağınıyor ki işaretleri neredeyse tamamen kaçırıyorum. Ve sonunda fark ettiğimde, neredeyse çok geç oluyor.

Çantamı sakladığım yerden iki sokak ötede takip edildiğimi fark ediyorum. Ama şimdiye kadar fark etmediğim için kaçış manevrası yapmak için çok geç.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Koşuyorum.

Keskin bir sola saparak, içinde tüm sahte pasaportlarım ve kimlik kartlarımın bulunduğu çantamdan uzaklaşan başka bir yola daldım. Onları bulurlarsa asla kaçamam.

Ben hareket ettiğim anda arkamdaki adam da hareket ediyor. Peşimden gelirken botları hızla kaldırıma vuruyor.

Caddede hızla ilerlerken damarlarımda adrenalin pompalanıyor. Tam bir sonraki köşeyi dönerken, omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıp Sebastian'ın peşimden koştuğunu görüyorum.

Bir sonraki yola kayarken içimden bir küfür savurdum.

Neden Derek olmasın? O çok daha iri ve hantal, bu da onu yavaşlatıyor. Ama Sebastian zayıf ve çok çok daha hızlı.

Bir çöp yığınının üzerinden atlayıp yolun diğer ucunu hedeflediğimde boş şişeler şingirdiyor ve engebeli taşların üzerinde yuvarlanıyor.

Sebastian arkamdan köşeyi dönüyor.

Çılgınca bu bölgenin zihinsel haritasını çıkarmaya çalışırken, sağa sapıp başka bir sokağa doğru koşmaya başladım. Onu kaybedebileceğim bir yer olmalı.

Arkamdaki ayak sesleri yükseliyor. Daha da yaklaşıyor. Siktir, siktir, siktir.

Kendimi bir sonraki köşeye atıyorum.

Ve bir çıkmaz sokakla yüz yüze geldim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama tereddüt etmiyorum.

Hızımı artırarak dar sokaktan aşağıya, yarı çürümüş tahta sandığa doğru hızla ilerliyorum. O taraftaki bina çatısına ulaşamayacağım kadar yüksek, ama karşı taraftakine ulaşabilirim.

Sebastian her saniye yaklaşıyor.

Olabildiğince hızlı gitmek için kendimi zorluyorum.

Sokakta hızla ilerleyerek sandığın kenarına sıçıyorum ve ardından bacağımı kullanarak hızlı bir sıçrayışla kendimi yana doğru itiyorum.

Diğer taraftaki alt çatıya doğru yukarı ve yana doğru fırlarken hava yüzümün etrafında kamçılanıyor ve saçlarımı parçalıyor.

Tüm gücümle atlasam bile parmaklarım çatının kenarına zar zor ulaşıyor.

Bedenimin geri kalanı altımdaki taş duvara çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Kendimi olabildiğince hızlı yukarı çekmeye çalışırken havayı tekrar ciğerlerime çekiyorum.

Bir el bileğimi sarıyor. Panik içimde dalgalanıyor.

İçgüdüsel olarak diğer bacağımınla tekme atıyorum.

Topuğum burnuna çarptığında Sebastian acı içinde tıslıyor ve bir an için bileğimdeki tutuşunu kaybediyor.

Bacaklarımı geri çekerek dişlerimi sıkıyorum ve gücümün her zerresini kendimi çatıya çıkarmak için kullanıyorum.

Sebastian yerde, sandıkla yaptığım hamleyi tekrarlamak için acele etmeye başladı bile.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, eğimli çatının kenarından yuvarlanıyorum ve havalanmadan önce ayağa fırlıyorum.

Kenar boyunca ve bir sonraki binaya doğru koşarken fayanslar botlarımın altında takırdıyor. Çıkamaz sokağı oluşturan bina bu, yani oraya ulaşabilirsem diğer taraftaki sokağa inebilirim.

Arkamdan bir inilti geliyor. Ve sonra fayanslar bir başka ayak sesiyle daha da takırdıyor. Hızlanıyorum.

Çatının kenarından fırlayarak başımı iki yana sallıyorum ki yere indiğimde bir tür kaçış planı oluşturabileyim.

Orada. Bu binadan kısa bir mesafede, sokak seviyesinde açık bir pencere var. Sebastian bana ulaşmadan oraya varabilirsem, onu atlatabilirim.

Çatı aniden bitiyor. Kayarak duruyorum, etrafımda dönüyorum ve kendimi çatının kenarından aşağı sallıyorum. Çatıyı bırakıp yere doğru düşerken midem bulanıyor. Ama nasıl düzgün ineceğimi uzun zaman önce öğrendiğim için birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum.

Tüm gücümle kendimi zorlayarak açık pencereye doğru koşuyorum.

Ve sonra içinden atlayın.

Diğer tarafta beni ıssız bir oturma odası karşılıyor. Olması gerekenden çok daha sağlam olan iğrenç turuncu bir kanepede öyle.

Kanepeye çarpıp aniden durduğumda omzumda bir ağrı hissediyorum. Kanepede yere sürtünüyor ve diğer taraftaki masaya çarparak bir şeyin devrilmesine ve yerde tıngırdamasına neden oluyor.

Üst kattan biri şaşkın bir çığlık atıyor.

Ayağa fırlıyorum ve oturma odasından çıkıp koridora fırlamadan önce uygunsuz turuncu mobilyaların üzerinden atlıyorum. Burada her kim yaşıyorsa merdivenlerden aşağı iniyor. Ama yolu yarılادıklarında

Aşağı indiğimde ön kapıya ulaşmıştım bile. Kilidi iterek açtım ve bir sonraki sokağa doğru koştum.

Ciğerlerimdeki hava patlıyor.

İlk başta ne olduğunu anlayamadım.

Kapıdan koşarak çıkıyordum ama şimdi gökyüzüne bakıyorum, yani düşmüş ve sırt üstü yere çakılmış olmalıyım. Uzunlarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama tüm vücudum kasılıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama o da işe yaramıyor.

Sonra bunun kaynağını gördüm.

Derek hâlâ açık olan kapının hemen dışında durmaktadır. Kolunu uzatmış ve yumruğunu sıkıyordu. Piç kurusu, yumruğunu hem kendi gücünü hem de benim hızımı kullanarak solar pleksusuma doğru savurdu.

Sikeyim.

Bir kez daha bedenimin emirlerime itaat etmesini sağlamaya çalışıyorum. Ama tek yaptığı orada öylece yatmak, solar pleksusuma aldığım darbeden dolayı spazm geçirmek.

Derek eğilip koluma bir iğne batırırken bana soğuk bir sırtışla bakıyor.

Dünya kararır.

Bilincimi yeniden kazandığımda başım zonklıyor ve acı vücuduma yayılıyor. Kararsız bir nefes alıyorum ve gözümü kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

"Sonunda," diye homurdanıyor Derek sol tarafımda bir yerden.

Sebastian, "Sana ona bu kadar çok vermemeni söylemiştim," diyor.

"Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. O da bizden biriydi. Bu şeylere karşı temel bir toleransı var."

Sebastian onaylarcasına bir mırıltı çıkarır.

Etrafım yavaşça netleşirken tekrar göz kırpiyorum.

Bir depo. Metal duvarlar. Tavanda kirişler. Zemin kattaki pencereler tahtalarla kapatılmış, ama daha yukarıdakiler batan güneşin kırmızı ve turuncu ışığını gösteriyor. Saatlerdir dışarıda olmalıyım.

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum.

Havayı dolduran metalik bir tıkırtı sesi çıkarır.

Yukarı baktığımda kelepçeler takılı olduğunu ve tavandaki bir zincire bağlı metal bir kancaya sabitlendiğini görüyorum. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyor.

Demek bu yüzden omuzlarım ağrıyor.

Yanağıma bir acı saplanıyor ve ben hâlâ tavana bakarken Derek bana arkadan vurunca başım yana kayıyor.

"Kaçmanın yollarını aramayı bırak," diye emrediyor. "Çünkü hiç yok."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde başımı yavaşça geriye çeviriyorum. Bu saldırının bedelini ödeyecek. Belki bugün değil. Ama bir gün.

Çenemi tutuyor. Sertçe. Yaklaşırken parmakları etime batıyor. Kelepçeleri ve kollarımı başımın üstünde tutan zinciri çekiştiriyorum ama faydası yok. Lanet elini çenemden çekmesini sağlayamıyorum.

Derek sesini tehditkâr bir şekilde alçaltarak, "Kuralları biliyorsun Anna," diyor. "Bize bilmek istediklerimizi söylersen sana zarar vermeyiz."

Yüzüne tükürmek için karşı konulmaz bir dürtü üzerime çöküyor, ama onu bastırmayı başarıyorum. Onu gereksiz yere kışkırtmak aptalcaydı. Bunun yerine, ona ters ters bakıyorum.

"Enrico Morelli nerede?" diye soruyor.

Çenemi kapalı tutuyorum.

Parmakları çenemde sıkılaşıyor, o kadar sert giriyor ki morluk bırakacaklarını biliyorum. "Enrico Morelli nerede?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Vücudumda bir sarsıntı oluyor ve dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum.

Arkamda Sebastian yine sırtıma sığır çomağı gibi bir şey saplıyor.

Acı vücuduma yayılıyor ve kaslarıma tekrar kramp giriyor.

Dişlerimi sıkıyorum.

Derek bana bakmaya devam ediyor. "Enrico Morelli nerede?"

Ben de ona bakıyorum.

Sebastian içime bir elektrik akımı daha boşalttı. Tekrar. Ve tekrar. Vücudum kasılıyor ama ses çıkarmayı reddediyorum. Onlara acı içinde haykırdığımı duyma zevkini vermeyi reddediyorum.

Derek bir hırıltıyla elini çenemden çekip bir masaya doğru ilerliyor. Derek bir bıçak alıp bana doğru yürürken, Sebastian da bana tekrar dürtme aletini kullanıyor.

Gömleğimin kenarından tutarak bıçağı altına kaydırıyor ve sonra yukarı doğru çekiyor.

Gömleğimi bedenimden ayırırken havayı bir yırtılma sesi dolduruyor.

Yüzümün önünde tuttuğu keskin bıçak, yukarıdaki titrek lambanın ışığında parıldıyor.

"Enrico Morelli nerede?"

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bileğini oynatıyor.

Göğsümde derin olmayan bir yara açtığına acı derime işliyor. "Enrico Morelli nerede?"

Çenemi sıkıp ona ters ters bakıyorum.

Sözümü tekrar kesiyor ve soruyu tekrarlıyor. Cevap vermeyi reddediyorum.

Derek karnımın ve göğsümün üzerinde yarım düzine sığ kesik daha açarken dişlerimi sıkarak acıyı engelliyorum. Sıcak kan derimden aşağı akıyor. Ama hayati tehlikeleri yok. Çünkü beni hâlâ canlı olarak Efendi'ye teslim etmeleri gerekiyor ki sonunda beni idam etmeden önce yüz gün boyunca bana kendisi işkence edebilsin.

Bıçak ve dürtme işe yaramadığında, beni zincirden aşağı çekiyorlar ve bunun yerine bir sandalyeye bağlıyorlar.

Uzun ve ince odun parçalarını tırnaklarımın altından içeri iterken kollarımda yakıcı bir acı hissediyorum.

Ama yine de çığlık atmıyorum.

Ve onlara Rico'nun nerede olduğunu

söylemedim. Sonra, bana su

işkencesi yapmayı denediler.

Vücudum titriyor ve zihnim panik içinde çığlık atıyor.

Ama yine de onlara nerede olduğunu söylemeyi reddediyorum.

Kendimi bunun, onun gerçekten de hayatta olduğunu teyit edersem beni daha fazla mahvedeceği için olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ama kalbimin derinliklerinde bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onun hayatta olduğunu zaten biliyorlar. Zaten bu yüzden buradalar, bana işkence ediyorlar.

Hayır, bu piçlere Rico'nun nerede olduğunu söylemeyi reddetmemin gerçek nedeninin hayatta kalmamla hiçbir ilgisi yok. Ve bunun farkına varmak beni Barış Elleri'nden ve maruz kaldığım işkenceden daha çok korkutuyor.

Rico'yu korumamın asıl nedeni, onun ruhumun eksik olan diğer yarısı olduğunu hissetmem.

Onu öldürmem gereken o gece bunun ilk titreşimini hissettim ve geçtiğimiz haftalarda bu his daha da güçlendi.

Onu tanıyorum. O benim bir parçam. Her zaman öyleydi. Bedenime ne kadar acı verirse versin, Barış Elleri'nin benden asla alamayacağı bir parça.

Bu yüzden bu pislikler bana ne yaparsa yapsın, ruhumun Rico'da yaşayan kısmını onlara asla vermeyeceğim. Onlara asla Rico'yu vermeyeceğim.

Üçüncü kez kendimden geçtiğimde, Derek beni tokatlayarak uyandırıyor ve bana küfrediyor. Başımın diğer tarafa yuvarlanmasına izin veriyorum. Yumruğunu tekrar kaldırıyor ama bana vuramadan Sebastian kapının girişinde durduğu yerden ona sesleniyor.

Odadan ne zaman çıktı ki?

"Vakit neredeyse geldi," diyor Sebastian, elinde bir telefonla. "Önümüzdeki iki dakika içinde aramamızı bekliyor."

O. Efendi. Tazılarının ilerlemeleri hakkında rapor vermesini bekliyor.

Derek beni sandalyeden kurtarıp ayağa kaldırırken midem bulanıyor. Beni büyük köpekler için yapılmış gibi görünen bir kafese sürükleyerek içine atıyor ve bileklerime bir çift kelepçe geçiriyor. O dışarı çıkıp kafesin kapısını arkasından kilitlerken ben yerde öylece yatıyorum.

"Pekâlâ," diyor Sebastian'a. "Hadi hazırlanalım."

Yan yatmış, onların gidişini izlerken beni bıraktıkları yerde kalıyorum.

Kapı arkalarından kapandığı anda kendimi oturur pozisyona itiyorum ve pantolonumun içine diktiğim maymuncuklarımı sakladığım yere doğru vücudumun etrafından uzanıyorum.

Vücudumdaki her kas çığlık atıyor, göğsümdeki ve karnımdaki yaralardan taze kan fişkırıyor. Parmaklarım beceriksizce hareket ediyor ama sonunda maymuncuğu çıkarmayı başarıyorum.

Kelepçelerin kilidini açmaya başlarken yüzen görüşümü temizlemek için sakinleştirici bir nefes alıyorum. Klik sesiyle açılıyor.

Kapıya doğru hızlıca bir göz attıktan sonra kafesin kilidiyle uğraşmaya başlıyorum. Normalde olduğundan daha uzun sürüyor ama sonunda açmayı başarıyorum. Kapıyı dikkatlice açtıktan sonra dışarı çıkıyorum ve hâlâ tavanda asılı duran kanca ve zincire doğru koşuyorum.

İkinci kez düşünmeye vakit yok. Daha önce kendimi acıdan uzaklaştırmaya çalışırken hazırladığım bu plan işe yaramalı. İşe yaramak zorunda.

Sıçrayarak zincirin ucundan tuttum ve kendimi yukarı doğru çekmeye başladım.

Tüm vücudumda yoğun bir acı patlaması yaşıyorum. O kadar bunaltıcı ki neredeyse bayılıyorum.

Tekrar yere düştüğümde sessiz bir nefes almak zorunda kalıyorum ve tüm sinirlerime yayılan acı dalgalarını engellemek için birkaç saniye duraklıyorum.

Sonra sıçrayıp zinciri tekrar tutuyorum.

Bu sefer acıya hazırım, bu yüzden kendimi ona hazırlamayı başarıyorum.

Dişlerimi sıkarak, kendimi zincirin yukarısına çekmek için sadece kol gücümü kullanıyorum. Kaslarım titriyor. Durmam için çığlık atıyor. Bir kez daha açtığım yaralardan göğsümden ve karnımdan kan akıyor. Ama durmuyorum. Duramam. Ya şimdi kaçarım ya da hiç kaçamam.

Zincirin tepesine ulaştığımda bir kolumu kaldırıp zincirin bağlı olduğu metal kirişin kenarına tutunuyorum. Kendimi yukarı doğru sürüklerken içimdeki her şey şiddetle protesto ediyor. Bir bacağımı yukarı doğru sallıyorum ve kirişin kenarından geçirmeyi başarıyorum. Bunu kaldıraç olarak kullanarak, sonunda kendimi son mesafeye kadar çekiyorum ve kirişin üzerine yuvarlanıyorum.

Başım dönüyor ve metal tavan üzerimdeki dalgalar gibi kayıyor ve bulanıklaşıyor.

Umutsuzca nefesler çekerek, bayılmamak için bir süre orada yatmak zorundayım.

Devrilip kirişten aşağı düşmeyeceğimden makul ölçüde emin olduğumda, yüzüstü yuvarlanıyorum. Sonra da kirişin ucuna doğru sürünüyorum. Orada bir pencere var.

Dinlemeye istekli herhangi bir tanrıya dua ederken, dikkatlice kenardan açıyorum. Menteşeler gıcırdamıyor. Pencereden dışarı kayıyorum ve sonra kendimi dışarıdaki çatıya çekiyorum.

Düz çatıda doğrulurken etrafımı tarıyorum.

Çantamı sakladığım yere nispeten yakın olduğumuzu fark ettiğimde içimde bir şok dalgası oluşuyor.

O yönden başlıyorum.

Çatıdan inmek zor ve bunu başarırken neredeyse bayılıyorum. Ama bayılmadan gizli saklanma yerime ulaşmayı ve çantamı almayı başarıyorum.

Onu omzuma atarak, dökülmüş alkol ve sidik kokan ıssız sokağa doğru sendeleyerek geri dönüyorum.

Başım zonkluyor, gözlerim dalgalanıyor ve hırıltılı nefes alış verişlerim o kadar gürültülü ki eminim insanlar bunları şehrin öbür ucundan bile duyabilir. Yarı çıplak ve kan içinde olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Ara sokaktan tökezleyerek çıkarken bir elimi duvara dayamak zorunda kalıyorum. İçimi bir korku kaplıyor, çünkü kendi bedenimi herkesten daha iyi tanıyorum. Ve pes etmek üzere olduğunu biliyorum.

Bu şekilde araba kullanamayacağım. Bu halde arabama bile gidemeyeceğim. Uzanıp vücuduma bir dakika kendine gelme şansı vermeliyim.

Ama nerede?

Bakışlarım her hafta önünden geçtiğim ve diğer tarafında ne olduğunu bilmediğim o yüksek binaya doğru kayıyor.

Bu noktada, fazla seçeneğim yok. Eğer bayılabileceğim ve bulunmama ihtimalimin en ufak olduğu bir yer varsa, orası da o terk edilmiş parkın içi.

Umutsuzca ona doğru ilerlerken kan kulaklarıma çarpıyor ve diğer her şeyi bastırıyor. Hareket ederken ayaklarım taşların üzerinde hafifçe sürükleniyor. Görüş alanından çıkmam gerek. Hemen. Derek ve Sebastian raporlarını bitirip beni kayıp bulmak için geri dönmeden önce.

Vahşi çalılıkların arasında sendeleyerek ilerlerken dallar çıplak kollarımı tırmalıyor ve saçlarıma takılıyor.

Biraz daha ileri.

Vücudum kasılıyor ve dizim bükülürken bir elimi uzatıp kendimi bir ağaç gövdesine dayamak zorunda kalıyorum. Ağaç kabuğu avucuma sürtünüyor. Zar zor hissediyorum bile.

Ağaçtan uzaklaşarak kendimi bitki örtüsünün derinliklerine doğru ilerlemeye zorluyorum.

Sonunda ağaçların arasında bir gölet görünür hale geliyor. Dalların arasından son adımları tökezleyerek atıyorum.

Ve sonra, vücudum sonunda pes etti.

Çimlere sertçe vurdum.

Ama sırtüstü dönecek kadar bile enerjim kalmadı. Bu yüzden yanağımı yere bastırarak öylece kalıyorum. Toprak ve çimen kokuyor.

Göğsüm kabarıyor.

Görüşüm kaybolmaya başlamadan önce birkaç nefes çekiyorum.

Ve unutuluşa sürüklenmeden önce gördüğüm son şey, parıldayan gümüş yıldızlarla kaplı o koyu mavi su.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

I Buraya geri dönmek aptalca. Bunu biliyorum. Özellikle de geçen seferden bu kadar kısa süre sonra. Ama bugün Isabella'yla ormanda olanlardan sonra kendimi dengesiz hissediyorum. Huzursuzum. Uyuyamıyorum, bu yüzden yatmak yerine yatağımda tavana bakarken, şehre doğru yola çıkıyorum ve şu anda olmam gereken en son yere gidiyorum.

Arabayı binanın diğer tarafına park ediyorum, çünkü burada birkaç dakikadan fazla kalma riskini göze alamıyorum. Büyükbabamın evin etrafına yerleştirdiği korumaları gizlice geçmek imkansızdı, bu yüzden beni takip etmekte ısrar ettiler. Her an gelebilirler ve düşünmek için kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım var. Ve hatırlamak için. Burayı Isabella ile paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak. Her şey değişmeden önce.

Gölete doğru yürürken dalları kenara ittiğimde hışırdıyor. Bunun dışında tek ses, yeşillikler arasında vızıldayan ve cıvıldaayan gece böceklerinden geliyor.

Nihayet ağaçların arasından koyu mavi suyu görebiliyorum.

Hem boğazımdan rahat bir nefes kaçıyor hem de göğsüme bir acı saplanıyor. Bu sefer, onu engellemeye çalışmıyorum. Bunun yerine, ağaçların arasından çıkıp göletin önündeki çimenlik alana doğru yürürken her şeyi hissediyorum.

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Bir kişi suyun yarısına kadar çimenlerin üzerine yığılmış yatıyor.

İlk içgüdüm bunun bir tür tuzak olduğu yönünde, bu yüzden dikkatlice yaklaşırken elimin silahıma kaymasına izin veriyorum.

Ama sonra *kim* olduğunu
anladım. Ve midem alt üst
oluyor. "Isabella," diye
ağzımdan kaçırıyorum.

İleri atılarak aramızdaki son mesafeyi birkaç hızlı adımda kapatıyorum ve sonra onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Onun gevşek formuna bakarken kafatasımın içinde korkunç bir çınlama yankılanıyor. Bilinci yerinde değil, gömleği yok ve her tarafı kan içinde. Göğsünde ve karnında birkaç kesik, çenesinde ve yüzünde morluklar var.

"Isabella," diyorum, ellerimi yanağına koyup yüzünü tamamen bana çevirirken sesim çığ çıkıyor.

Kıpırdamıyor.

Yerde, onun yanında siyah bir spor çantası var. Kayışını yavaşça vücudundan uzaklaştırıyorum ve çantayı omzuma atıyorum.

Kalbim küt küt atarken kollarımı Isabella'nın kıpırdamayan bedeninin altından geçirip onu kaldırıyorum. Onu göğsümde tutarak arkamı dönüyorum ve parkın dışına doğru koşuyorum.

Dışarı çıktığımda büyükbabamın muhafızları dışarıda bekliyor ve beni gördüklerinde hemen harekete geçiyorlar.

"Ne oldu?" "O kim?"

"O..." Arabama doğru ilerlerken başlıyorum. "Bir arkadaş," diye bitiriyorum en sonunda, çünkü onlara onun gerçekte kim olduğunu tam olarak söyleyemiyorum.

"Onu hastaneye götüreceğiz."

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

Eğer onu normal bir hastaneye götürürsem, uyandığında ona bir sürü soru sorarlar. Bu da dikkatleri onun üzerine çekecek ve hayatta kalma şansını tehlikeye atacak.

"Önden gidin ve üniversite doktorlarını getirin," diye emrediyorum. "Onları hemen bizim eve getirin."

Gardiyanlara başka bir açıklama yapmıyorum. Sebeplerimi bilmelerine gerek yok. Sadece emirlerime itaat etmeleri gerekiyor.

Ve yapıyorlar.

Başlarını öne eğdikten sonra arabalarına geri dönüp Blackwater'a doğru yola koyulurlar.

Isabella'yı arka koltuğa dikkatlice yerleştiriyorum, böylece koltuğun üzerinde uzanıyor. Sonra sürücü tarafındaki kapıyı çekip açıyorum ve içeri atlamadan önce spor çantasını yolcu koltuğuna atıyorum. Ben hızla uzaklaşırken araba kükrüyor.

Ellerim hafifçe titriyor, bu yüzden bizi Blackwater'a geri götürürken direksiyonu sıkıca kavriyorum. Ve her birkaç saniyede bir, bakışlarım

Isabella'yı kontrol etmek için dikiz aynasına baktım. Orada öylece yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Direksiyonu daha sert sıkıyorum. Ne oldu lan?

Gitmesi gerekiyordu. Peki neden onu daha önce götürdüğüm parkta kanlar içinde yatıyordu?

Ailemi öldüren o iki piç onu buldu mu? Belli ki işkence görmüş. Ama bunu neden yapsınlar ki?

Kendimi direksiyonu sıkıca kavrayarak gevşemeye ve parmaklarımı esnetmeye zorluyorum.

Bunu neden yaptıkları önemli değil. Önemli olan tek şey çılglık atarak ölecek olmaları.

Evimizin önünde frene bastığımda araba gıcırdayarak durdu. Arabadan atlayıp arka koltuğun kapısını çekmeden önce zar zor kapattım.

Kısa bir mesafe ötede, Jace evimizin ön kapısını açıyor ve aceleyle dışarı çıkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Isabella'yı yavaşça arka koltuktan kaldırıyorum ve ona doğru acele ederken onu kollarımın arasına alıyorum. "O yaralı."

"Doktorlar-"

"Yoldalar."

Ben kapıya ulaşip koridora doğru adım atarken Jace geri geri kaçıyor. "En yakın boş odayı hazırlayacağım."

İlk içgüdüm ona onu odama götüreceğimi söylemek oluyor. Ama sonra Isabella'nın uyandığında nasıl hissedeceğini düşünüyorum ve Jace'in haklı olduğuna karar veriyorum. Boş odalardan biri çok daha tarafsız bir yer.

Jace'e başımla selam veriyorum ve o da dönüp merdivenlerden yukarı koşuyor. Hareket ederken Isabella'yı çok fazla itip kakmamak için daha yavaş bir tempoda onu takip ediyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Kaden odasında beliriyor. Gece yarısı olduğu için belli ki uyuyordu ve üzerinde sadece bir pantolon vardı.

Ya Jace onu çoktan bilgilendirdi ya da kendi başına bir araya getirmeyi başardı, çünkü hemen yanımdan geçip merdivenlere doğru yürürken "Doktorlara doğru odayı göstereceğim" dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Ama o çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı ve ben de yatak odama en yakın olan boş odanın yolunu yarılamıştım. Kapı açık ve içeriden hışırdayan kumaş sesleri geliyor. Jace yatağın üzerine eğildiği yerden doğrulurken eşikten geçiyorum. Artık üzerinde yeni çarşafklar, yastıklar ve bir yorgan var.

Bunun için ona teşekkür edemedim, "Bekle," diyor.

Duvarın yanındaki dolaba koşarak bir dizi yedek havlu çıkarır ve onları arşafkların üzerine yerleştirir. İyi düşünmüş. Her tarafı kan içinde ve doktorların işi bittikten sonra kan lekeli bir yatakta uyumasını istemiyorum.

Koyu renkli havlular yatağı kapladığında, Isabella'yı dikkatlice onların üzerine yerleştiriyorum.

Kahverengi saçları yüzünü kısmen örtüyor. Yumuşak parmaklarımı alnında gezdiriyor, dağınık saçlarını bir kenara fırçalıyorum. Kalbim ağrıyor.

"Geldiler," diyor Kaden kapıdan.

Bir saniye sonra, üç doktor aceleyle eşikten geçer.

"Yoldan çekilin lütfen," diyor ilki, emir dolu bir sesle. Onlara yer açmak için hızla kenara çekiliyorum.

Hızlı çalışıyorlar. Onu muayene eder, bir plan yapar, bir tür ağrı kesici olduğunu tahmin ettiğim bir ilaç verir ve sonra yaralarını dikmeye ve diğer yaralarıyla ilgilenmeye başlarlarken huzursuzca yürüyorum.

Nefes nefese kalıyor ve yataktan fırlıyor.

Doktorlar şaşkınlıkla geri çekilir ve hemen ardından ağrı kesicilerin onu nasıl bayıltmış olması gerektiği hakkında mırıldanırken onu tekrar sakinleştirmeye çalışırlar.

Zayıf bir şekilde onları itmeye çalışırken aceleyle yanına gittim.

"Isabella," diyorum, avuçlarımı omuzlarına koyup onu yatağa geri iterek. "Sorun yok. Bu-"

"Rico." Gözleri birkaç saniyeliğine doğrudan benimkilere kilitleniyor ve sonra tekrar odaktan çıkıyor. "Sorun yok. Güvendesin."

Baş doktor Isabella'nın dozunu artırırken bana bakıyor. "Ağrı kesici ve kan kaybından dolayı biraz sersemlemiş durumda."

"Güvendesin," diye tekrarlıyor Isabella, bakışları bir kez daha birkaç saniye boyunca bana odaklanıyor. "Onlara nerede olduğunu söylemedim. Onlara söylemedim."

Kanım damarlarımda donuyor.

Ellerimi nazıkçe Isabella'nın yanaklarına koyup bana bakması için başını geriye doğru çevirirken kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyorum

Tekrar.

"Sana bu yüzden mi işkence ettiler?" Soruyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor. "Onlara nerede olduğumu söylemeni istedikleri için mi?"

Gözleri yine odaktan kayıyor.

"Isabella," diyorum, çünkü ondan doğru bir cevap almak için tek şansımın bu olduğunu biliyorum. Ağrı kesicilerin etkisinde ve kan kaybından sayıklıyor olmasaydı böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Ve bilmem gerekiyor. "Onlara nerede olduğumu söylemeyi reddettiğin için mi sana böyle işkence ettiler?"

Gözlerini kırıştırıyor ve gözleri nihayet bir saniye daha bana odaklanıyor. "Evet. Ama onlara söylemedim. Onlara nerede olduğunu söylemedim. Güvendesin. Sen..."

Ağrı kesiciler tekrar etkisini gösterdiğinde gözleri kapanıyor ve cümlelerin ortasında kendinden geçiyor.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim yatağın yanında öylece durmak, ellerim hala yanaklarını kavıyor ve ona bakmak oluyor.

İşkence gördü. Tüm bunlara katlandı. Tüm bu kesiklere, çürüklere ve ona yaptıkları ve iz bırakmayan diğer her şeye katlandı. Çünkü yerimi diğer tarikat üyelerine vermeyi reddetti.

Acı kalbimi yakıcı bir bıçak gibi kesiyor.

Bunu neden yapsın ki? Neden benden vazgeçmedi? Benden vazgeçmeliydi! Mümkün değil-

"Lütfen bize çalışmamız için biraz yer açın," diyor baş doktor, koyu renk gözleri benimkilerle sivri bir ifadeyle buluşuyor.

Ellerimi Isabella'nın yanaklarından çekip geri çekiliyorum.

Doktorlar yaraları üzerinde çalışırken ve sonra üzerindeki kanı temizlerken zaman hem akıp gidiyor hem de hiç hareket etmiyor gibi görünüyor.

Nihayet işleri bittiğinde bana onun iyi olacağını ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyorlar. Onlar kapıdan çıkıp muhafızlarımın onları sürükleyerek çıkardığı yataklara geri dönerken, sersemlemiş gibi hissederek başımı sallıyorum.

Kaden ve Jace kapının yanında duruyorlar.

"Onlar dediğinde," diye başlıyor Jace, gözlerini Isabella'dan ayırıp bakışlarını bana kilitleyerek. "Ailenizi öldüren o iki adamı mı kastetti?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Onlar... Siktir!" Panik içime doluyor ve kapıya doğru acele ediyorum. "Federico'yu aramam lazım."

Isabella'nın uyuduğundan emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir göz attıktan sonra koridora ve ardından odama doğru ilerliyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak telefonumu çıkardım ve büyükbabamı aradım.

Önemli olmadıkça bu saatte asla aramayacağımı biliyor, bu yüzden sadece üç sinyalden sonra telefonu açıyor.

Ona hemen Derek ve Sebastian'ın bu gece parkın yakınlarında görüldüklerini söylüyorum. Tıpkı Isabella'nın onlar hakkında bana verdiği diğer bilgileri söylediğimde olduğu gibi, büyükbabam bunların kampüste kurduğum bir istihbarat ağından geldiğini varsayıyor. Zaten bu aşağı yukarı doğru, bu yüzden onu ilk etapta buna ikna edebildim.

Hattın diğer ucunda, hemen şehrin o bölgesinin tamamının taranması için insanlara emir vermeye başlıyor. Beni bilgilendireceğine söz veriyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonumu cebime geri koyuyordum ki Jace kapıyı çalıyor ve cevap beklemeden kapıyı açıyor.

"Çabuk gelmelisin," diyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve aceleyle peşinden boş odaya gidiyorum.

Oraya ulaştığımda Kaden, Isabella'nın yataktan kalkmasını engellemeye çalışıyor. Zayıflamış ve uyuşturulmuş halinde bile şaşırtıcı derecede inatçı.

"Gitmem gerek," diye bağıyor neredeyse yataktan düşecekken. "Gitmem gerek."

Ben Isabella'ya yaklaşırken Kaden geri çekiliyor.

Bir avucunu şilteye dayayarak doğrulur ve bacakları bükülmeden önce bir adım atmaya başlar.

Ona doğru hamle yapıyorum ve yere düşmeden önce onu yakalıyorum.

"Gitmem gerek," diye tekrar ağzından geçiriyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor.

Odaklan.

Pozisyonumu ayarlayarak kollarımı altından geçirdim ve onu yukarı kaldırdım.

Bana karşı koymaya çalışıyor ama sadece göğsüme zayıfça vurmayı başarıyor. "Kaçmam gerek," diye itiraz ediyor. "Çok geç olmadan."

Uyuşturucunun ve kafa karışıklığının etkisiyle bile sesindeki panik havasını duyabiliyorum.

"Sorun değil," diyorum onu yatağına geri götürürken. "Hayır. Dışarı çıkmam gerek."

Onu tekrar yatırıp yüzündeki birkaç tutam saç tararken, bu gece bana defalarca söylediği aynı şeyi ona da söyledim.

"Güvendesin."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ISABELL A

Bilincim yerine gelirken anılar beynimde dönüp duruyor. Doktorlar, iğneler ve bana bakan bir çift dehşete düşmüş kahverengi göz. Ama tam olarak ne olduğundan emin değilim.

O parkta kendimden geçtim, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum ve bunun yerine etrafımda olup bitenleri dinlemeye çalışıyorum.

Hiçbir şey yok. Ses yok. Hareket yok. Hiçbir şey yok.

Yalnız olduğumdan oldukça emin olduğumdan, etrafımı incelemek için gözlerimi açıyorum.

Ve Rico'yu doğrudan bana bakarken buldum. Şaşırdım.

Koyu renkli ahşap duvarın yanındaki sandalyede oturmuş beni izliyor. Uyandığım anda fark etmiş olmalı. İnleme isteğimi bastırıyorum. Ya da belki gülme. Çünkü tabii ki fark etti.

Dikkatimi ondan uzaklaştırarak bakışlarımı odanın geri kalanında gezdiriyorum. Çok pahalı bir ahşaba benzeyen döşeme tahtaları ve duvar panelleri olan bir yatak odası. Şu anda içinde bulunduğum çift kişilik yatak dışında iki komodin, bir dolap ve bir çalışma masası var. Masada sandalye olmadığına göre, Rico'nun oturduğu sandalyenin bu olduğunu varsayıyorum. Odanın içinde herhangi bir dekorasyon ya da kişisel eşya yok.

Bakışlarımı tekrar Rico'ya çeviriyorum. "Nerede..." Kelime gıcırdayarak çıkıyor, bu yüzden tekrar denemeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Neredeyim ben?"

"Kampüsteki evimizde," diye yanıtlıyor. Kahverengi gözleri üzerimde kilitli kalıyor ama yüzünden hiçbir duygu okunmuyor. "Boş yatak odalarından birinde."

Etrafımıza birkaç saniyeliğine sessizlik çöküyor. Sonra dedim ki, "Beni parkta buldun."

Bu bir sorudan çok bir ifade, ama yine de onaylıyor. "Evet."

"Beni hastaneye götürmediniz."

"Hayır. Sizi buraya getirdim ve sonra da üniversite doktorlarının size gelmesini sağladım."

Birbirimizi izlediğimiz birkaç dakika daha sessizlik içinde geçiyor.

"Neden?" Sonunda ben sordum.

"Nedenini biliyorsun."

Aslında demek istediğim, *beni neden kurtardın? "Neden beni hastaneye götürmedin?"* değil. Çünkü üniversite doktorlarını neden buraya getirdiğini zaten biliyorum.

Ama bunu açıkça soracak cesareti kendimde bulamadığım için onu düzeltmiyorum.

Onun yerine yutkunuyorum ve bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce kapalı yatak odasının kapısına doğru bir bakış fırlatıyorum. "Ben bir mahkûm muyum?"

"Hayır" demeden önce bakışlarımı birkaç saniye sessizce tutuyor.

Doğruluyorum, bu da tüm vücudumda bir acı patlamasına yol açıyor. Bir irkilmeyi bastırıyorum ve bunun yerine kapıya doğru başımı sallıyorum. "Yani şu anda o kapıya doğru yürüsem kilitli olmaz mı?"

Kendini aniden ayağa kaldırırken sandalye inliyor. Kapıya doğru ilerleyerek kolu itiyor ve kapıyı ardına kadar açıyor. Sonra kenara çekilir ve koluyla kapıyı işaret eder.

"Devam et," diyor. "İstersen git. Ama o iki kişi hâlâ seni arıyor olacak." Gövdemdeki bandajlara doğru başımı sallarken gözleri sertleşiyor. "İşi bitirmek için. Bu yüzden en azından oturmaktan başın ağrımayana kadar beklemeni tavsiye ederim."

Şaşkınlık göğsümde dalgalanıyor. Bunu fark etti mi? O görmeden önce irkilmeyi bastırdığımı sanıyordum.

Eliyle kapıya doğru işaret ederek odanın diğer ucundan bana bakıyor. Yüzünde meydan okuma titreşimleri.

Bir parçam sırf ona inat olsun diye kalkıp buradan gitmek istiyor. Ama sorun şu ki o haklı. Bu durumda oraya geri dönmek sadece pervasızlık değil, düpedüz aptallık olur.

Bu yüzden yenik bir nefes almaya zorluyorum ve bunun yerine sırtımı yatak başlığına yaslayabilmek için geriye doğru kayıyorum.

Dudaklarında muzaffer bir sırıtış beliriyor.
Kalbimi yerinden oynatmasını görmezden geliyorum.
Kapıyı tekrar kapattıktan sonra sandalyeye doğru yürür ve üzerine çöker.
Sandalye, kaslı gövdesinin altında endişe içinde gıcırıyor.
Odanın üzerine kısa bir sessizlik daha çöküyor.
Rico bir süre sonra, "Onları bulamadık," dedi. "Derek ve Sebastian.
Adamlarımız bütün gece parkın etrafını aradı ama onlardan hiçbir iz yoktu."
Sadece başımı salladım. Olmasını beklemiyordum. Bunun için fazla yetenekliler. "Neden onlara nerede olduğumu söylemedin?" diye soruyor aniden.
Omurgamdan aşağı bir alarm sesi geliyor. Bacağımın diğer tarafında, onun göremeyeceği bir yerde çarşafı sıkıca kavrarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesimi rahat tutuyorum.
"Onlara yerimi söylemen için sana işkence ettiler. Ama sen vermedin. Neden?"
Hay sikeyim. Dün gece tamamen kendimde değilken yanlışlıkla bunu itiraf etmiş olmalıyım.
Ona gerçeği söylememin hiçbir yolu yok, çünkü bunu kendime bile itiraf etmek istemiyorum, bu yüzden yalan söylüyorum ve "Çünkü altı yıl önce yaşamana izin verdiğimin kanıtı olurdu, bu da benim için kötü olurdu" diyorum.
"Evet..." diye başladı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Ama onlar bunu zaten biliyor."
Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu ve cevabımın yalan olduğunu biliyoruz.
Neyse ki bu konuyu fazla zorlamıyor.
Onun yerine "Başka biri var mı?" diye soruyor. "Arayabileceğin biri?"
Ani bir utanç dalgası üzerime çöküyor ve "Hayır" demeden önce bakışlarımı kaçırıyorum.
"O zaman kalıyorsun."
Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Ama bu bir soru değildi. Sadece gerçeklerin basit bir ifadesiydi. Kabul edip etmediğimi görmek için beklemedi bile.
Ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan kapıya doğru ilerliyor.
Orada öylece oturmuş, kapıdan çıkarken şaşkın bir sessizlik içinde onu izliyordum.
Hayal kırıklığı göğsümden süzülüyor ve kalbimin etrafını sarıyor.
Bu beni hemen sinirlendiriyor. Çünkü hayal kırıklığına uğramaya hiç hakkım yok.

Rico ve benim işimiz bitmişti. Ben onun hayatını bağışlamıştım, o da benimkini bağışlamıştı. Ödeşmiştik. Bitmişti. Bu yüzden beni o parkta baygın bulduğunda kurtarmak zorunda değildi. Ama yine de yaptı.

Dolayısıyla tek kelime etmeden çekip gittiği için biraz hayal kırıklığına uğramaya hiç hakkım yok.

Yine de, çıkarken yarı açık bıraktığı kapıya bakarken kalbimde garip bir sızı var.

Aptallığıma lanet ederek başımı sallıyorum ve tekrar uzanabilmek için yatak başlığından aşağı kaymaya başlıyorum. Her küçük hareket vücuduma bir acı dalgası gönderiyor ve bir an duraklıyorum. Sonra dişlerimi gıcırdatıyorum ve tekrar denemeye hazırlanıyorum.

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Rico yatak odasına geri dönerken hareket etmeyi bırakıyorum ve şok içinde göz kırpyorum. Kaşlarımı çatarak elindeki eşyalara bakıyorum. Kitaplar. Tam olarak dört tane.

Yatağımın kenarına kadar geliyor ve kitapları komodinin üzerine bırakıyor. Yüksek bir gümbürtüyle yere düştüler.

"Romantizm," diyor.

Aklım başımdan gidiyor, bu yüzden şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

"Tür." Yüz hatlarında kısa bir süre eğlence rüzgârları esiyor, sonra o nötr maske geri geliyor. Sonra en üstteki kitaba dokunuyor. "Romantik." Parmağını onun altındaki kitabın sırtına götürüyor. "Gerilim." Üçüncüye kadar iniyor. "Fantastik." Ve sonuncusu. "Korku."

Ağızımdan çıkan tek şey "Uhm..." oldu, çünkü burada neler oluyor?

"Deneyin ve hangisini sevdiğinize bakın." Ellerini ceplerine sokuyor ve umursamazca omuz silkiyor. "Okumaktan hiç hoşlanmazsan bana haber ver, yarın başka bir şey deneriz."

Tüm beynim arızalı, bu yüzden tek yaptığım orada oturup kitap yığınınına bakmak ve sözleri kafatasımın içinde yankılanıyor.

Neyi sevdiğimi bilmediğimi biliyor. Yani o...

Gözümün ucuyla bir hareket fark ediyorum ve Rico'nun kapıya doğru yürüdüğünü anlıyorum. Kafamı temizlemek için hızlıca sallıyorum, ancak kısmen işe yarıyor ve dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Doktorlar dinlenmen gerektiğini söyledi," diyor omzunun üzerinden. "Özellikle de bugün. O yüzden yataktan çıkma ve biraz dinlen."

"Ben iyiyim," diye ağzımdan kaçırdım. Çünkü başka ne söylemem gerekiyordu ki?

Elini koluna koyarak duraklıyor ve bana buyurgan bir bakış fırlatmak için geri dönüyor. "Biraz dinlen Isabella." Gözlerinde bir ışık patlaması parlıyor ve dudaklarının köşesinde sinsî bir gülümsemenin hayaleti, aksi takdirde mükemmel olan sert otorite maskesini bozuyor. "Kelepçeleri taktırtma bana."

Sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kilitlemesini bekledim. Kilitlemedi.

Yumuşak yatağında oturup ona bakarken birden gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Ya da belki gülmek. Ya da her ikisine de.

Ama dağılamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Onun yerine komodine uzanıp ilk kitabı aldım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

RICO

A Isabella'yı eve getirdiğimden beri tam bir hafta geçti. Ve beni hayrete düşürecek şekilde, tek kelime etmeden sıvışıp ortadan kaybolmaya çalışmadı. Bunun yerine, tam olarak umduğum şeyi yaptı. olurdu. Kaldım. Dinlenirdi. Ve yaralarının iyileşmesine izin verdi.

Neyse ki herhangi bir komplikasyon veya kalıcı hasar olmadı. Morlukları solmaya başladı ve göğsündeki ve karnındaki kesikler güzelce iyileşiyor. İlk birkaç gün çok uyudu. Ancak ondan sonra bile doktorların söylediği gibi yaptı ve çok fazla hareket etmedi.

O zamandan beri her gün tüm derslerimi asıyorum. Muhafızlarıma, iki suikastçı bana çok yakın görüldüğü için önlem aldığımı söyledim ve bu da büyükbabamın memnuniyetle kabul ettiği bir bahaneydi.

Kendimi sadece Isabella'nın bir gün ortadan kaybolmasını önlemek için evde kaldığıma ikna etmeye çalışsam da, içten içe bunun nedeninin tamamen başka bir şey olduğunu biliyorum. Ama bu itiraf etmeye cesaret edemediğim bir şey. Kendime bile.

"Şu yığın nasıl gidiyor?"

Tahtadan başımı kaldırdığımda Isabella'nın bana sırttığını görüyorum. Artık gözlerinde bir ışık var, gerçek *bir ışık*, gülümsediğinde parıldayan bir *ışık*. İlk tanıştığımızda gözlerinde bunu hiç görmezdim. Ama şimdi neredeyse her gün görüyorum. Bu kesinlikle şaşırtıcı bir görüntü ve her seferinde nefesimi kesiyor.

Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Gayet iyi gidiyor, çok teşekkür ederim."

"Uh-huh." Bana sırtıyor. "Bu yüzden mi siz taşlarınızın yarısını ele g e ç i r m i ş k e n ben..." Gözlerini kısarak bakıyor ve

Masanın üzerinden öne doğru eğilerek yığınımdaki parçaları sayıyor. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Benimkilerden dört tane mi?"

Bir huff çektim. "Nazik olmaya çalışıyordum. Bu oyunu ilk kez oynadığın için sana karşı nazik olmaya çalışıyordum."

İlk birkaç gün sadece dinlenmesine ve biraz huzur bulmasına izin verdikten sonra, televizyonda bir şeyler izleyebileceğimizi önerdim. Beklediğimden daha hevesli bir şekilde kabul etti ve en sevdiğim dizilerden birinin tüm sezonunu izledik. Daha sonra, video oyunlarını deneyebileceğimizi söyledim. Memnuniyetle, bu konuda kesinlikle berbattı. Bu konuda onunla acımasızca dalga geçtim.

Bir gün akşam yemeğinde hiç masa oyunu oynamadığından bahsetti. Çok fazla kutu oyunumuz yok ama kütüphaneden bir tane bulmayı başardım. Şu anda yatak odasındaki masada oynadığımız şey bu. Ve ben kazanmaya çalışsam da o benim kışımı tekmeliyor.

Bana bilmiş bir sırıtışla baktı. "Elbette öyleydin."

"Ukalasın, değil mi?"

Gözlerinde yine o inanılmaz ışık dans ediyor. "Peki... eğer doğruysa bu gerçekten küstahlık mı?"

Kıkırdıyorum.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Onun bu yönünü görmeyi seviyorum. Gerçek yüzünü. Onu buraya getirdiğimden beri bir kez bile haftalardır rol yaptığı uysal ve vasat kız rolünü oynamadı. Her gün sadece kendisi oldu. Gerçek belalı, zeki ve hafif ukala hali. Ve ben buna bayılıyorum.

"Eğer bana karşı gerçekten yumuşak davranıyorsan, o zaman bahsi artıralım." Bakışlarımı tutarken gözlerinde muziplik parlıyor. "Şu andan itibaren, biri her bir parçasını kaybettiğinde, bir parça giysisini çıkarmak zorunda."

Kaşlarım havaya kalktı.

Sırıtışı daha da hainleşiyor. "Ne? Korktun mu?"

Alay ediyorum. Başımı sallayarak onunla gözlerimi kilitliyorum.

"Tamam. Sıra sende." İlk parçayı kaybetmem bir dakikadan az sürdü.

Isabella beklenti dolu bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Eee?"

Ona keskin bir bakış attıktan sonra, ki bu onu sadece güldürüyor, sandalyemden kalkıyorum ve gömleğimin eteklerini tutuyorum. Yumuşak bir hareketle çıkarıp masanın yanına, yere atıyorum. Masayı duvardan çektik, böylece karşılıklı oturabiliyoruz ve başka bir odadan ikinci bir sandalye getirdim. Mutfakta oturmayı planlıyorduk.

ama Kaden ve Jace tam başlamak üzereyken kampüsten döndüler. Bana bencil diyebilirsiniz ama Isabella'yı tamamen kendime istedim.

Şimdi, bakışlarını çıplak göğsümde gezdirirken, birden o iki baş belası psikopatın olduğu yerde değil de onun yatak odasında yalnız olduğumuza şükrediyorum, çünkü bunu yaşamama asla izin vermezlerdi.

"O sadece ısınmaya çalışmamdı," diyorum tekrar otururken. Tabii ki yalanımı anlayan Isabella sırtıyor. "Tabii ki."

Bir sonraki parçayı kaybetmem bir dakika daha sürüyor. Bu sefer çoraplarımdan birini çıkarıp dikkatlice yere bırakıyorum. Kıkırdıyor. Ve sonra bir başka parçamı yakalamaya devam ediyor. Diğer çorabı da çıkardım.

"Eğer gerçekten kazanmayı planlıyorsanız, şunu yapmak isteyebilirsiniz..." Kasıklarına kasıtlı bir bakış fırlattı. "Acele et."

Ona tehditkâr bir bakış attıktan sonra bir sonraki hamlemi hesaplıyorum. Bu sefer taşlarından birini almayı başarıyorum. Ama taşını tahtadan koparıp yığının üzerine bırakırken dudaklarında beliren sinsi gülümseme, bu sefer kazanmama *izin verip vermediğini* merak etmeme neden oluyor.

Tam bir canı gibi sırtıyor.

Başımı hızlıca sallıyorum. Hayır. Sadece benimle dalga geçiyor. Kafamın içine girmeye ve kendi yeteneklerimi sorgulamamı sağlamaya çalışıyor.

Dudaklarını yalarken ayağa kalkar ve yavaşça kendi gömleğini çeker. Kapalı.

Tenindeki o yaraları gördüğümde kalbim hâlâ acıyla sıkışıyor. Ama iyi iyileşiyorlar ve artık hareket ettiğinde yüzünü buruşturmuyor.

Sonra gömleğinin altına taktığı kolyeyi gördüğümde o hain kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ona verdiğim kolyeyi. Onu parkta bulduğumda kolyeyi takıyordu. Ve hala takıyor. Her gün takıyor.

Gömleğini yere bıraktıktan sonra Isabella elini saçlarının arasından geçirir ve sonra rahatça köprücük kemiğinin üzerinden aşağıya, memelerine doğru çeker.

Sikime kan hücum ediyor.

Otururken elini tekrar yanına bırakırken dudaklarından hınzır bir kahkaha kaçıyor.

Küçük tehdit gerçekten kafamın içine girmeye çalışıyor. Ve Tanrım, işe yarıyor.

Şimdi dikkatim daha da dağınık olduğundan, bir sonraki parçayı diğer üçünden daha hızlı kaybediyorum. Isabella beklentiyle pantolonuma bakıyor.

Öfkeli bir nefes vererek ayağa kalkıyorum ve kemerimi çözmeye başlıyorum. Düğmeyi açıp fermuarı indirmeden önce acele etmediğim için ellerimi izliyor.

O hınzır dudaklarını tekrar yalıyor ve damarlarımda ateş yanıyor. Ellerimi koyu renkli kumaşın altından geçirerek pantolonumu yavaşça aşağı itiyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor ve siyah boxer'ımda artık açıkça görülebilen şişkinlikte biraz daha oyalanıyor. Dudaklarında muzaffer bir sırıtış yayılıyor.

Pantolonumu tamamen çıkarıp gömleğimin üstüne atarken keyifle bir of çektim. Isabella orada neredeyse tamamen giyinik bir şekilde otururken, ben iç çamaşırlarım dışında tamamen çıplaktım.

"Pekâlâ," diyor, ben tekrar yerime otururken sesinde alaycı bir ton var. "O zaman bir sonrakini kaybetmesen iyi edersin."

Önümdeki tahtayı tekrar incelemeyi önce ona düz bir bakış atıyorum, ne yapmayı planladığını ve onu alt etmek için ne tür bir hamle kullanabileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Birkaç olasılığı gözden geçirdikten sonra, parçamı kesinlikle kazanmamı sağlayacak bir yere taşıyorum.

"Ha!" Ona sırıtıyorum. "Bu nasıl?"

"Güzel." Kendi taşlarından birini oynatarak benimkini yakalıyor. "Ama yeterince iyi değil."

"Bu ne lan?" diye inliyorum. Derin bir iç çekerek ona inanmayan bir bakış fırlatıyorum. "Bunu daha önce hiç oynamadığını söylediğini sanıyordum."

"Ben yapmadım. Ama bu sadece stratejiyle ilgili, yani o kadar da zor değil." "Uhm, ouch."

Kıkırdıyor ve sonra bana bir kaşını kaldırıyor. "Eee? Bekliyorum." Ben de ona bakıyorum. "Hiç merhametin yok mu, kadın?"

"Merhamet zayıflar içindir." Sırıtıyor ve sikime doğru sivri bir bakış fırlatıyor. "Şimdi soyun."

İnanılmazlık içimi kaplıyor ve ayağa kalkarken şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Çünkü Tanrım, bu kadın kesinlikle inanılmaz.

İçimi çekerek iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve sonra tamamen çıplak bir şekilde tekrar oturuyorum.

Isabella ağzında sinsi bir gülümsemeyle beni izliyor. Bakışlarını vücudumda gezdirirken gözlerinde ateş yanıyor ve sonra dudaklarını hafifçe ısırıyor.

Sikim daha da sertleşiyor.

"Biliyorsun," diye başlıyor, tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Bu oyunu oynamaya devam edebilir ve her fırsatta seni becermemi izleyebilirsin. Ya da... beni şuradaki yatağa götürebilir ve sadece... beni becerebilirsin."

Aklıma gelen görüntü karşısında aletim ihtiyaçla zonkluyor. Ama "Doktor sana bir süre zorlayıcı fiziksel aktivitelerde bulunmamamı söylemedi mi?" diyorum.

"Talepkar mı?" Gülüyor. Ayağa kalkarak masayı kenara itiyor ve dudaklarında düpedüz şeytani bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor. "Oh, küçük mafya prensi, bahse girerim seni hiçbir *fiziksel aktivite* gerektirmeden boşaltabilirim."

Ellerini kalçalarıma koyup, açılmış bacaklarımin arasında dizlerinin üzerine çöktüğünde şehvet, yakıcı dalgalar gibi içimde zonkluyor.

"Bu bir meydan okuma mı?" Diyorum ama sesim planladığımdan daha gergin çıkıyor.

Ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırırken tüm vücudum ona olan ihtiyacımla titriyor. Bir elini sikimin etrafına sararken gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor.

"Evet, öyle." Bana sırtıyor. "Ve ben kazandıktan sonra, beni o masanın üzerine yatırarak ve duvarları sarsacak kadar sert becereceksin."

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden öne doğru eğiliyor ve sikimi ağzına alıyor.

Göğsümden bir inilti kopuyor ve kolçağı sıkıca kavrarken başımı geriye atıyorum.

Sikimin etrafında karanlık bir kıkırdama çıkarıyor.

Zonklayan shaftımı emerken ve yalarken içimde zevk parlıyor.

Dişlerini hassas derimin üzerinde hafifçe gezdirirken bir nefes daha alıyorum.

Parmaklarıyla kavrayışını sıkılaştırarak elini sikimin tabanında yukarı aşağı kaydırırken ağzı da sikimin geri kalanı boyunca çalışıyor.

Beni daha derine götürmeden önce dilini sikimin tepesinde gezdiriyor.

Elim dışarı fırlıyor ve onu sıkıca kavramadan önce saçlarının arasından geçiriyorum. Sikim boğazının yarısına kadar girmişken yine kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor.

Sonra geri çekiliyor ve diliyle ucuma vuruyor.

Zevk içimde şimşek gibi çakıyor. Eğilip boyumu tekrar yalıyor ve emiyor.

O beni giderek daha da uçurumun kenarına iterken saçlarını sıkıca kavırıyorum.

Lanet olsun, ne yaptığını çok iyi biliyor.

Burnumdan derin nefesler çekerek, kısıtlamamın son kaygan iplerine tutunmaya çalışıyorum, ama bana merhamet göstermiyor.

Serbestlik vücudumda patlıyor.

Ben boğazından aşağı boşalırken Isabella yumuşak dudaklarını titreşen sikimin etrafında tutuyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Saçlarını tutmayı bırakıyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve titreyen bir nefes alıyorum, bir yandan da zihnimi toparlamaya çalışıyorum.

Isabella dudaklarını sikimden kaydırıyor ve sonra başparmağıyla ağzının köşesini siliyor. O mükemmel ağız etrafımdayken tam anlamıyla boşalmış olmama rağmen, sikim hemen zonkluyor ve tekrar sertleşmeye başlıyor, çünkü bu küçük hareket o kadar erotik ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Dudaklarında muzaffer bir sırıtışla kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Sana söylemiştim."

Ciğerlerimden bir eğlence nefesi kopuyor ve yavaşça başımı ona doğru sallıyorum. "Gerçekten de tam bir baş belasısın, değil mi?"

O da bana sırıtıyor.

Avuçlarını kalçalarımdayayarak tekrar ayağa kalkıyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor. "Eee? Sanırım bana bir sikiş borçlusun."

Ben de ayağa kalkıyorum, böylece onun üzerinde yükseliyorum. Parmaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra çenesini baş ve işaret parmakları arasına alıyorum. "Doktor hâlâ ağırdan alman gerektiğini söylüyor."

"Merak etme." Uzanıp yanağıma hızlıca bir şaplak attı. "Bu sefer tüm zor işleri sen yapacaksın."

Kıkırdıyorum. "Peki." Elimi tekrar aşağıya indirerek, vücudunda yukarı ve aşağı doğru emredici bir bakış fırlatıyorum. "O zaman ben masayı taşıırken soyun."

"Masayı neden hareket ettiriyorsun?" diye soruyor pantolonunu biçimli bacaklarından aşağı indirmeye başlarken.

"Çünkü duvarların tıkırdamasını istiyordun." Masayı, kısa kenarlarından biri ahşap panellere dayanana kadar yere iterken omzumun üzerinden ona sırtıyorum. Sonra kolumu üzerinden geçirerek masa oyununu ve tüm parçalarını yere çarptırıyorum. "Ben de sana duvarları takırdatacağım."

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken arzu gözlerinde karanlık alevler gibi yanıyor. İki parmağımı ona doğru seğirtiyorum. Ona patronluk taslanmasından hem hoşlandığını hem de nefret ettiğini söyleyebilirim, bu yüzden bunu yapmayı seviyorum.

Bana doğru yürürken, meydan okuyan bir hareketle ellerini kalçalarına koyuyor. Çenemi masaya doğru salladım. "Eğil."

Gözleri kısılıyor, ama şehvet gözlerinde daha sıcak yanıyor.

"Tüm zor işleri benim yapacağımı söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "O zaman tüm emirleri de ben vereceğim demektir. Yani..." Ona sırtıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğil. Eğil."

Omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Gözlerinde dönen arzuyla masanın diğer kısa kenarının önünde duracak şekilde hareket ediyor. Sonra kollarını masanın üstüne dayayıp eğiliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Kahretsin, kız muhteşem. "Bacaklarını aç," diye emrediyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Beklenti dolu bir kaşımı kaldırıyorum. Yüzünü duvara dönerken yüz hatlarında bir eğlence beliriyor ama bacaklarını daha geniş açıyor.

Arkasına geçiyorum.

Birkaç saniye hiçbir şey yapmadım. Bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için beklerken arkasında ben varken masanın üzerinde öylece durmasına izin verdim.

Tam sabrının tükenmek üzere olduğunu ve onu hemen becermem için bana döneceğini hissettiğimde, parmaklarımı kalçasının iç kısmına doğru çekiyorum.

Keskin bir nefes çekiyor.

Teninin üzerinde alaycı daireler çiziyorum, yavaşça yukarı doğru hareket ederken ağırlığını kaydırmasını ve kalçalarını oynatmasını sağlıyorum. Ama tam amına ulaşacakken elimi geri çekiyorum.

"Sen ne-"

O konuşmasını bitiremeden elimi kalçasıyla masanın kenarı arasına sokuyorum ve parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Ondan bir nefes daha kopuyor. Arkasından yaklaşırken parmaklarımı klitorisinin üzerine sürdüğümde bir inilti izledi.

"Sana kararları benim verdiğimi söylemedim mi?" O hassas noktayı kızdırmaya devam ederken talep ediyorum. "O yüzden beni sorgulamayı bırak ve sadece *hisset*."

Dudaklarından bir inilti daha dökülürken parmaklarını masanın üzerinde yumruk yapıyor. Kalçaları hareket ediyor ve amını elime doğru daha sert itmeye çalışıyor.

Kalçasını tutarak onu yerinde kalmaya zorluyorum. "Az önce ne dedim ben?"

Klitorisini parmaklarımın arasında yuvarlarken sadece bir inilti ve bir titreme bana cevap veriyor.

Ben klitorisini masanın üzerinde kıvrana kadar çalıştırdıkça nefes alış veriş ağırlaşıyor. Sırıtiyorum. Onu böyle görmeye bayılıyorum. Onun mükemmel vücudundan alabileceğim tüm zevkten nefes nefese kaldığını, inlediğini ve kıvrandığını görmek. Ona hissettirebildiğim her şey.

"Rico," diye soluk soluğa bağıyor.

Tam sınırda olduğunu biliyorum ama düşmesine izin vermedim.

He

nüz "Evet, Isabella?"

. Vücudundan şiddetli bir ürperti geçiyor. Ben ne zaman onun adını söyle. Ve *bunu* görmeyi onun kıvranmasından daha çok seviyorum.

Cevap vermek yerine parmaklarını masanın üzerinde esnetiyor ve dengesiz nefesler alıyor. Tekrar deneyene kadar ona işkence etmeye devam ediyorum.

"Rico," diye

tekrarlıyor. "Evet,

Isabella?"

"Lütfen," diye kekeliyor. Tüm vücudu bastırılmış bir ihtiyaçla adeta titreşiyor.

Boğazımdan karanlık bir kıkırtı yuvarlanıyor. Çünkü ben de onun yalvarmasını duymayı seviyorum.

Elimi klitorisinden kaydırıyorum ve onun yerine diğer kalçasına sarıyorum. Sıkı bir tutuşla, amına daha iyi ulaşabilmek için kıcını yukarı doğru eğiyorum.

Sert sikimi sırlıslam amcığının üzerinde gezdirirken masanın üzerinde inliyor. Ona biraz daha eziyet etmek için tekrar yapıyorum.

Sonra sikimi içine soktum.

Başını masadan kaldırıyor ve ben içine yerleşirken bir homurtu çıkarıyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve sonra tekrar içine giriyorum. Dudaklarından bir inilti daha dökülüyor.

Kalçalarını sıkıca kavrarken, sert bir tempoya başlıyorum.

Ve tıpkı istediği gibi, masa her itişte duvara çarptıkça duvar sarsılıyor.

Ona vuruyorum. Masanın üzerinde kıpırdanıyor ve zevk arttıkça daha da çok inliyor. Bu da benim ruhumdaki zevkin daha da artmasına neden oluyor. Lanet olsun, onun böyle zevk içinde kıvranmasını izlemeye bayılıyorum.

Ben onu korkuturken masa duvara çarpıyor.

Göğsü kabarıyor ve ellerini daha hızlı sıkıp açıyor. Dudaklarından bir dizi iniltili yalvarış dökülürken alnını masaya bastırıyor.

Ona

çarpıyorum.

Nefes nefese

kaldı.

Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor, iç duvarları çırpınıyor, serbest bırakma vücudunu süpürüyor.

Kalçalarını tutmaya devam ediyorum, orgazm boyunca onu sabit tutmaya yardımcı olurken, ben de doruğa ulaşana kadar ona vurmaya devam ediyorum.

İçine boşalırken göğsümün derinliklerinden bir inilti kopuyor.

Zevk tüm vücudumda sekiyor.

Tanrım, bunu her gün yapabilirdim. Hayatımın geri kalan her gününü Isabella ile geçirebilirim. Kaybedeceğim aptal oyunlar oynayarak, birbirimizin beynini sikerek, birbirimizle alay ederek, waffle yiyerek ve *yaşayarak*.

Yaralarını iyileştirmeye çalıştığı geçtiğimiz hafta bir rüya gibiydi. Zamanın durduğu ve ikimiz dışında hiçbir şeyin var olmadığı bir yer.

Ama yakında tamamen iyileşecek.

Peki bu bizi nereye götürüyor?

OceanofPDF.com

ISABELL A

T Odamda bir ileri bir geri yürürken döşeme tahtaları hafifçe gıcırıyor. Etrafımda, evin geri kalanı kutsanmış bir sessizlik içinde. Kaden ve Jace muhtemelen dersteler ya da okulda her ne yapıyorlarsa normal bir hafta içi gününün ortasında. Rico da bize yiyecek bir şeyler getirmeye gitti. Bunun için minnettarım çünkü son bir haftadır her gün içimde yoğun bir panik yaşıyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek, göğsümde zonklayan panik kritik seviyelere ulaşırken, pürüzsüz döşeme tahtalarının üzerinde bir kez daha ilerliyorum.

Çünkü bu bir buçuk hafta hayatımın en güzel on günü oldu.

Burada olmayı seviyorum. Farklı kitaplar denemeyi seviyorum. Masa oyunları oynamayı seviyorum. Rico'nun kuzenleriyle uğraşmasını izlemeyi seviyorum. *Ben* de Rico'yla uğraşmayı seviyorum. Onun gülüşünü duymayı seviyorum. Gözlerinin yaramazlıkla parıldamasını izlemeyi seviyorum. Sevişirken inlemesini duymayı ve yüz hatlarından zevk aktığını görmeyi seviyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Onu seviyorum.

Bu son düşünce beynimden geçerken ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor.

Bir adım yana sendeleyerek yatağa sertçe oturuyorum. Şilte altımdan kayıyor. Önümdeki duvara bakıyorum, şoka girmiş gibi hissediyorum.

Rico Morelli'yi seviyorum.

Bunun farkına varmak göğsüme bir sıcaklık yayıyor ve içimde bir umut dalgası yaratıyor. Bu hayatı istiyorum. *Onu* istiyorum. Çaresizce. O kadar çok istiyorum ki göğsüm ağrıyor. Ve bir an için, yapabileceğime inanmama izin veriyorum. Tüm bunların gerçek olabileceğine. Gerçek *olabileceğimize*.

Ama sonra o yakıcı panik tekrar üzerime çöküyor.

Ailesini öldüren grubun bir parçasıydım.

Ve buna rağmen beni bir şekilde sevebilse bile, ben hala yürüyen bir ölüm mahkumuyum. Barışın Elleri beni avlamaktan asla vazgeçmeyecek. Beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaklar çünkü ihanetimin cezasız kalmasına izin verirlerse, bu diğer üyelerin daha fazla itaatsizlik yapmasına kapı açacak. Bu da bana yakın olan herkesin her zaman tehlikede olacağı anlamına geliyor.

Rico'yla kalsaydım, Barış Elleri ona daha da sert saldırırdı. Bu onun için bir ölüm cezası olurdu.

Tüm bunlar karşısında, bizim için nasıl bir gelecek olabilir?

Cevap basit.

Olamaz.

Çünkü asla normal bir hayatım olamaz. Hele ki öldürmek için gönderildiğim adamla. Ruhumun derinliklerini gören ve beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anlayan o inanılmaz adamla. Etrafınız insanlarla çevriliyken bile yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan adam. Acımasız ve yalancı bir katili alıp ona gerçek hayatın nasıl bir şey olduğunu tattıran adam. Yaşadığım sürece el üstünde tutacağım küçük bir tat.

Bir hıçkırık boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor, bu yüzden ağzımı kapatıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Onu neredeyse öldürdüğüme inanamıyorum. Rico Morelli'nin parlak ışığını neredeyse söndürdüğüme inanamıyorum.

Ayağa fırlayıp elimi yumruk yapıyorum ve bir karar veriyorum. Onun yaşadığından emin olmalıyım.

Ne olursa olsun, Rico'nun yaşadığından emin olmalıyım.

Karar verdiğim an, bir huzur duygusu hissediyorum. Mutlak bir netlik duygusu. Böyle olması gerekiyordu. Böyle bitmesi gerekiyordu. Çünkü artık hiç şüphesiz ona olan sevgimin hayatta kalma ihtiyacımdan daha büyük olduğunu biliyorum.

Yerdeki siyah spor çantasına doğru yürüdüm. Benim çantam. Rico'nun onu bana silahlarıyla birlikte geri vermesinin ve ona karşı kullanmayacak kadar bana güvenmesinin ne anlama geldiğini düşünürken kalbime bir acı daha saplanıyor.

Tüm bu duyguları bir kenara iterek güvenli cep telefonumu çıkardım ve açtım. Bu, kimsenin bilmediği bir numaraya *sahip*, ağır bir şekilde şifrelenmiş bir telefon olabilir ama yine de tüm numaralarını biliyorum. Doğru numarayı tuşladıktan sonra çevir tuşuna basıp kulağıma götürüyorum.

Diğer uçtaki kişi telefonu açana kadar beş sinyal geçer. Ancak, hiçbir şey söylemiyor. Beklediği gibi.

"Benim," diyorum.

Birkaç saniye daha sessizlik. Sonra diğer uçta Derek'in sesi duyulur. "Anna. Bu bir sürpriz değil mi?"

"Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Biraz daha sessizlik. Sonra şöyle cevap verir: "Bunun için biraz geç. İhanetiniz Efendi için büyük bir karmaşa yarattı. Ne yaparsan yap, neyle pazarlık etmeye çalışırsan çalış, yüz gün boyunca işkence çekecek ve sonra idam edileceksin."

"Biliyorum. Kastettiğim bu değildi."

"Oh?"

"Enrico Morelli'nin hayatı için bir anlaşma yapmak istiyorum."

Bu sefer, telefondan gelen şaşkınlığı neredeyse duyabiliyorum. Sonunda cevap verdi, "Ne tür bir anlaşma?"

"Onun hayatına karşılık benim hayatım."

"Tam olarak ne öneriyorsun Anna? Açıkça söyle."

"Kendimi sana teslim edeceğimi ve sonra onun cezasını da çekeceğimi söylüyorum. Benimkinin üzerine onun yüz günlük işkencesini de çekeceğim. Ve bu iki yüz günden sonra, herkesin önünde Efendi'den af dileyeceğim ve ona itaatsizlik etmekle ne kadar hata ettiğimi herkesin bilmesini sağlayacağım. Sonra da karşı koymadan beni idam etmenize izin vereceğim." Sesim sertleşiyor. "Karşılığında Enrico Morelli'nin yaşamasına izin vereceksin. Onu ölüm listesinden çıkaracaksın ve gitmesine izin vereceksin."

Diğer uçtan daha da fazla sessizlik.

Gözlerimi kapatıyorum, tekrar açmadan önce yumuşak bir nefes üflüyorum. Kalbim göğsümde pıtır pıtır atıyor. Bu anlaşmayı kabul etmesi için onu ikna etmeliyim. Başka bir alternatif yok. Ama kabul etmesi için kusursuz bir argüman gerekecek.

"Peki bunu neden kabul edeyim?" Derek soruyor. "Onu da elde edebilecekken neden sadece seninle yetineyim?"

"Çünkü zamanın tükeniyor. Ben elinizde değilim, o da elinizde değil. Ve bizi bulmaya çalışarak harcadığınız her gün, Huzurun Elleri'nde daha fazla huzursuzluğun yayıldığı bir başka gün. Daha fazla insan Efendinin her emrine sorgusuz sualsiz itaat etmeleri gerekip gerekmediğini merak etmeye başlıyor. Acaba onlar da benim yaptığımı yapıp kurtulabilirler mi? Bu

Hepinizi aptal yerine koyup kaçalı aylar oldu. Gerçek bir isyanın başlaması ne kadar sürer?"

Cevap vermiyor. Kulaklarımı zorlayarak sessizliği okumaya çalışıyorum. Ama bu imkansız.

Derek sonunda, "Beş dakika sonra tekrar ara," diyor ve telefonu kapatıyor. Saate bakıyorum ve sonra spor çantasına doğru yürüyorum.

İçinden çıkardığım diğer kıyafetleri katladıktan sonra, kampüsteyken kullandığım normal kullan-at telefonumla birlikte tekrar yerine koyuyorum. Gözlerim silahlara ve pasaportlara takılıyor. Ama sonunda içimi çekiyorum ve yatağın üzerine koymadan önce çantanın fermuarını kapatıyorum.

Beş dakika geçtikten sonra, Derek'i geri aramak için şifreli telefonumu kullanıyorum.

"Eee?" Telefonu açar açmaz söyledim. "Usta ile konuştun mu? Anlaşmamı kabul etti

mi?" "Evet."

İçimi bir rahatlama kapladı.

"Bir şartla," diye ekliyor Derek.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne durumu?"

"Seni bizimle birlikte geri getirdiğimizde de bir gösteri yapmanı istiyor."

"Dur tahmin edeyim? Sürünmemi, yalvarmamı ve herkesi ikna etmemi istiyor.

İki yüz günlük işkenceden önce bile ona direnmenin beyhude olduğunu, b ö y l e c e huzursuzluğu hemen durduracağını" söyledi.

"Doğru."

"Tamam. Bitti." Bir iç daha çektim. "Peki, anlaştık mı?" "Evet, anlaştık."

"Güzel. Seninle eski tekstil fabrikasının arkasındaki ıssız otoparkta buluşuruz."

"Orada olacağız. Peki ya Anna? Üzerinde tek bir silah görürsem anlaşma biter."

"Anlaşıldı."

Cevap veremedim telefonu kapattım.

Birkaç dakika boyunca odanın ortasında öylece durdum ve her şeyi içime çektim. Burada neler olduğunu hatırlıyorum. Burada yaşadığım mutluluğu. İleride olacaklar için buna ihtiyacım olacak.

Hazır olduğumda derin bir nefes alıyorum ve içinde silahlar ve pasaportlar olan çantamı yatağın üzerinde bırakarak kapıya doğru ilerliyorum. Zemin kata ulaştığımda pencerelerden dışarı bakıyorum. Etrafta konuşlanmış muhafızlar var.

Evden. Ama Rico'yu korumak için buradalar, gitmemi engellemek için değil, bu yüzden beni durdurmayacaklar.

Ön kapıyı açıp dışarı adım attığımda sıcak taş ve çam ağaçları kokan hava beni sarıyor.

Tam da beklediğim gibi, evden çıkıp sokağın aşağısına doğru yürürken sivil korumalar bana meydan okumuyor. Rico'nun arabamı şehir merkezinden aldıktan sonra bıraktığı apartmanımın arkasındaki otoparka geri dönüyorum.

Arabaya binip uzaklaşırken kalbim acıyla sıkışıyor, çünkü yapmam gereken tek bir şey kaldığını biliyorum.

Arabayla yerleşim bölgesinden çıkarken şifreli telefonumu çıkarıp Rico'yu arıyorum.

"Kimsiniz?" diye soruyor, sesi sert ve şüpheli, çünkü aradığım numara bloke edilmiş.

"Benim," diye cevap veriyorum.

"Isabella?" Sesi şaşırılmış gibi.

"Evet. Sadece ayrılacağımı söylemek için aradım."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Ülkeyi terk ediyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Bu bir tartışma değil Rico. Geçen haftaki misafirperverliğiniz için bir nezaket ziyareti. Ben gidiyorum."

"Ne-"

"Ve gördüğünüz tüm pasaportları spor çantasında bıraktım, bu yüzden onları takip etmekle uğraşmayın çünkü yeni bir tane kullanıyorum. Aslında beni hiç takip edemeyeceksiniz. Bundan sonra beni bir daha asla görmeyecek ya da benden haber alamayacaksınız."

"Dur. Lanet olası dur! Neler oluyor Isabella?"

Sesindeki incinmişlik ve kafa karışıklığı kalbimi çatlatıyor. Ama beni bırakmasına ve hayatına devam etmesine ihtiyacım var, böylece ikimiz için de yaşayabilir. Önümüzdeki iki yüz günü ve yaklaşan idamımı atlatabilmemin tek yolu bu. Onun dışarıda olduğunu ve nihayet gerçek bir hayat yaşadığını bildiğim sürece, her şeye katlanabileceğim.

Bu yüzden sesimi sert ve *acımasız* bir şekilde yankılandırıyorum, "Neler oluyor? Sen benim lanet hayatımı mahvettin, olan bu. Senin hayatını bağışladığım için kendi hayatımı kaybettim. Yaşadığım sürece tek bir gün bile huzur yüzü görmeyeceğim. Bir an bile. Ve hepsi senin suçun."

"I-"

"Beni bir daha asla bulmaya çalışma."

"Isabella, ben..."

Direksiyonu sıkıca kavrayarak sesindeki acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Acı. Çaresizlik.

Boğazım düğümleniyor, ama bir sonraki cümlemi toplayabildiğim kadar zehirli bir şekilde ona tükürüyorum.

"Keşke o gece seni ve büyükbabanı, aptal anne babanı ve tüm lanet olası aileni öldürseydim."

Hattın diğer ucunda Rico keskin bir nefes alıyor. Ama cevap vermesini beklemiyorum. Telefonu kapatıp pencereden dışarı fırlatıyorum.

Kalbimin içinde bir şeyler kırılıyor. Şiddetle. Acı mızrakları tüm vücuduma yayılıyor.

Çenemi sıkarak, içimden kopup gelen kırık bir hıçkırığı fiziksel olarak durdurmaya çalışıyorum. Ama yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durduramıyorum.

Benden nefret etmesi daha iyi, çünkü bu şekilde gerçekte ne yaptığımı öğrenemeyecek.

Otoparktan üç sokak uzaklaşana kadar kendime ağlamak için zaman tanıyorum. Sonra yutkunuyorum ve arabamı yolun kenarına park ederken ıslak yanaklarımı siliyorum. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldıktan sonra arabadan iniyorum ve otoparka kadar olan son mesafeyi yürüyorum.

En uca ulaştığımda, Derek ve Sebastian diğer tarafta beliriyor. Artık kullanılmayan büyük tekstil fabrikasının ana binası solumda beliriyor, diğer üç taraf ise fabrikaya ait terk edilmiş ek binalarla çevrili. Hepsi kırmızı tuğladan inşa edilmiş, ancak dış cepheleri yıllarca kullanılmadıkları için kir ve pasla lekelenmiş.

Yavaşça iki eski iş arkadaşşıma doğru ilerlerken ellerimi avuçlarımdın içinde kaldırıyorum. Bu düz asfaltta sadece dört araba park etmiş durumda ve hepsi de asfaltın kenarlarında, yani onlara yaklaşırken Derek ve Sebastian'ın beni görmesini engelleyen hiçbir şey yok. Zaten ellerinde bir silah tutuyorlar.

Onlardan sadece birkaç adım uzaklaşana kadar yürüyorum ve sonra ellerimi kaldırarak duruyorum.

"Geldin," diyor Sebastian, gri gözleri silah arar gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Şaşırmış gibisin," diye cevap veriyorum.

"Bu anlaşmayı neden yaptınız?" Derek araya giriyor. Kahverengi gözleri dikkatle yüzümü inceliyor. "Neden kendinden vazgeçtin? Onun için."

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap veriyorum. "Efendi anlaşmayı kabul etti, bu yüzden nedeni önemsiz."

İkisi de birkaç saniye sessizce yüzümü inceliyor. Sonra

Sebastian'ın gözleri büyür. "Sakın bana aşık olduğunu söyleme-

" Silah sesleri havayı yırtıyor.

Kendimi yana doğru atarak geri çekildim. Ama silah sesleri eski meslektaşlarımdan gelmiyordu.

Kurşunlar Derek ve Sebastian'ın bileklerini parçalayıp silahlarını yere düşürürken havaya kan püskürüyor.

Kafatasımın içinde panik havası esiyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayıp ateş edenleri görmeye çalışıyorum. Ama bunu yapamadan otoparktan sesler yükseliyor.

"Yere yatın!" "Yere yat!"

"Şimdi!"

Sebastian yaralanmamış eliyle başka bir silaha uzanır, ancak başka bir kurşun bileğini de delip geçerken acı içinde haykırır.

Göğümde ve kollarımda kırmızı

noktalar belirdi. Bir *yığın* kırmızı nokta.

"YERE YATIN!" diye bağıyor bir adam yine.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi başımın arkasına koyuyorum.

Derek, Sebastian'la birlikte hızla yere diz çökerken, "Bizi tuzağa düşürdün," diye tıslıyor.

İnsanlar dört bir yanımdan içeri doluşurken yaşadığım şokla tek söyleyebildiğim "Hayır" oldu.

Çünkü bu adamlar her kimse, benimle değiller.

Derek ve Sebastian'ın göğüslerinde, sırtlarında, alınlarında ve kafalarının arkalarında kırmızı noktalar var, bu yüzden her yönden bana doğrultulmuş keskin nişancı tüfekleri olduğunu varsayıyorum.

Bir grup adam silahlarını çekmiş bize doğru koşarken kıpırdamadan duruyorum. Yaklaşık yarısı siyah savaş kıyafetleri giyiyor, ama diğerleri sivil kıyafetli.

Bir şey hafızamı zorluyor.

Ama ben parçaları birleştiremeden, biri kürek kemiklerimin arasına bir çizme yerleştiriyor ve beni yüzüstü yere itiyor. Ellerimi kaydırdım

başımın arkasından uzaklaştırıp yanımdaki yere koyuyorum ama alnımı sıcak asfalta bastırmaya devam ediyorum. Beni yere iten çizme sırtımda duruyor ve beni yere sabitliyor.

Ve sonra aniden, son parça zihnimde yerine oturdu. Sivil giyimli insanlar.

Kim olduklarını biliyorum.

Onlar

"Biliyordum," diyor sert bir ses. Otorite, nefret ve kendini beğenmiş zafer, bu karanlık ve gürleyen sestten fışkırıyor. "Bir fareyi takip edersem, beni diğerlerine götüreceğini biliyordum."

Sesini duyunca kanım donuyor.

Yavaşça başımı yana çeviriyorum, böylece yanağım yere değiyor.

Cılalı siyah ayakkabılar ve kusursuz bir şekilde dikilmiş bir çift siyah pantolonun etekleri görünür hale geliyor. Yutkunma dürtüsüne direniyorum.

"Benden bir şeyler saklayabileceğini düşünüyor olabilir," diye devam ediyor adam. "Ama ben torunumun burnunun dibinde haftalardır bir farenin yaşadığını biliyorum."

Başımı kaldırıp üzerimde yükselen adama bakıyorum ve Federico Morelli'nin acımasız bakışlarıyla karşılaşıyorum.

RICO

I Sanki biri kalbimi göğsümden söküp çıkarmış ve geride sivri ve kanlı bir delik bırakmış gibi hissediyorum. Hayır, *biri* değil. Isabella.

Yatağında otururken, bir yandan karşı duvara bakıyor, bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Isabella'nın spor çantası yanımda, düz çarşafların üzerinde duruyordu. Her şeyi bırakmış. Fazladan giysilerini. Parasını. Pasaportlarını. Silahlarını. Her şeyini.

Öylece gitti.

Ne oldu böyle?

Birlikte vakit geçirmekten keyif aldığımız bir noktaya ulaştığımızı sanıyordum. Birbirimize yalan söylemediğimiz bir noktaya.

Ama görünüşe göre onu ve ben görmeden yalan söyleme yeteneğini hafife almışım.

Hayatımı mahvettin. Keşke o gece seni ve büyükbabanı, aptal anne babanı ve tüm aileni öldürseydim.

Bu sözler kafatasımın içinde yankılanırken acı zaten parçalanmış göğsümü yırtıyor. Tüm bu zaman boyunca, gerçekten düşündüğü şey *buydu*. Konuştuğumuzda, oyun oynadığımızda ve seviştiğimizde, aslında benden ve tüm ailemden ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu.

Ve en kötüsü de bunu anlıyor olmam. Benden neden nefret ettiğini anlıyorum. Benden nefret *etmeli*. Tıpkı ailemin ölümüne karıştığı için ondan nefret *etmem gerektiği* gibi. Ama ben sadece biz-

Telefonum titriyor. Tekrar.

Aşağı baktığımda Kaden'in beni onuncu kez aradığını görüyorum. İçten içe, açmam gerektiğini biliyorum. Ama buraya dönerken tüm Petrov klanını gördüm, bu yüzden aramadığını biliyorum çünkü

Yardıma ihtiyacı var. Ve şu anda onunla başka bir şey hakkında konuşmayı kaldıramıyorum çünkü içimi göreceğini biliyorum.

Derin bir iç çekerek çağrısını reddediyorum ve duvara bakmaya geri dönüyorum.

Zihnim kendisiyle savaş halinde. Ya da belki de eskiden kalbim olan o kanlı posa ile savaş halindedir.

Bir parçam Isabella'nın peşinden gitmek istiyor. Onu bulmaya çalışmak ve... Bilmiyorum. Onunla yüzleşmek falan. Ya da en azından onu bulmak.

Diğer yanımda ise belki de onun haklı olduğunu düşünmeye başladı. Belki de çok fazla geçmişimiz var. Aramızda asla gerçekten bırakamayacağımız çok fazla karmaşık şey var. Belki de böylesi daha iyidir. O gider, ben de hayatıma devam ederim.

Bunu düşününce bile göğsümde keskin bir sızı hissediyorum.

Buradan bile ön kapının şiddetle çekilerek açıldığını duyabiliyorum.

"RICO!" Kaden bir saniye sonra bağırır.

Artık bir saldırgan olmadığını bildiğim için tekrar yatağa çöküyorum. Kaden'in ayak sesleri merdivenleri tırmanırken içimden bir inilti yükseliyor. Yürüyüşünden, daha doğrusu koşuşundan sinirli olduğunu anlayabiliyorum. Ve şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

Isabella'nın yatak odasının kapısı çekilerek açılır ve öfkeli görünen Kaden ortaya çıkar.

"Demek ellerin çalışıyor," diye çıkışıyor bana doğru yürürken.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi, bu yüzden ona kaşlarımı çatarak "Ne?" diye cevap verdim.

Yatağa ulaşıyor.

Beni yakamdan tutup ayağa kaldırıyor ve en yakındaki duvara öyle bir çarpıyor ki dişlerim takırdıyor.

"Tabii gerçek bir bahanen olsun diye ellerini kırmamı istemiyorsan," diye yüzüme karşı homurdanıyor. "Seni bir daha aradığımda, lanet telefonu açacaksın. Anlaşıldı mı?"

Onu üzerimden itmeye çalışmadan önce bir saniye boyunca gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Bu da ne-"

"Anlaşıldı mı dedim?" diye sözümü kesti, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Uhm..." Birdenbire yaptığımız konuşmanın yarısını kaçırmışım gibi hissederek başlıyorum. "Evet."

"Güzel. Artık bunu anladığımıza göre, çeneni kapa ve sana anlatmaya çalıştığım şeyi dinle."

Sersemletici şok hâlâ içimde atıyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Kaden geri çekilmiyor. Ellerini yakama gömüp beni duvara sabitliyor.

"Isabella boka batmış durumda," diyor.

Kalbim duracak gibi oluyor ama panik duygusunu bir kenara itip cevap veriyorum: "Biliyorum. Beni aradı ve tarikattan uzaklaşmak için ülkeyi terk edeceğini söyledi. Ve bunu bana siktir olup gitmemi ve beni öldürmüş olmayı dilediğini söylemeden hemen önce söyledi. Yani başı ne beladaysa kendi bileceği iş."

"Ve sen ona inandın. Oh, seni lanet moron. Bu yüzden mi telefonunu açmıyorsun? Onun kötü sözleri yüzünden kalbin kırık bir şekilde etrafta dolanıp durduğun için mi?"

"Siktir git," diye çıkışıyorum, bir kez daha onu üzerimden itmeye çalışıyorum. "I-"

Beni tekrar duvara çarpıyor, o kadar sert ki nefesim kesiliyor.

"Yeter," diye bağılıyor. "Ve beni dinle."

Gözleri benimkileri delip geçiyor ve kendimi ona karşılık vermek yerine ağzımı kapatırken buluyorum.

"Isabella o tarikatıyla bir anlaşma yaptı," diyor onunla tekrar kavga etmeyeceğimden emin olduğunda. "Senin hayatın karşılığında kendini teslim edecekti."

Kalbim durdu. Gözlerim kocaman, zar zor "Ne?" diyebildim.

"Aramayı yaptığında kapısının önünde olduğumu bilmiyordu. Onlara teslim olacağını, kendi yüz gününe ek olarak yüz günlük bir işkence olan senin cezanı da çekeceğini, sonra da efendilerinin önünde alenen diz çökeceğini, ardından da karşı koymadan kendisini infaz etmelerine izin vereceğini söyledi." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Senin yaşamana izin vermeleri ve seni ölüm listelerinden çıkarmaları karşılığında."

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

"Konuma karar veren oydu, bu da benim de duyduğum anlamına geliyor," diye devam ediyor Kaden. "Aileni öldüren o iki piçi yakalamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünerek onu takip ettim. Seni aradım ama sen çoktan başka biriyle telefonda konuşuyordun. Ondan sonra da telefonu hiç açmadın. Ben de yalnız gittim."

Gözlerimi kapatıp, pişmanlık dalgası içime çökerken başımın duvara çarpmasına izin veriyorum.

"Yürümesini ve onlara teslim olmasını izledim," diye devam ediyor.

O korkunç pişmanlık boğazımı tırmalayarak ilerlerken gözlerimi açıyorum ve Kaden'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bu muzaffer bir bakış değildi, bu da planının işe yaramadığı anlamına geliyordu. Orada olsaydım işe yarayabilirdi. Ama değildim. Ve şimdi, fırsatı kaybettik. Ve onu da.

"Yani artık ellerinde." Bu bir sorudan çok bir ifade. Ama Kaden başını sallar. "Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı.

Bakışlarımı tutuyor. "Büyükbabanın var."

Damarlarımdan buz sızıyor. Başımı yana çevirip pencereye doğru bakıyorum ve nihayet geldiğimde fark etmediğim şeyi görüyorum. Evin etrafında olması gereken sivil kıyafetli muhafızların hepsi artık orada değil.

"Bir sürü adamıyla birlikte geldi," diyor Kaden, başımı çevirip tekrar bakışlarıyla buluştuğumda. "Bu da demek oluyor ki, korumaları da onu takip ediyor olmalı. Onu ve diğer iki suikastçıyı pusuya düşürdüler, hepsini kelepçelediler ve uzaklaşmadan önce minibüslere tıktılar."

"Oh lanet olsun..."

"Büyükbabanı en iyi sen tanırsın ama sanırım onları pikniğe götürmüyor." Sonunda yakamdaki tutuşunu bıraktı ve geri çekildi. "Dediğim gibi, Isabella boka batmış durumda."

Duvardan sendeleyerek uzaklaşıyorum, sanki biri tüm zemini ayaklarımın altından çekip almış gibi hissediyorum.

O zaman koşuyorum.

Yatak odama dalıp, aşağıya koşmadan önce kendi silahımı kaptım.

"Seninle gelmemi ister misin?" Kaden, ben ön kapıya doğru acele ederken beni takip ederek soruyor.

"Hayır. Eğer benimle birlikte olursan, geçmemize izin vermeyebilirler. Ama sadece ben olursam, muhafızları odaya girmeme izin vermeleri için zorlama şansım daha yüksek."

Başını sallıyor.

Kapıyı iterek açtıktan sonra bir an duraksıyorum ve ona dönüyorum. "Teşekkür ederim. Ve özür dilerim."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve çenesini sallıyor. "Git kızını al kardeşim."

Ona son bir kez minnetle başımı salladım.

Sonra kendimi arabama attım ve gaza bastım.

OceanofPDF.com

ISABELL A

T Sert zeminin soğukluğu bacaklarıma sızıyor ve tüm bedenimi daha da üşütüyor. Dizlerimin üzerindeyim, bileklerim ve ayak bileklerim zincirli. Bu kelepçeler de kalın bir metal halkaya sabitlenmiş.

arkamdaki beton zemine saplayarak beni diz çökmüş bir pozisyonda hapsettiler. Ve daha önce minibüsteyken kelepçelerin kilidini açtığım için, üzerimde başka bir maymuncuk olmadığından emin olmak için kıyafetlerimin çoğunu çıkarmaya karar verdiler.

Federico Morelli Derek'e işkence etmeye başlarken ben de soğuk bodrumda, üzerimde sadece iç çamaşırlarımla diz çöktüm.

Sebastian benden biraz uzakta diz çökmüş durumda, o da zincirlenmiş ve üzerinde sadece iç çamaşırı var. Altı kaslı adam ellerinde silahlarla odanın etrafında nöbet tutuyor.

Boş alanın diğer tarafında dört oda var. Bu duvarın tamamı tek yönlü camdan yapılmış, böylece bu odadaki insanlar diğer küçük odalarda neler olduğunu izleyebiliyor.

Sadece soldaki oda dolu. Derek orada bir sandalyeye bağlanmıştır, Federico ise şeytanın ta kendisi gibi önünde durmaktadır. Yanlarındaki masanın üzerinde gerçekten etkileyici bir dizi işkence aleti durmaktadır.

Bakışlarımı yere indiriyorum.

Gözlerim artık önümdeki odada olmadığı anda, yanımdaki muhafız silahını şakağıma dayıyor.

"Bay Morelli izlemenizi emretti," diye homurdanıyor. "Öyleyse izle."

Başımı tekrar kaldırarak bana söyleneni yapıyorum ve Federico'nun Derek'e işkence edişini izlemeye devam ediyorum.

Çığlığın başlaması beklediğimden daha kısa sürdü. Derek iyi eğitilmiş. Hepimiz öyleyiz. Ama görünüşe göre Federico yetenekli bir işkenceci.

İnatçı sessizlik bozulduktan sonra Morelli ailesinin reisi aletlerini yere bırakır ve odadan çıkar. Derek sandalyesine yığılıyor, göğsü kabarıyor. Federico odamıza geri dönerken, talimatlara uygun olarak gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Sebastian'la benim aramda durdu.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"O," dedi Bay Morelli. "Onu yan odaya koyun."

İki muhafız onu yere kilitleyen zinciri çıkarıp Derek'in odasının yanındaki odaya doğru sürüklerken, yüzünde beliren kısa süreli dehşet ifadesini bastırmak için çenesini sıkarak Sebastian'a bir bakış fırlatıyorum.

Federico'nun sert gözleri bir saniyeliğine bana dikildi. Ve birden ne yaptığını fark ettim.

Bize diğerlerinin işkencelerini izleterek korkumuzu artırmaya çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda gururumuzu da kırmaya çalışıyor. İrademizi. Ruhlarımızı. Sebastian'a da ilk kez çığlık atana kadar işkence edecek. Sonra geri gelip beni üçüncü odaya koyacak ve ben çığlık atana kadar bana işkence edecek. Ben yıkılıp çığlık attığımda, Derek'e geri dönecek. Ve sadece o çığlık attığında, Federico Sebastian'a geçecek.

Onun işkencesinden kısa bir süreliğine kurtulmanın tek yolu çığlık atmak ve verdiği acıyı ve üzerimizde sahip olduğu gücü kabul etmektir.

Şüphesiz bu eşiği yükseltmeye devam edecek. İlk başta, biz çığlık attığımızda duracak. Sonra bizim de ağlamamız gerekebilir. Sonra yalvarmamız. Ve sonra düpedüz sürünmemiz. Ta ki ruhumuzu topuğunun altına alıp bizi tamamen kırana kadar.

Sikeyim.

Sebastian'ı ikinci odadaki sandalyeye kelepçelemelerini izlerken içimdeki panik her saniye daha da şiddetleniyor.

Gümüş kolyem boynumda sallanırken içimi bir ürperti kaplıyor.

Ben.

Bu işkence ve ölüm kaderiyle karşılaşmak başka bir şeydi.

Rico'nun hayatını kurtarmak için yapıyordum. Ama şimdi Efendi ona ihanet ettiğimi düşünecek ve Rico'yu tekrar ölüm listesinin başına koyacak. Böylece hiçbir şey başaramadan işkence göreceğim ve idam edileceğim.

Bir hiç uğruna
öleceğim. Ben...
öleceğim.

Tüm zihnim bu düşünceye isyan ediyor. Fiziksel olarak da geri çekilmiş olmalıyım çünkü kelepçelerimin zinciri arkamda takırdıyor.

Hemen şakağımda bir silah beliriyor. Muhafız bir kez daha "İzle" diye emrediyor.

Bakışlarımı önümdeki odaya geri çekerek, Bay Morelli'nin bir takım aletler alıp Sebastian üzerinde çalışmaya başlamasını izliyorum. Çok geçmeden Sebastian'ın derisinden kan akmaya başladı. Vücudu titriyor ama çenesini sıkılı tutuyor, ses çıkarmıyor. Tıpkı eğitildiğimiz gibi.

Ve şu anda bunun için minnettarım. Çünkü sıra bana gelmeden önce çılgık atmaya başlayana kadar vaktim var.

Burada olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Gidecek *bir evim olsun* istiyorum.

Hayatım boyunca, sadece emir üzerine öldüren duygusuz bir hayalet oldum. Sayamayacağım kadar çok kez ölümle yüzleştim ve hiç yalvarmadım. Merhamet için yalvarmadım. Ama şu anda, hayatım için yalvarmanın eşiğindeyim.

Çünkü artık bunun tadını aldım. Bir hayata sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Gerçek bir hayatın. Ve bunu her şeyden çok istiyorum.

Vücudum titriyor ama soğuktan değil.

Camın diğer tarafında Federico Sebastian'a işkence etmeye devam eder.

Odadan bir çılgık yükselir.

Kalbim yerinden çıkacak.

Kısa ve sık nefesler çekerek Bay Morelli'nin Sebastian'ın boğazından bir çılgık daha çıkarmasını izliyorum. Sonra elindeki aletleri bırakıp kapıya doğru dönüyor.

Mafya kralı bana doğru yaklaşırken içimdeki her şey çılgık atıyor. Kalbim kaburgalarımın arkasında çarpıyor.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum.

Çünkü yirmi iki yıl hayalet olarak yaşadıktan sonra nihayet biliyorum.

Gerilim kitaplarını sevdiğimi ama aşk kitaplarını sevmediğimi biliyorum. Masa oyunlarını video oyunlarından daha çok sevdiğimi biliyorum. Waffle'larımın üzerine ne tür soslar istediğimi biliyorum. Televizyonda bir şeyi nasıl izleyeceğimi bile biliyorum.

Bu son düşünce boğazımdan kırık bir hıçkırığın kopmasına neden oluyor.

Bir şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Özellikle benim için alınmış ve sadece bana ait olan bir kolyeye sahip olmak.

Ve birini korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Birine, onun için hayatımdan vazgeçecek kadar değer vermenin ne demek olduğunu.

Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu.

Kalbim acıyor.

Eğer o hayata sahip olabilseydim, eğer Rico ve ben birlikte hayalini kurduğum o hayata sahip olabilseydik, o zaman onu her şeyimle korurdum.

Onunla o hayata sahip olma şansı için cehennemin ta kendisiyle yüzleşirdim.

"Sen," diyor Bay Morelli önümde dururken. Onun acımasız gözlerine bakarken çaresizlik çöküyor üzerime. *Lütfen. Ölmek istemiyorum.*

Kelimeler dilimin ucunda. Ama onları söylemeye cesaret edemiyorum. Ben öleceğim. Buna hiç şüphe yok. Ama hayatımdaki her şeyle nasıl yüzleştiysem bununla da öyle yüzleşeceğim.

Ölümün gözlerinin içine bakarak ve önce ölümün göz kırpmasını bekleyerek.

Federico Morelli bir of çekiyor ve bunun eğlence mi, onay mı yoksa tiksinti mi olduğunu anlayamıyorum.

Sonra soğuk bir gülümseme dudaklarını geriyor. "Al onu."

RICO

S Koridorda konuşarak bodruma inen kapıya yaklaşıyorum. Büyükbabamın iki muhafızı dışarıda duruyor. Tereddütlü bir bakış atıyorlar.

"Kenara çekil," diye emrediyorum son mesafeyi kapatırken. "Efendim, Bay Morelli-"

"Bu bir emirdi." Mutlak bir otoriteyle titreşen sesim koridorda yankılanıyor gibi.

Muhafızlar bir kez daha bakışıyor ama ben kapıya ulaştığımda hızla kenara çekiliyorlar. Kapıyı iterek açıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Koridora ulaştığımda botlarım beton zeminde gümürdüyor. Federico'nun onları nereye götürdüğünü çok iyi bildiğim için doğruca sondaki kapılardan birine yöneliyorum. Bu kapıyı da iterek açıyor ve ilerideki geniş beton odaya giriyorum.

Kim olduğumu anlayıp silahlarını tekrar indirmeden önce altı muhafız silahlarını kaldırarak bana doğru hamle yapıyor. İlerideki cam duvarların diğer tarafındaki odalarda sandalyelere bağlanmış iki adam var. Ailemi öldüren iki adam. Ama hiçbirini fark etmiyorum, çünkü gözlerim duvarın yanındaki iki kişiye sabitlenmiş durumda.

Üzerinde sadece iç çamaşırı olan Isabella, soğuk ve sert zeminde diz çökmüş durumda. El ve ayak bilekleri zincirlenmiş ve arkasındaki zemine yerleştirilmiş kalın metal halkalardan birine kilitlenmişti. Kapıdan içeri girdiğimde büyükbabama dik dik bakıyordu ama ben içeri girer girmez bakışlarını bana çevirdi. Bana bakarken gözleri şok içinde genişledi.

Bakışlarımı onun önünde duran Federico'ya doğru sürüklüyorum. İçimde öfke kükrüyor.

"Bırak onu," diyorum. Bu bir rica değil.

"Enrico," diyor büyükbabam. Yüzünde sert bir ifade var ama bana baktığında gözleri biraz yumuşuyor. "Seni daha sonra çağıracaktım, çünkü böyle bir tepki bekliyordum." Isabella'ya zehirli bir bakış fırlattı. "Bu yılan seni kandırmayı başardı.

."

"Yapma," diye homurdandım. "Onun hakkında böyle konuşma."

Bir iç geçirdi. "Demek istediğimi kanıtlıyorsun, Enrico."

Gözlerim ona kilitlenmişken, elimi uzattım. "Anahtarları bana ver." "Hayır.

Buradaki muhafızlarım onun zincirini açacaklar ve sonra da onu şuradaki sandalyeye zincirleyeceğim." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce üçüncü odaya doğru başını sallıyor. Ve konuştuğunda, sesi mutlak otoriteyle dolu sert bir hal alıyor. "Ve sonra burada durup ona ve iki meslektaşına *ailenizi öldürdükleri* için işkence etmemi izleyeceksiniz. Tabii onlara işkence etmeme yardım etmek istemiyorsan. Bu da planda kabul edilebilir bir değişiklik olur."

"O-"

"Altı yıl, Enrico," diye tersleyerek sözümü kesti. Bana bakarken kara gözleri hem öfke hem de acıyla parlıyor. "Bunun için altı yıl bekledik! İntikamımızı almak için altı yıl. Ve ben bu intikamı onların etlerinden kazıyacağım ve her saniyesinde kanlarını akıtacağım." Muhafızlarına parmaklarını şıklattı. "Alın onu."

Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum.

Silahımı çıkarıp büyükbabamın kafasına doğrulttum.

Etrafımdaki altı muhafız hemen kendi silahlarını bana doğrulttu.

Onlara bakmıyorum bile. Tüm dikkatim sadece büyükbabamın üzerinde, sert gözlerle ona kilitlenmiş durumdayım.

"Yapma. Ona dokunma." Ben konuşurken her kelimemden güç ve tehdit damlıyor. "Sakın ona dokunayım deme."

Isabella yerde şaşkınlıkla keskin bir nefes alıyor. Kocaman gözlerle bana baktığını hissedebiliyorum ama şu anda Federico ile göz temasını kesemem.

O da bana bakıyor. Ama kızgın görünmüyor. Kaşlarını kaldırmış, gerçekten şaşkın görünüyor.

Elini sallayarak muhafızlarına silahlarını indirmelerini işaret ediyor. İndirirler. Öte yandan ben, benimkini olduğu yerde tutuyorum.

"Gerçekten bana silah mı çekeceksin?" Federico soruyor. "Kendi büyükbabana. *Onun* için."

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Neden?"

Bu sefer göz temasını kesiyorum. "Çünkü onu seviyorum." diye cevap verirken bakışlarım Isabella'ya kayıyor.

Dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor ve yüz hatları duygularla doluyor.

Bakışlarımı tekrar büyükbabama çeviriyorum, o da bıkkın bir iç geçiriyor.

"Aşk hepimizi aptal yerine koyar," diyor neredeyse hüznle. Sonra ifadesi tekrar sertleşiyor ve sesine mutlak bir kesinlik karışıyor. "Ama bu o değil. Bu bir yanılsama. Bir yalan. O bir yalancı ve bir katil ve o sadece seni kendi hayatta kalması için kullanıyor."

"Evet, o bir yalancı ve katil," diye cevap veriyorum. "Ama benimle değil."

Sonunda Federico'nun sabrı taşar gibi olur. Gözlerinde öfke alevleniyor. "Yeter! Miden kaldırmıyorsa silahını indir ve dışarı çık ama şu anda üçüne de ölene kadar işkence edeceğim."

"Bir hata yapıyorsunuz."

"Oğlumun ölmesinin sebebi onlar!" Kelimeler acı ve öfke dolu bir şekilde ağzından döküldü.

Bu sadece içimdeki öfkeyi de ateşliyor. Diğer elimi kaldırarak cam duvarların arkasındaki iki adama doğru uzatıyorum. "Oğlunuzun ölmesinin sebebi *onlar*." Elimini kaydırarak Isabella'yı gösteriyorum. "Torununuzun *ölmemesinin* sebebi *de o*."

"O da onlardan biri."

"Hayatımı bağışladı."

"Çünkü korkup kaçtı."

"Korkup kaçmadı. Bir seçim yaptı. Bunu yaparken kendi hayatını kaybedeceğini bilse de yaşamama izin vermeyi seçti. Ve bundan sonra da iki kez daha hayatımı kurtardı."

"Seni kandırmış."

"Ona bak!" Elimini tekrar Isabella'ya saplayarak çığlık atıyorum. "Bütün bu yaraları nereden aldığını sanıyorsun? Tüm bu kesikler ve çürükler?" Gözlerim Federico'nunkilere kilitlenmişken, kolumu sallayarak Derek ve Sebastian'a doğru ilerliyorum. "Nerede olduğumu söylemesi için ona işkence ettiler. Ona *işkence ettiler*. Ama yine de beni satmadı."

Çenesini tekrar yerine oturtmadan önce gözlerinde kısa bir tereddüt beliriyor. "Kendini korumak için yapmış olabilir."

"Kendini korumak mı? İşkence görerek mi?" "Bu-"

"Peki, o zaman şuna ne dersin? Bugün onlarla buluşmak için neden o otoparka gittiğini biliyor musun?"

Büyükbabam sessizce bana bakıyor.

"Oraya gitti çünkü onlarla bir anlaşma yapmıştı," diye başlıyorum. "Isabella'nın onların lanet efendilerinin önünde alenen diz çökmesini, iki yüz günlük işkenceye katlanmasını ve sonra beni ölüm listelerinden çıkarıp yaşamama izin vermeleri karşılığında onu idam etmelerine izin vermelerini içeren bir anlaşma."

Federico'nun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir ve Isabella'ya bir bakış atar.

Ben de ona bakıyorum ve onun bana şok içinde baktığını görüyorum. Belli ki bunu bilmemi beklemiyordu.

"Kaden evdeydi," diye açıklıyorum ona usulca. "O telefon konuşmasını yaparken seni duymuş."

"Bunu sahnelemiş olabilir," diye itiraz ediyor Federico. Ama şimdi sesi kararsız geliyor. "Tüm bunları boş bir telefona söylemiş olabilir çünkü Kaden'in dinlediğini biliyordu."

"Onlara sor." Bileğimi Derek ve Sebastian'ın diğer odalarda zincirlendiği yere doğru sallıyorum. "Onlara anlaşmayı sor. Ve işkenceyi. Doğrulayacaklardır."

Birkaç saniye boyunca kımıldamadı. Sadece orada duruyor, gözlerinde düşünceler dönerken beni izliyor. Ben de silahımı kafasına doğrultarak ona bakıyorum.

Sonunda çenesini salladı.

Muhafızlardan ikisi diğer odalara girer.

Çıglıklar hemen başlıyor. Oyun oynamıyorlar, onlara eziyet etmek için olayları uzatmıyorlar. Sadece cevap istiyorlar. Hızlıca. Ve bu Barış Elleri için hiçbir değeri olmayan bir bilgi olduğundan, çabucak pes edeceklerinden oldukça eminim.

Muhafızlar sonunda geri dönüp büyükbabama başlarını sallayarak hem Derek'in hem de Sebastian'ın ona söylediklerimi teyit ettiklerini bildirdiklerinde haklı çıktım.

Boğazını temizliyor, neredeyse biraz bilinçli bir şekilde, geri dönerken Ben.

"Anahtarlar," diyorum bakışlarını tutarak.

Takım elbise ceketinin içine uzanarak Isabella'nın kelepçelerinin anahtarlarını çıkardı ve bana uzattı.

Onları alıyorum. Ve en sonunda, silahı kafasından indiriyorum. Silahı pantolonumun arkasına sokup arkamı dönüyorum ve Isabella'nın yanına çömeliyorum.

"İyi misin?" Kelepçelerini ve ayak bileklerindeki prangaları açarken soruyorum.

"Evet" demeden önce benimle Federico'nun arasına bakıyor.

Kilitler tıkırdayarak açıldı. Kelepçeleri çekip yere bıraktığımda metalik tıkırtılar gri beton bodrumu dolduruyor. Bileklerini ve omuzlarını döndürüyor. Bir elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Tekrar ayağa kalktığında, en yakın korumaya dönüyorum. "Sen. Bana takım elbise ceketini ver."

Federico'ya soru dolu bakışlar atıyor. "Bu bir rica değildi," diye tersliyorum.

Bakışları tekrar bana dönüyor ve hemen ceketini çıkarmaya başlıyor. Uzattığı elinden alıyorum ve Isabella'nın omuzlarına örtüyorum. Yapabilseydim benimkini de ona verirdim ama üzerimde sadece bir tişört var.

Isabella aldırmıyor gibi görünüyor. Ceketini ona giydirmeme izin veriyor ve sonra ceketini karnının üzerine sararak kendini örtüyor.

"Kıyafetleri nerede?" Talep ediyorum.

Gardiyan diğerlerinden biriyle bakışır ve o da "Minibüste" diye cevap verir.

Sessizce onlara bakıyorum.

"Hemen gidip onları alacağım ve üst kattaki bir odaya getireceğim efendim," diye ekliyor ikincisi aceleyle.

Diğer tarafımda Federico beni izlerken iki koruma kapıdan dışarı fırlıyor. Dudaklarında küçük, onaylayıcı bir gülümseme var.

Dikkatimi tekrar Isabella'ya veriyorum. Orada öylece duruyor, üzerinde büyük boy siyah ceket var ve güzel yüz hatlarında belirsiz bir ifadeyle bana bakıyor. Saçları hafif dağınık ve o büyüleyici gözleri hiç görmediğim kadar tereddütlü bakıyor. Sanki şu anda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Öte yandan ben, kıyafetlerini getirmelerini beklerken ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

"Hangisi sana işkence etti?" Çenemi Derek ve Sebastian'ın hâlâ kapana kısılmış olduğu yere doğru sallayarak soruyorum.

Bakışları onlara kayıyor ve yüz hatlarında bir sertlik beliriyor. "İkisi de." Derek'e doğru başını sallıyor. "Ama daha çok o. Anneni vuran da o. Sebastian babanı öldürdü."

Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce başımı sallıyorum. "Ona ölene kadar işkence etsem çok mu rahatsız olursun?"

Dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülüyor. Sonra boğazını temizliyor ve bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Hiç de değil. Lütfen yap."

Ben de ona aynı şekilde sırtıyorum.

Sonra elimi boynunun arkasına atıyorum ve onu kendime doğru çekerek dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduruyorum. Vücudumda eriyor.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum dudaklarına, öpüşmeyi keserken.

Ağzıma karşı gülümsüyor. "Aynı şekilde."

Göğsümden sıcak bir kıkırdama çıkıyor. Geri çekilmeden önce onu bir kez daha öpüyorum.

"Onu yukarı çıkaracağım ve kıyafetlerini geri almasını sağlayacağım," diyor büyükbabam.

Isabella'ya doğru bakıyorum. Başını sallayarak bununla bir sorunu olmadığını işaret ediyor. "Daha sonra buraya gelip sana yardım edeceğim," diye söz veriyor.

Vahşi sırtış dudaklarını kısıyor.

Benim ağzımdaki gülümseme de aynı derecede acımasız. "Dört gözle bekliyorum."

Hem ona hem de Federico'ya başımı salladıktan sonra arkamı dönüp Derek'in odasına doğru ilerliyorum. Arkamda, büyükbabamın nefesinin altından usulca konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim.

"Harika bir kral olacağını biliyordum."

Dudaklarımda hâlâ o vahşi gülümsemeyle, tek yönlü camın diğer tarafındaki küçük odaya girip Derek'in önünde yerimi alıyorum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gözle görülür bir şekilde soldu. Burada merhamet olmayacak.

Bu adam annemi öldürdü, hayatımı mahvetti ve kızıma işkence etti.

Ve bunun bedelini bıçağımın her acı veren dilimiyle ödeyecek. Bir bıçak alıyorum. Hayvanların derisini yüzmek için kullanılan bir bıçak.

İntikam, uzun, kanlı ve acımasız intikam, onu kaldırırken gözlerimde yanıyor.

Derek'in iç çamaşırının önünde koyu bir leke yayılıyor. Ona sırtarak bakıyorum.

Ve sonra işe koyuluyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ISABELL A

M Bay Morelli beni bodrumdan çıkarıp yukarıdaki zarif malikaneye götürürken zihnim hala dönüyor. Son birkaç dakika içinde o kadar çok şey oldu ki, hepsini nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum.

Rico benim için geldi.

Ve büyükbabasının kafasına silah dayadı. Morelli mafya ailesinin hükümdarının kafasına silah dayadı. Benim için.

Çünkü o...

Çünkü beni seviyor.

Bu düşünce ani bir vertigo dalgasıyla başımı döndürüyor. Rico Morelli beni seviyor.

Altı yıl önce öldürmek için gönderildiğim adam beni seviyor ve benim uğruma kendi ailesine karşı gelmeye hazır.

Sıcaklık, köpüklü bir sıcaklık, göğsümden yayılıyor ve ruhumu sarıyor. Hayatımda hiç ilk sıraya konulmamıştım. Hiç kimse beni diğer her şeyden üstün tutmamıştı. Ama şimdi biliyorum ki, hiç şüphesiz, Rico her zaman arkamı kollayacak. Tıpkı benim de her zaman onun arkasını kollayacağım gibi.

Federico, "Kıyafetlerin orada," diyor ve sağımızdaki kapıya doğru başını sallıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallıyorum ve kapı koluna uzanıyorum. "Aşağı inmeden önce beni görmeye gelir misin?"

Bir rica gibi ifade edilmiş ama öyle olmadığını biliyorum. Bu bir emir. "Elbette," diye cevap veriyorum nötr bir sesle.

"Güzel. Ben koridorun sonundaki odada olacağım."

Cevap veremeden çekip gitti. Uzun bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Tıpkı söylediği gibi, kıyafetlerim orada. Bir tür çalışma ya da okuma odası gibi görünen bir yerde, bir sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmışlar. Yığının üstünde bir de saç fırçası var.

Boğazımdan yorgun bir kahkaha kaçıyor.

Tam da sana ölümüne işkence etmek üzereydik, ama hey, işte bunu telafi etmek için bir saç fırçası.

Başımı sallayarak giysi yığınının doğru yürüdüm ve giyinmeye başladım.

Yine de Federico Morelli'yi anlıyorum. Oğlu, tek çocuğu ve varisi, karısıyla birlikte kendi yatağında öldürüldü ve altı uzun yıldır katilleri arıyor. Teknik olarak ben de o suikast timinin bir parçasıydım, dolayısıyla bana karşı duyduğu öfke ve nefret tamamen haklı.

Eğer Rico ve benim bir çocuğumuz olursa, onu da aynı şekilde koruyacağım.

Gözlerimi kırıştırarak pantolonumun düğmelerini iliklerken yarı yolda doğruldum.

Eğer Rico ve benim bir çocuğumuz olursa.

Tanrılar aşkına, ne düşünüyorum ben? Beni sevdiğini söyledi, evet. Ama şimdi kesinlikle kendimi aşıyorum.

Rico'nun benimle evlenmesine izin verileceğinden bile şüpheliyim. Ne de olsa eyaletteki en güçlü mafya ailesinin varisinin aynı derecede güçlü biriyle evlenmesi gerekmez mi? Ve ben hiç kimse değilim. Soyadı bile olmayan eski bir tarikat üyesiyim. Neden evlenmemize izin verilsin ki? Bırakın çocuk sahibi olmayı? Federico yaşamama izin vermiş olabilir ama beni asla ailenin bir parçası olarak kabul etmeyecek.

Dişlerimi sıkarak, öfkeyle pantolonumun düğmelerini iliklemeyi bitirdim.

Çünkü Federico Morelli'nin ne düşündüğü kimin umurunda? Rico'yla gerçek bir hayat yaşama şansı için cehennemin ta kendisiyle yüzleşeceğimi söyledim kendime. Ve yapacağım da. Büyükbabası beni ne kadar onaylamasa da onun için savaşacağım.

İçimde küçük bir ıstırap patlaması yaşıyorum, çünkü bir ailenin parçası olmak güzel olurdu. Önemli olan tek şey Rico, ama tüm dinlerdeki tanrılar adına, gittiğim her yerde büyükbabasının onaylamamasını ve nefretini her zaman peşimde hissetmenin nasıl bir şey olacağını düşündüğümde kalbimin acıdığını inkar edemem.

Başımı sallayarak bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Fırçayı saçlarımda birkaç kez gezdirdikten sonra koridora geri dönüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, odanın dışında hiç gardiyan yok. İstesem Rico'nun bulunduğu bodruma kadar yürüyebilirdim. Ama büyükbabasına önce onu göreceğimi söyledim, bu yüzden koridorun sonundaki odaya doğru ilerliyorum.

İnce ama zarif şekillerle oyulmuş koyu renkli ahşap bir kapı beni orada bekliyor.

Elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

"Girin," diye cevap veriyor Federico diğer taraftan.

Kapıyı çekerek açıyorum, eşikten geçip odaya giriyorum. Bu daha büyük olsa da başka bir çalışma odası. Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum.

Ya burası onun gerçek çalışma odası değil ya da çok açık bir alanı tercih ediyor.

Odanın diğer tarafında, kapıya bakan, yine koyu renkli ahşaptan yapılmış bir masa var. Federico onun arkasında oturuyor. Duvarlarda kitap rafları sıralanıyor ama bunun dışında odada hiçbir şey yok. Ortada oldukça geniş bir alan boş kalıyor.

Masaya yaklaşıyorum.

Dört muhafız duvarın yanında durmuş beni izliyor.

Masadan birkaç adım ötede durup Federico'nun gözleriyle karşılaşıyorum.

"Benimle konuşmak istemiştiniz."

"Evet," diye yanıtlıyor.

Sessizlik çöktü. Birkaç saniye boyunca sadece birbirimizi izliyoruz. Pencerelerin dışında, öğleden sonra güneşi, geniş Morelli yerleşkesini oluşturan diğer zarif binalardan bazılarını aydınlatıyor.

Bay Morelli, "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim," diyor.

"Senden bunu beklemiyorum." Bakışlarını tutuyorum. "Benden neden nefret ettiğini anlıyorum ve senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım."

Bu cevaba şaşırmış görünüyor. Ama hemen toparlanır ve masanın üzerinden bir çek defteri kaydırır. En üstteki imzalanmış, ancak doldurulmuş bir miktar yok.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Doldur," diyor.

"Neden?"

"Çünkü gitmeni istiyorum." Çek defterine doğru başını sallıyor. "İstediğin miktarı doldur, al ve sonra yeni bir hayata başlamak için nereye istersen git."

Cevabım hemen. "Hayır."

Gözlerini kısar. "Reddetmeden önce bunu iyice düşün."

"İhtiyacım yok. Cevabım her zaman hayır olacak."

"Hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmadan bir hayat, gerçek bir hayat yaşama şansını gerçekten geri mi çevireceksin?"

Dudaklarımdan bir kahkaha
dökülüyor. Federico'nun
bakışları keskinleşiyor.

"Özür dilerim," dedim. "Alınmak istememiştim. Sadece... Artık gerçek bir hayatım var. Burada. Rico ile."

"Bu bir açık çek. Boş bir çek size başka bir hayat satın alabilir. Tüm bu şiddet ve ölümden uzakta."

"Bay Morelli," diye başlıyorum, sabrımın tükenmekte olduğunu hissederek. "Bana ne teklif ettiğinizin bir önemi yok. Rico'yu asla terk etmeyeceğim."

Kızmasını bekliyorum. Ya da en azından sinirlenmesini. Ama o sadece başını eğiyor, dalgın görünüyor.

Masanın diğer tarafında durmuş, kararlı gözlerle ona bakıyorum.

"Neden?" Federico sonunda soruyor. Sesi gerçekten meraklı geliyor. "Neden bu parayı geri çevirdin? Ve neden Enrico'nun yerini vermek yerine eski meslektaşlarının işkencelerine katlandın?"

Yine cevabım hemen geldi. "Çünkü onu seviyorum."

Kısa bir an için dudaklarında küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Ama sonra o sert maske yüzüne geri dönüyor ve bana değerlendirci bir bakış atıyor.

"Tek torunum ve varisim konusunda kimseye güvenmeyeceğim," diyor.

Çenemi yukarıda tutarak ona bakıyorum.

"Ama seçkin muhafızlarımdan dördüne karşı kendini kanıtlayabilirsen," diye devam ediyor ve bileğiyle duvarın yanında duran dört adama işaret ediyor. "Fikrimi değiştirebilirim."

Sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi beni izliyor. İtiraz etmiyorum. Onun yerine masadan uzaklaşıp odanın ortasına doğru ilerliyorum.

Bay Morelli korumalarına İtalyanca, "Kendinizi tutmayın," diyor. "Onun gerçekten neyden yapıldığını görmek istiyorum."

"Bence bu akıllıca bir strateji," diye cevap veriyorum kusursuz İtalyancamla. "Aksi takdirde yeteneklerimi değerlendirmek zor olurdu."

Yüz hatlarında şok titreşimleri.

O kadar tatmin edici ki neredeyse dudaklarıma muzaffer bir sırıtış yayılacaktı. Ama neyse ki bunu bastırmayı başarıyorum ve bunun yerine soğukkanlı ifademi koruyorum

Benim özelliklerim.

"İtalyanca biliyor musun?" Federico hala atalarının o güzel diliyle soruyor, bana kocaman gözlerle bakarken.

"Evet," diye cevap veriyorum, İtalyanca olarak. "Ve Rusça. Ve Çince."

Yüzündeki o hayalet gülümseme bir anlığına tekrar beliriyor. Sonra elini muhafızlarına doğru sallıyor.

Hemen üzerime çullandılar.

İlk yumruğun altından eğilerek geçiyorum, dönüyorum ve elimi topuğunu ikinci muhafızın karnına saplıyorum. Göğsünden tatmin edici bir huff sesi çıkıyor. Ayağımı yere doğru çekerek üçüncüyü geri sıçramaya zorluyorum. Sonra dördüncünün darbesini engellemek için ön kolumu yukarı çekiyorum.

Yumruğu temas ettiğinde acı kemiklerimde titreşiyor ama ben tekrar hareket etmeye başladım bile.

Eğilip büküldükçe, yumruk ve tekme attıkça yaralarımındaki dikişler derimi çekiyor ama acı titreşimlerini görmezden geliyorum. Çünkü bunu kazanacağım. Sadece kendimi kanıtlamayacağım. Kazanacağım.

Birkaç yumruk ve tekme atarak muhafızların sendelemesine ve nefeslerinin kesilmesine neden oluyorum. Ve beni yakalamalarını engellemeyi başardım.

Ama hayatım boyunca seçkin bir suikastçi olarak eğitilmiş olsam bile, benden sadece bir kafa ve yaklaşık yüz kilo ağırlığa sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda kendi seçkin eğitimlerine de güvenen dört yetişkin adamı aynı anda nakavt edemem.

Ancak, kaybetmeyi reddediyorum.

El ele becerilerimi gösterdikten sonra, öldürmek için içeri giriyorum.

Sağa doğru bir darbe savurarak eğiliyor ve diğer yöne doğru dönerek muhafızın ceketinin altında sakladığı silahı alıyorum.

Tek bir akıcı hareketle, silahı doğrulttum ve Bay'a doğrulttum.

Morelli'nin kafası.

Ani bir panikle kendi silahlarına uzanan diğer üç muhafıza "Yapmayın," diye çıktım.

Beni izleyen Federico'nun gözlerinde şaşkınlık ve oldukça fazla merak var.

"Onlara silahlarını çıkarmalarını ve diğer duvara doğru kaydırmalarını söyle" dedim.

Muhafızlarına başıyla selam vermeden önce birkaç saniye daha beni izliyor.

Silahlar, karşı duvarın yanında durmadan önce zemin boyunca kayarken hafif bir kazıma sesi çıkarır.

"Şimdi onlara diğer duvara kadar geri gitmelerini ve dizlerinin üzerine çökmelerini söyle" diye devam ediyorum.

Federico yine onlara başıyla selam veriyor.

Dört adamın geri çekilip kendilerini cilalı ahşap döşemeye bırakmalarını izliyorum. Diz çöktüklerinde Bay Morelli'ye dönüyorum ve ona bir gülümseme gönderiyorum.

Silahı kavrayışımı bırakarak, kabzası Federico'ya bakacak şekilde sadece parmağında asılı kalacak şekilde dönmesine izin veriyorum. Bu şekilde tutarak silahı ona uzatıyorum. Bakışları benimkilere kilitlenmişken sandalyesinden kalkıp silahı alıyor.

Elimin tekrar yanıma düşmesine izin veriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bakışlarını tutmaya devam ediyorum.

"Sadece yakın dövüşte çok yetenekli değilsiniz," diyor Bay Morelli sonunda. Gözlerimle bir kez daha buluşmadan önce elindeki silaha bakıyor. "Aynı zamanda zekisin. Sert dövüşmekle akıllıca dövüşmek arasındaki farkı çok az insan anlayabilir."

Silahını masasına bırakırken yumuşak bir gümbürtü duyulur. Parmaklarını oynatarak korumalarına tekrar ayağa kalkmalarını işaret ediyor. Koyu renk takım elbiseleri arkamda belli belirsiz hışırdıyor, ama ben gözlerimi önümdeki mafya kralından ayırmıyorum.

Bay Morelli omurgasını dikleştirip daha uzun dururken kalbim göğsümde çarpıyor. Hüküm şimdi verilmek üzere.

"Son derece yetenekli bir dövüşçüsün," diyor, ciddi gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Zekisin. Ve sadıksın."

Federico birkaç dakika duraklayıp sessizliğin uzamasına izin verirken, kendi kalbimin kulaklarımda attığını duyabildiğime yemin edebilirim.

Sonra yüz hatlarında bir gülümseme beliriyor ve kahverengi gözlerinde ışık parlıyor. "Enrico'nun bir gün kendisine bu kadar mükemmel uyan birini bulacağını biliyordum."

İçimden küçük bir nefes kaçıyor. Bunu o kadar yoğun bir duygu seli takip ediyor ki gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Federico elini bana uzatıyor, dudaklarında hâlâ o sıcak gülümseme.

"Ailemize hoş geldin, Isabella."

RICO

T o karton kutuyu geniş oturma odasının ortasında yere bıraktığımda bir huff sesi çıkıyor. Cilalı meşe döşeme tahtaları sağ tarafımdaki uzun pencerelere doğru uzanıyor ve bir şömine var.

diğer taraftaki duvar. Bunun ve az önce yere attığım küçük karton kutu yığınının dışında oda tamamen boş. Tıpkı evin geri kalanı gibi.

Kutu yığınımı arkamda bırakarak cam balkon kapılarına doğru yürüyorum ve onları kenara itiyorum. Çam ağaçları ve berrak su kokan ılık hava sessiz evin içine doluyor. Balkona çıkıyorum.

İki tarafı yemyeşil ormanlarla kaplı, ıslıl ıslıl bir göle bakıyor. Güneş suyun üzerinde batıyor, onu altın ve kırmızı ışıkla boyuyor.

Ev, etrafındaki devasa bahçeyle birlikte teknik olarak ailemizin geniş yerleşkesi içinde yer alıyor. Ama özel hissettirecek kadar gözlerden uzak. Neredeyse gizli. Ormanın ve gölün kenarında bir mücevher gibi saklı.

Başımı arkaya yatırıp gökyüzünü
izliyorum. Buradan yıldızları
görebileceğim. Dudaklarıma bir
gülümseme yayılıyor.
İçlerinden en iyi evi seçmiş.

Öğleden sonraki temiz havayı derin bir nefesle içime çektikten sonra oturma odasına geri döndüm. Getirecek çok fazla eşyam olmadığı için kutuların hiçbirini işaretleme zahmetine girmedim. Eğildim ve ilkini açtım. İçi giysi doluydu. Onu kenara itip diğerinin kapağını açtım. Daha fazla giysi. Tekrar doğruldum.

Ve ensemden bir silahın namlusunu hissettim.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın," diyor kendini beğenmiş bir ses. "Balkon kapısını öyle açık bırakıyorsun. Kim bilir ne tür bir kötü insan içeri tırmanabilir."

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Peki ya niyetim buysa?"

"O zaman görevini tamamladığını söyleyebilirim, küçük mafya prensi."

Silah kafamdan kayboluyor ve sırttan Isabella ile yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Silahını karton kutulardan birinin üzerine fırlatıyor. Bir gümbürtüyle yere düştü.

"Merhaba Rico," diyor.

"Merhaba, Isabella."

Adını söylediğimde omurgasından aşağı küçük bir ürperti yayılıyor. Göğsümden bir sıcaklık akıyor. Neredeyse bilinçsizce elini kaldırıyor ve ona verdiğim kolyeyi parmaklıyor. Ne yaptığının farkına varıp elini sırt çantasının askılarına götürene kadar onu izliyorum. Sırt çantasını omuzlarından indirip yere, kutularımın yanına bırakıyor.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Bu kadar mı?"

Omuz silkiyor ve ayakkabısıyla sırt çantasını itiyor. "Diğer her şey Isabella Johnson'a ait. Bu kıyafetler Isabella'ya ait olduğunu hissettiğim tek kıyafetlerdi..." Sanki kendine yeni bir soyadı bulmaya çalışıyormuş gibi bir an için gözleri dalıyor. Eli bir kez daha kolyeye gidiyor, ince gümüş çemberle oynuyor. Sonra bırakıyor ve tekrar omuz silkiyor. "Sadece Isabella."

Gerçek bir soyadının olmamasının onun için hala biraz acı verici olduğunu ve şu anda konuşmak istediği bir şey olmadığını söyleyebildiğim için konuyu hızla değiştiriyorum. "Duyduğuma göre büyükbabam gitmen için sana para ödemeye çalışmış."

Konunun değişmesi yüz hatlarını rahatlatır. Sonra kıkırdıyor. "Evet. Hem de açık çekle." Bana doğru ilerleyip beni duvara yaslarken gözlerinde yaramazlık parıldıyor. Dudaklarını parlak bir gülümseme süslerken uzanıp parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Bununla ne kadar waffle alabileceğimi bir düşünsene."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kulağının arkasına asıyorum. "Sana istediğin kadar waffle alacağım. Ne kadar çok ve ne kadar sık istersen."

"Öyle olsa iyi olur."

Yumuşak bir kakhaha atıyorum. Sahte tehditlerine devam etmek için ağzını açtı. Bu fırsatı bizi döndürmek için kullandım. Sırtı duvara çarptı.

O bana şaşkınlıkla göz kırparken, bir gümbürtüyle. Geri çekilmeden önce dudaklarımı bir saniyeliğine onunkilerin üzerinde gezdirerek yaklaşıyorum.

"Ve duyduğuma göre akıcı İtalyanca konuşuyormuşsun," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Başını arkaya yatırarak bana sırtıyor. "Evet, biliyorum."

"Tek kelimesini bile anlamadığını düşünerek sana İtalyanca küfretmeden önce bunu bilmek güzel olurdu," diyorum İtalyanca.

"Çok yaratıcı ve renkli bir lanetti, hakkını vermeliyim," diye cevap veriyor tamamen kusursuz bir İtalyanca ile.

İngilizceye dönmeden önce şaşkınlıkla gülüyorum. "Ayrıca dört seçkin muhafızı alt ettiğini ve büyükbabamın kafasına silah dayadığını da duydum."

"Ben yaptım."

"Tanrım, çok cesursun." Yaklaşıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Ve inanılmazsın."

Sözlerim dudaklarını okşarken titreyen bir nefes veriyor. Gözlerimi kapatarak alnımı birkaç saniyeliğine onunkine yaslıyorum. Sadece onu içime çekiyorum ve kendime onun burada olduğunu hatırlatıyorum. Burada olduğumuzu.

Derek'in canlı canlı derisini yüzmeyi bitirdikten sonra Federico ve ben cesedini Sebastian'a gösterdik. Sarışın tetikçi altına işedi ve sonra Barış Elleri hakkında her şeyi anlattı. Isabella kaçtıktan sonra taşındıkları için şu anki yerlerini bilmiyorlardı. Güvenlik sistemleri. Her şeyi.

Büyükbabam Sebastian'a da ölümüne işkence etmeyi bitirdikten sonra, hemen büyük bir ülkeyi fethedecek kadar büyük bir saldırı ekibini onların tüm tarikatını ortadan kaldırmak için gönderdi. Ve başardılar da. Barışın Elleri'ne mensup olan herkes şu anda ya ölü ya da gözaltında. Hatta Isabella, Efendi'nin cesedini bizzat teşhis etmek için bizimle birlikte oraya uçtu. Isabella'nın bize söylediği kadar gaddar görünen vahşi bir adam olduğu ortaya çıktı. Ama şimdi o öldü. Ve hem ona hem de bana yönelik tehdit etkisiz hale getirildi.

Bundan sonra Federico bir kez daha Rico Hunter gibi davranmayı bırakmamı ve Morelli imparatorluğuna gerçek varis olarak dönmemi önerdi. Bu sefer ben de kabul ettim.

Artık kim olduğumu biliyorum.

Ben altı yıl önce resmen ölmeden önceki Enrico Morelli değilim.

Ve ben de altı yıldır öyleymiş gibi davrandığım Rico Hunter değilim.

Ben ikisinin karışımıyım. Isabella ile tanıştığımndan beri eklenen bazı yeni parçalarla birlikte. Rico Morelli. Yeni bir insan. Sonunda benim gibi hisseden biri.

Bu yüzden Blackwater'dan ayrıldım, Morelli adını geri aldım ve sonunda eve döndüm. Isabella da okulu bıraktı, çünkü kaydolmasının tek nedeni Barış Elleri'nden saklanmaktı. Ve ona yanıma taşınmasını teklif ettiğimde, şükürler olsun ki evet dedi.

Bu onun ilk evi olduğu için, evi onun seçmesini istedim. Bu yüzden sahip olduğumuz devasa araziye yayılmış tüm evleri kontrol etmesine izin verdim. Ve burayı seçti, çünkü ev gibi hissettiğini söyledi. Bizim evimiz.

Ve Tanrı adına, katılıyorum.

Burası *bizim* evimiz olacak. Ve yavaş yavaş ikimize de uyan şeylerle dolduracağız. Gerçek kişiliklerimizle. Yıllardır öyleymiş gibi davrandığımız kişilerle değil.

Gerçek bir ev. Bizim için.

"Büyükbabama ne söyledin?" Tekrar geri çekilip bakışlarını ciddi gözlerle karşılarken soruyorum. "Sana neden parayı almadığını sorduğunda? Ve neden onlara nerede olduğumu söylemek yerine işkenceye katlandığını? Bana o kısmı anlatmayı reddetti. Bunun yerine doğrudan sana sormam gerektiğini söyledi."

Batan güneşin altın sarısı ışığı, fırtınanın savurduğu mavi gri gözlerine yansıyarak onları parlatıyor. Yıldızlı parıltılarla örtülmüş su gibi.

"Gerçeği," diye yanıtlıyor bakışlarımı tutarak. "Seni sevdiğimi."

Kalbim birkaç atış atlıyor ve ciğerlerimden dengesiz bir nefes çıkıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

Sonra da dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirirken çenem boyunca aşağı iniyor.

İçimdeki her şey sıcaklıkla dolup taşıyor. Yaşamla. Aşkla. Dengeleyici bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Tabii ki."

"O gün ormanda beni neden öldürmedin? Sana bilmek istediğin her şeyi anlattıktan sonra mı?" Elini geri bırakıyor ve onun yerine başını eğiyor, bakışları meraklı. "Tek mantıklı tepki beni öldürmek ya da ondan sonra beni büyükbabama teslim etmek olurdu. Ama sen yapmadın. Neden yapmadın?"

"Çünkü senin gözlerine baktığımda, ruhumun eksik olan diğer yarısını gördüm."

Nefesi kesiliyor.

Yanaklarını okşayıp onu derinden öpüyorum. Sonra alınımı onunkine yaslıyorum ve dudaklarına fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Isabella."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesi çiğ. "Sen benim sahip olduğumu bile bilmediğim ruhumsun."

Bir kolumu duvara dayayıp dudaklarımı dudaklarına bastırırken diğer elimi boynunun arkasına doluyorum. O da ellerini boynumun arkasına dolayarak beni kendine çekiyor. Dizimi bacaklarının arasındaki duvara dayıyorum.

O da beni şiddetle öpüyor. Tutkuyla.

Ve orada, evimiz olacak evin içindeki altın ışıktaki ruhlarımız çarparken kendimizi birbirimizde kaybediyoruz. Nihayet bir bütünüz. Şimdi ve sonsuza dek.

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

T Odanın içinde yürürken kalabalık önümüzde dağılıyor. Kusursuz bir siyah takım giyen Rico, sanki buranın sahibiymiş gibi hareket ediyor. Sanki her şeyin ve herkesin geri çekilmesini ve önünde eğilmesini bekliyor.

sarsılmaz bir güç. Ve yapıyorlar.

Zengin, nüfuzlu ailelerden gelen erkekler ve kadınlar biz geçerken başlarını saygıyla eğiyorlar. Bu duyguyu içime çekiyorum. Artık gölgelerde saklanmak zorunda olmadığım gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Artık bir maskenin arkasına saklanmak zorunda değilim.

Şimdi, omurgam dik ve çenem yukarıda yürüyorum. Ve kalabalığı taradığımda, insanlar da benim için bakışlarını hızla indiriyor.

Şimdiye kadar herkes beni duymuştur.

Bir mafya prensinin kalbini ele geçiren seçkin suikastçı. Ya da daha doğrusu, fiili mafya kralının kalbini.

Federico'nun sağlığı kötüye gittiğinden beri Rico onun rolünü üstlendi. Ve Tanrı'ya şükür, bunu iyi yapıyor. *Biz de* iyi yapıyoruz.

İkimiz yan yana olduğumuzda, kimse bize karşı çıkmaya cesaret edemez.

Elimi elbisemin eteğinde gezdiriyorum. Gümüş rengi, erimiş metal gibi görünüyor ve etrafımdan akıyor. Ve altında, bir kalçama bir silah, diğerine de bir bıçak bağlı.

Rico göz ucuyla elimin ince hareketini takip ediyor ve dudaklarında bir sırıtma belirliyor.

Abartılı partiyi geride bırakıp arabamızın beklediği yere doğru ilerlerken etrafımızdaki insanlar saygıyla çenelerini eğmeye devam ediyor. Morelli ailesinin sayısız iş ortağı için bir partiydi, bu yüzden bir görünüm yapmamız gerekiyordu.

Şimdi oldu, yani sonunda Rico'nun bana söz verdiği sürprizi yapmak üzere eve dönüyoruz.

Sürprizlerden hoşlanmam. Yeniden programlanması zor olan eski bir suikastçı zihniyeti. Bu yüzden birlikte dönmeden önce sürprizin ne olduğunu kontrol etmek için neredeyse partiden gizlice uzaklaşıp evimize dönmeyi düşünüyordum.

Ama bu Rico'yu partide yalnız bırakmak anlamına gelirdi ve ben bunu yapmam. Ben onu korurum. O da beni korur.

Bu yüzden tüm akşam boyunca merakımı ve ihtiyatımı bastırmak zorunda kaldım. Ama şimdi, valenin bizim için getirdiği arabaya bindiğimizde, artık kendimi tutamıyorum.

Rico arabayı çalıştırıp bizi partinin birkaç saat daha devam edeceği ısıtılı binadan uzaklaştırırken, "Ee," diye başlıyorum. "Bana sürprizin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Göz ucuyla bana bir bakış atarken dudakları o sıkıntılı sırıtişıyla kıvrılıyor. "O zaman pek de sürpriz olmazdı, değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "*Sana* her zaman söyletebilirim."

Gülümsemesi şeytani bir sırıtişe dönüşüyor. Sağ elini uzatıp kalçamın üzerinden geçiriyor. İpek kumaşı kenara itip kalçama bağlanmış bıçağı ortaya çıkarırken tenim karıncalanıyor. Kayışın kenarlarında geziniyor ve bana bir gülümseme daha atıyor.

"Eminim yapabilirsin," diyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tam o anda parmaklarını kalçalarımın arasına daldırıp amımın üzerinde gezdiriyor.

Onun yerine dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

Rico parmaklarını külotumun ince dikişinin altından geçirip umursamazca klitorisimle oynamaya başladığında, eteğimin ipek kumaşını kavrayıp sertçe sıkıyorum.

"Rico," diye sesleniyorum, başımı koltuk başlığına yaslayarak.

"Evet, Isabella?"

Ama klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlarken söyleyeceklerimi unutuyorum, ağzımdan bir inilti ve bedenimden bir ürperti çıkarıyor. Elini kaydırıyor.

Başparmağı klitorisimi ovarken iki parmağını içime soktuğunda bir nefes daha alıyorum. Rico parmaklarını pompalamaya başladığında inleyerek gümüş kumaşı daha sıkı kavriyorum.

Bir eli direksiyonda, diğeri vücudumdan zevk alırken, beni orgazmın kıyısına daha da yaklaştıırken bizi eve geri götürüyor.

Zeki parmakları hassas tenimde gezinirken bastırılmış gerilim ruhumda titreşiyor. Beni parmaklarıyla becerirken, daha önce ona söyletmeyi planladığım şey bir yana, nerede olduğumuza bile zor konsantre oluyorum.

O tatlı boşalmaya doğru yükselirken göğsüm kabarıyor ve gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor.

Çıkarken parmaklarını kısıyor.

Zevk içimde çatırdıyor.

Bağırıyorum ve sonra arabanın tavanına doğru soluk soluğa kalıyorum, çünkü salıverilme şimşek çakması gibi uzuvlarımdan fışkırıyor. Dudaklarımdan inilti dökülüyor.

Araba hafifçe savrulur.

"Siktir," diye mırıldandı

Rico.

Ama parmakları içime pompalamaya devam ediyor, orgazmı uzatıyor ve zevki uzatıyor.

Sonuncusu da çekildikten sonra Rico elini geri çekiyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve başımı yana eğip yanağımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Neden küfrettin?" Sesim nefes nefese çıkarken soruyorum.

Garaj yolumuza dönerken bana yan gözle bakarken dudaklarında bir eğlence belirliyor. "Çünkü parmaklarımdan etrafında doruğa ulaştığında o kadar çarpıcı görünüyordun ki neredeyse yoldan çıkıyordum."

Göğsümden bir kahkaha koptu. Ardından kendini beğenmiş bir memnuniyet.

Arabayı park ederken "Peki sen neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?" diye takılıyor. "Sürprizin ne olduğunu söylemem için beni tehdit etmeyi unutacak kadar dikkatini dağıtmayı başaran ben olduğum halde."

Kaşlarımı kaldırarak onunla önümüzde duran ev arasına bakıyorum.

Bizim evimiz. Sonra gözlerimi ona diktim. "Oh, seni kurnaz piç."

Karanlık bir kıkırdama çıkarır. Kapısını açıp "Hadi" diyerek arabadan iniyor.

Onu takip ediyorum.

Yukarıdaki koyu mavi göklerde yıldızlar parlıyor ve durgun göle yansıyarak onu gece gökyüzünün bir parçası gibi gösteriyor. Rico'nun bunu ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu evi bizim için seçmemin nedenlerinden biri de bu.

Ön kapının kilidini açtıktan sonra bana kapıyı açtı.

"Sürpriz her neyse, on dakika beklemek zorunda kalacak." diyerek içeri giriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor beni koridorda takip ederken.

Omzumun üzerinden bakarak ona işaret ediyorum. "Önce bir duş almam lazım. Birisi elbisemi mahvetmeye ve beni yapış yapış yapmaya karar verdiğiinden beri."

"Arabada şikayet ettiğini duymadım." Bana sırtıyor ama sonra başını sallıyor. "İşin bitince balkonda bana katıl."

O mutfağa giderken ben de yatak odamıza çıkıyorum ve başka bir elbise giymeden önce hızlı bir duş alıyorum. Bu seferki mavi, gözlerime uyuyor ve bedenine parıldayan yıldızlar gibi gümüş taşlar dikilmiş.

Oturma odasına geri döndüğümde, havada cennet gibi bir koku dolaşıyor. Balkona çıktığımda daha da güçleniyor.

Dışarıda waffle ve onlarca malzemeye dolu bir masa bulduğumda dudaklarıma geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Tamam," diyorum, bakışlarımı parmaklıkların yanında duran Rico'ya çevirerek. "Sürprizler hakkındaki fikrimi gözden geçirmem gerekebilir. *Bu* çok güzel bir sürpriz."

Yanına gidip korkulukta ona katıldığımda gülümsüyor. Birkaç saniye boyunca göle bakıyorum. Etrafındaki ağaçlar rüzgârda belli belirsiz hışırdıyor. Hafif esinti yıldız tozlu suyun üzerinde geziniyor ve yüzeyin hafifçe dalgalanmasına neden oluyor.

Yanımda, Rico'nun yüzümü ezberlemiş gibi izlediğini hissedebiliyorum. Ona doğru dönüyorum.

"Sana sormak istediğim bir şey var," diyor.

Gözlerindeki ani yoğunluk ve sesindeki ciddiyet karşısında kalbim duracak gibi oluyor, o yüzden tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Altı yıl boyunca rüyalarımın girdin." Parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Senin güzel gözlerini hayal ettim. Onlarda gördüğüm duyguları. Ve sonunda seninle tekrar karşılaştığımda, artık geri dönüş olmadığını anladım. Biz her zaman tek bir ruha sahip iki beden olduk. Sen benimsin, Isabella. Ve ben de seninim."

Duygular içimde kabarıyor ve kararsız bir nefes alıyorum.

Beni izlerken gözleri yıldız ışığında parlıyor. Beni seyrederken.

Rico tek dizinin üzerine çökerken kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Kafamın içindeki her şey sessizleşiyor, o kadar sessiz ki düzensiz sesleri duyabiliyorum.

Siyah takım elbise ceketinin içine uzanıp küçük bir kutu çıkarırken, kendi kalbimin çarpıntısını hissediyorum.

Kutuyu açıp gözlerimin renginde bir safirle nefes kesici bir gümüş yüzüğü ortaya çıkarırken ciğerlerimden tırtıklı bir nefes kaçıyor.

"Kendine ait bir soyadın olmadığını biliyorum," diyor bana bakarak. "Bu yüzden sana benimkini vermek istiyorum. Eğer kabul edersen."

Kalbim yerinden fırlıyor ve tüm dünya kendi ekseninde dönüyor. Ve her şeyin merkezinde, önümde diz çökmüş mafya prensi var. Bana bir yüzük teklif ediyor. Bir isim. Bir ev. Ve bir hayat. İstedğim her şeyi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Gözleri yıldızlar gibi parlıyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. Ayağa kalkarak ellerini, artık doğal kumral rengine dönmüş olan saçlarımın arasından geçiriyor.

Rico az önce kalbimi sahiplendiği gibi dudaklarımı da sahiplenirken ruhum çırpınıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Peki o zaman, Isabella Morelli," diyor geri çekildiğinde. Yüzünde parlak bir gülümseme var. "Kutlamak için biraz waffle ister misin?"

Bu isim vücudumda hoş bir ürperti yaratıyor ve ardında ışıltılı bir sıcaklık bırakıyor.

Beni izlerken Rico'nun gözlerinde yıldız ışığı parlıyor.

Ona gülümsüyorum, kendimi o kadar hafif hissediyorum ki bulutlara karışmak için uçabilirim.

Isabella Morelli.

Her iki isim de doğuştan bana ait değil. Ama onlar benim kendim için seçtiğim isimler. Kendimi doğru hissettiğim tek isimler.

Bu hayat doğru hissettiren tek *hayat*. Burada.

Onunla birlikte.

Çünkü bu gerçek.

Biz gerçeğiz.

Bu hayata birlikte sahip olabilmek için geçmişimizle, düşmanlarımızla ve hatta kendi ailelerimizle savaştık. Şiddet ve kanla dolu karmaşık bir dünyadan kendi mutluluğumuzu çıkardık. Kendi yolumuzu bulduk. Geleceğimizi. Bu güzel ve ölümcül hayatımızdaki yerimizi.

Ve şimdi, ikimizin de yıllardır hayalini kurduğu şeyi yapacağız.

Yaşayacağız.

OceanofPDF.com

BONUS SAHNE

Isabella ve Rico arasında baharatlı bir sahne daha mı istiyorsunuz? O zaman özel bonus sahneyi indirin: <https://dl.bookfunnel.com/bhkie2pbg9>

Blackwater'ın Kralları'nda sırada Kaden var. Onun hikâyesini *Sonsuz Karanlık*'ta okuyabilirsiniz: books2read.com/enduringdarkness

Eli ve Raina'nın hikayesini [kaçırdıysanız](https://books2read.com/alluringdarkness), burada bulabilirsiniz: books2read.com/alluringdarkness

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.